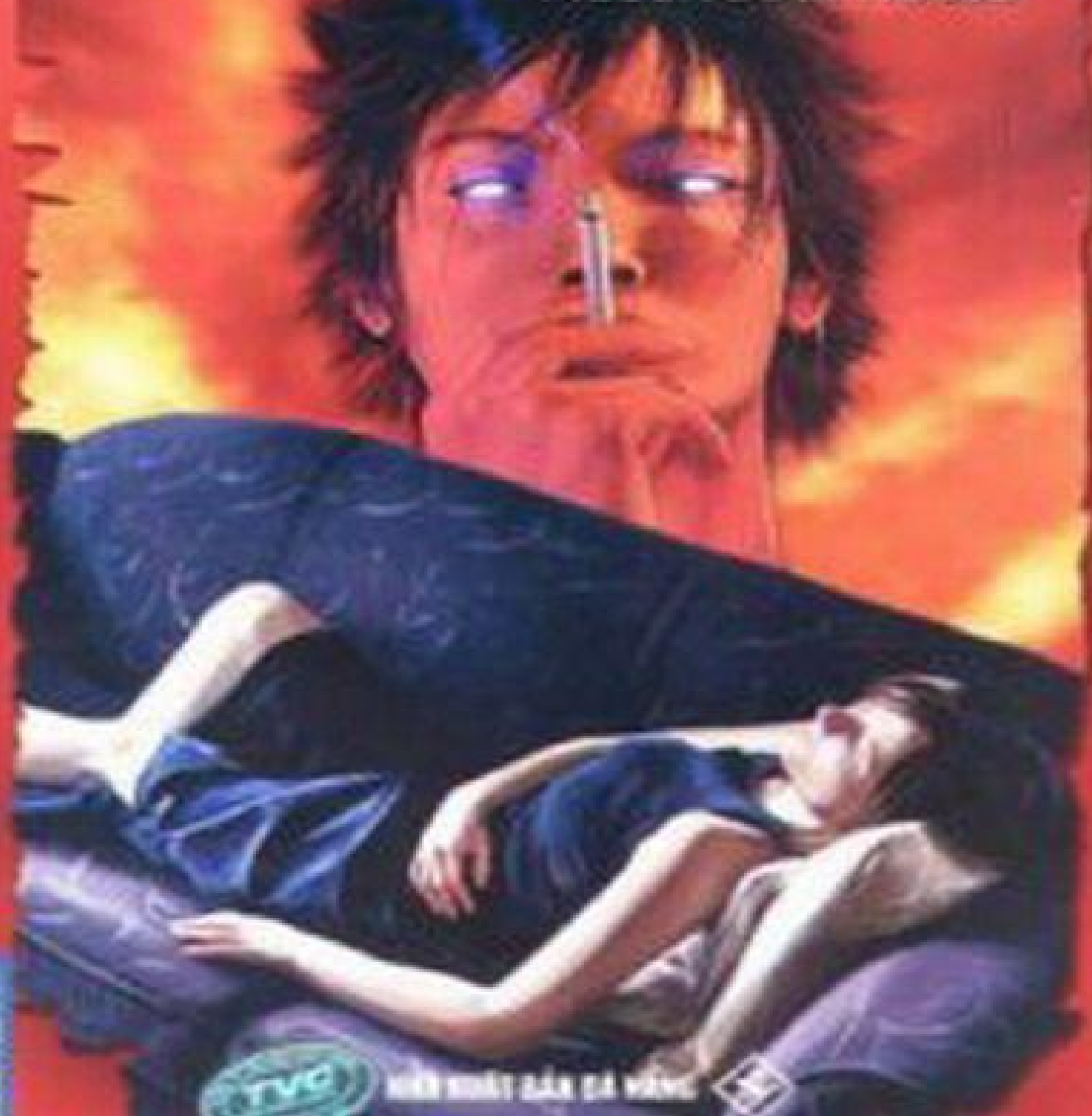

CHUYỆN KHÔNG KỂ LÚC NỬA ĐÊM

BẢO MỘNG

NGƯỜI KHAN TRẮNG

HỘI NHẤT CÁC ĐẠO DIỆT

CHUYỆN KHÔNG KỂ LÚC NỬA ĐÊM

BẢO MỘNG

NGƯỜI KHAN TRĂNG

THÔNG TIN EBOOK

Tên truyện: Báo Mộng

Chuyện Không Kể Lúc Nửa Đêm

Tác giả: Người Khăn Trắng

Thể loại: Kinh dị - Ma quái

Nhà xuất bản: Đà Nẵng

Số trang: 190

Kích thước: 13,5 x 20,5 cm

Trọng lượng: 180 gr

Số quyển / 1 bộ: 1

Hình thức bìa: Bìa mềm

Giá bìa: 23.000 VNĐ

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Đánh máy: Soccon

Chuyển sang ebook (TVE): santseiya

Ngày hoàn thành: 26/03/2010

Nơi hoàn thành: Việt Trì - Phú Thọ

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

[Phần 1](#)

[Phần 2](#)

[Phần 3](#)

[Phần 4](#)

[Phần 5](#)

Phần 1

Đi qua, đi lại hằng chục lần mà Hương Lan vẫn chưa có đủ can đảm để bước vô cái cửa hiệu mang tên Hoàng Huy làm bằng chữ nổi to đùng chạy dài gần hết cả mặt tiền.

Không phải cô sợ mà là cảm giác e ngại đang chế ngự. Gần một tháng trời nay, với bộ hồ sơ xin việc cô đã phải xông xáo đến nhiều nơi hòng mong kiếm được một chỗ làm ổn định. Nhưng niềm hy vọng trong cô đang dần dần tắt lịm vì chẳng có nơi nào chịu nhận. Toan nghĩ đến chuyện trở về quê lấy chồng, chiều qua Hương Lan đã ra ga đặt vé song khoảng thời gian chờ đợi, cô mua một tờ báo đọc đỡ buồn và phát hiện ra nơi đang cần người, đó là cơ sở Hoàng Huy mà cô đã qua lại lúc nãy giờ. Hiện tại Hương Lan không mong đợi việc làm phù hợp với mình, cô chỉ hy vọng kiếm được đồng lương đủ sống, để không phải trở về quê nhận cuộc hôn nhân đặt để của mẹ cha. Cô có yêu thương gì kẻ ấy đâu. Thà làm đứa con bất hiếu còn hơn là phải giam hãm đời mình vào cuộc sống gia đình gượng ép. Với ý nghĩ đó, Hương Lan đã rời bỏ người thân trốn đến thành phố hoa lệ này để tự tìm cuộc sống mới. Một tháng trời lang thang, rong rui số nữ trang mang theo đã chi tiêu hết nhẵn. Nếu một vài ngày nữa không kiếm được việc làm cô chẳng biết phải sinh sống ra sao? Mãi nghĩ vẩn vơ, đến khi giật mình ngẩng đầu lên, Hương Lan mới biết mình đã đứng trước cửa hiệu:

- Xin lỗi, tôi muốn gặp ông chủ...

Bên trong cửa hiệu rộng lớn chẳng có ai ngoài một người đàn ông trạc tuổi trung niên nhưng dáng vẻ bề ngoài rất trẻ và lịch lãm. Ông ta đang hí hoáy gì đó nơi chiếc bàn làm việc kê mãi tận bên trong nên hình như không nghe được câu nói của Hương Lan. Cô phải lặp lại bằng âm điệu lớn hơn:

- Thưa ông, tôi muốn xin việc làm.

Lúc này người đàn ông mới ngẩng đầu lên, cặp chân mày chau nhẹ:

- Cô vừa nói cái gì?

Hương Lan bối rối không dám nhìn thẳng vào tia mắt người đàn ông:

- Dạ, có phải nơi đây đang cần người giúp việc không ạ?

Người đàn ông đáp chậm rãi:

- Phải cô đến đúng nơi rồi.

Vừa nghe qua Hương Lan khấp khởi mừng bước nhanh tới đặt bộ hồ sơ lên trên bàn:

- Thưa ông, đây là đơn xin việc của tôi.

Người đàn ông quan sát Hương Lan rồi phẩy tay:

- Không cần thủ tục rườm rà đâu. Tôi chỉ muốn thuê một người giúp việc cần mẫn và trung thành.

Hương Lan nói vội vã:

- Nếu chỉ có thế thì tôi đủ điều kiện.

Người đàn ông nhếch mép:

- Sao cô không hỏi công việc của mình sẽ làm gì?

Hương Lan chớp mắt để lộ nét ngây ngô của một cô gái nhà quê:

- Tôi nghĩ việc gì mình cũng có thể làm được, nếu như bản thân cố gắng.

Người đàn ông gật gù:

- Biết thế thì tốt lắm! Tôi nhận cô vào làm ngay hôm nay.

Hương Lan nghech mặt ra vì mừng rỡ:

- Ông nói thật đấy chứ?

Giọng người đàn ông khá lạnh lùng:

- Cô nghĩ tôi đang đùa ư?

- Ồ, không. Tôi chỉ sợ mình nghe lầm.

- Cô cần việc làm đến thế sao?

- Vâng. Bởi vì tôi cần phải sống, ở thành phố này tôi không có người thân để nhờ vả lúc khó khăn.

- Cô từ đâu đến đây?

- Quê tôi ở miền Trung. Tôi rời bỏ gia đình vì một lý do riêng.

Ngỡ mình sẽ bị truy cứu tới nơi về lai lịch bản thân, nhưng người đàn ông tỏ ra không quan tâm mà đi thẳng vào vấn đề chính của sự việc:

- Cửa tiệm của tôi không phải là nơi kinh doanh buôn bán mà là chỗ trưng bày tác phẩm nghệ thuật cho những người có tâm hồn chiêm ngưỡng. Công việc của cô là trông coi và lau bụi cho các pho tượng ở đây.

Một lần nữa Hương Lan lại mừng rơn vì công việc được giao quá nhẹ nhàng. Cô thầm cảm ơn Trời đã thương tình giúp đỡ.

- Thế nào? Cô có kham nổi hay không?

Hương Lan gật đầu lia khi nghe hỏi:

- Thưa, nổi ạ.

- Vậy thì cô hãy thu xếp để đến đây vào ngày mai. Thời gian làm việc của cô từ bảy giờ sáng đến năm giờ chiều. Tôi cũng nói trước điều cấm kỵ ở đây là không nên tò mò vượt quá phạm vi công việc.

Có được một chỗ làm đối với Hương Lan là tất cả nên cô chấp nhận mọi điều kiện:

- Thưa, tôi hiểu ạ.

Người đàn ông nói tiếp:

- Hãy gọi tôi là Hoàng Huy. Còn cô...?

- Dạ, tôi tên là Hương Lan.

- Nghe cũng thu hút đấy.

Hương Lan bẽn lễn bẻ ngón tay:

- Tôi chỉ là một cô gái nhà quê thôi, không dám nhận lời khen đâu ạ.

Ánh mắt người đàn ông lộ rõ sự đăm chiêu:

- Tôi không tán dương theo kiểu nịnh bợ đâu, mà là nói theo nhận xét ai dám bảo hoa đồng nội không hương sắc bằng hoa trong vườn.

Đôi má Hương Lan hây hây đỏ bởi lời khen tặng của ông chủ cửa hiệu. Tự nhiên cô thấy

có thiện cảm với ông ta dù tuổi tác khá chênh lệch nhau. Cô buột miệng:

- Thưa, gia đình ông đông người không?

Người đàn ông ngó chăm chú vào cô:

- Mới ngày đầu cô đã vi phạm nội quy rồi. Nhưng thôi, để tôi nói cho cô biết bản thân tôi hiện giờ là một kẻ độc thân.

Mặc dù đã bị cảnh cáo nhưng bản tính tò mò của phụ nữ trong Hương Lan vẫn chưa chịu dừng lại. Cô tiếp tục:

- Ông chưa từng lấy vợ ư?

Sắc mặt người đàn ông đành lại kèm theo sự co giật trên làn da. Ông ta rít nhẹ qua kẽ răng:

- Sao cô nghĩ rằng tôi chưa từng lấy vợ? Hừ, mà đàn bà là cái thá gì chứ. Chỉ là một lũ bạc nghĩa, bạc tình giống nhau thôi!

Bỗng dưng bị mắng lây, Hương Lan tính cãi lại nhưng nghĩ đến thân phận người giúp việc của mình, cô đành phải ngậm miệng hứng chịu sự giận dữ đột xuất của ông chủ cửa hiệu, nhưng suy ra cho cùng thì cũng do lỗi của cô. Hương Lan vội nghĩ đến phương pháp xoa dịu:

- Thưa ông chủ, tôi xin lỗi.

Định tuôn ra hàng loạt những lời nặng nề nữa song thấy Hương Lan khép nép cúi đầu, ông Hoàng Huy bèn thu hồi cơn bộc phát trong lòng lại. Tuy nhiên, sự khó chịu vẫn còn để lộ ra bên ngoài:

- Tôi mong rằng cô đừng làm cho tôi bực bội thêm lần nữa.

- Tôi biết rồi, thưa ông chủ.

- Không cần phải lễ nghĩa như thế! Cứ gọi tôi bằng tên là được rồi. Bây giờ cô có thể ra về.

Trong thâm tâm Hương Lan muốn nán lại để xem xét chỗ làm của mình nhưng cô chẳng tạo ra được cơ hội gì cả:

- Chào ông! Sáng mai tôi sẽ tới nhận việc sớm.

Ông Hoàng Huy khẽ gật đầu với cô:

- Hẹn gặp lại!

Hương Lan rời khỏi cửa tiệm Hoàng Huy với bao nỗi hoang mang. Cô thật sự không biết mình có nên mừng rỡ vì đã kiếm được việc làm hay cần phải lo xa người đàn ông vừa gặp mặt.

Quả thật, công việc của Hương Lan ở cửa hiệu Hoàng Huy nhàn hạ tới mức cô không thể ngờ được. Với hơn hai chục pho tượng mỹ nữ đủ mọi kiểu dáng để ngổn ngang trong cửa hiệu, ngày đầu tiên Hương Lan cũng cảm thấy hơi cực vì chưa quen việc lau chùi. Nhưng sau đó cô đã làm thành thạo nên rút ngắn được thời gian và cũng thật rảnh rang. Từ khi Hương Lan đến nhận việc, ông Hoàng Huy ít có mặt ở cửa hiệu hơn. Chắc ông ta bận việc, Hương Lan đoán thế qua quá trình tự tìm hiểu.

- Xin lỗi tôi muốn gặp ông Hoàng Huy.

Hương Lan ngừng tay lau bụi quay mặt ra. Trước mặt cô một cô gái rất xinh xắn miệng cười thân thiện:

- Ông Hoàng Huy có ở đây chứ ạ?

Không chậm trễ, Hương Lan đáp lại:

- Vâng. Ông chủ tôi có ở nhà.

Cô gái tự giới thiệu mình:

- Tôi là người mẫu Diễm Hà tôi được ông Hoàng Huy mời đến để cộng tác.

Sực nhớ lại bốn phận, Hương Lan vội niềm nở:

- Nếu cô là người ông chủ tôi mời đến thì xin cứ vào trong.

Cô người mẫu ngúng nguẩy thân hình làm mỗi bước trông như một điệu nhảy. Hương Lan nhìn theo cho đến khi cô ta khuất hẳn sau cánh cửa kính màu sẫm mới quay ra tiếp tục công việc thường ngày. Suốt cả một buổi chiều, Hương Lan có ý chờ cô người mẫu trở ra để được nhìn thấy cái dáng đi nhún nhảy của cô ta, nhưng mãi tới năm giờ chiều, cánh cửa kính cách ly với cửa hiệu bên ngoài vẫn im lìm không chịu mở. Bây giờ thì Hương Lan phải tự đoán mò rằng có lẽ cô người mẫu Diễm Hà kia là nhân tình của ông chủ. Chắc chắn họ đang quấn quýt bên nhau nên không để ý gì đến giờ giấc. Dù trong lòng

luôn thắc mắc, Hương Lan vẫn không dám lại gần cánh cửa kính để khẽ đẩy nó hé ra mà nhìn trộm. Mặc kệ họ, can chi tới cô chứ. Đàn ông không vợ, phụ nữ không chồng quan hệ tình cảm là chuyện thường có gì đáng cho cô phải rình mò, ngấp ngó đâu. Hết giờ làm việc cứ đóng cửa hiệu mà về. Với ý nghĩ ấy Hương Lan thực hiện ngay sau khi viết vài chữ để lại trên bàn giấy.

Thong dong đi trên phố, sự đông vui của buổi chiều thứ bảy làm lòng cô rộn lên cảm giác yêu đời. Dầu sao cô cũng đang ở lứa tuổi mười chín, đôi mươi sao tránh khỏi những ước ao, khát vọng. Nỗi nhớ quê, nhớ nhà trong Hương Lan tạm vơi đi. Cô đang suy nghĩ tới chuyện phải tự tạo cho mình một tương lai nơi thành phố mà cô đang ẩn náu.

- Ái!

Mãi suy tư với những dự định mới mẻ vừa hình thành trong tâm tưởng, Hương Lan đã tông vào người một thanh niên đang đứng đợi xe buýt ở trạm. Vốn tính tình xốc nổi, cô không nhận lỗi mà còn cự nự:

- Người gì đâu mà đi đứng lung tung!

Anh thanh niên ngó cô rồi chau mày:

- Thật kỳ lạ, đã xô vào người ta mà còn lớn tiếng.

Hương Lan ngênh ngênh mặt:

- Thì sao chứ? Ai bảo đứng chặn đường làm chi.

Anh thanh niên không chịu bị bắt nạt, phản ứng ngay:

- Cô nói năng cho cẩn thận nhé. Đụng vào người ta đã không thêm xin lỗi, lại giờ thói ngang tàng, thật quá quắt!

Hương Lan cao giọng lên:

- Anh nói ai ngang tàng?

Ánh mắt người thanh niên lừ lừ:

- Tất nhiên là cô rồi.

- Hồng dám đâu. Kẻ đó là anh thì có!

- Cô!

- Anh!

- Hôm nay đúng là ngày xui nên mới gặp phải nữ quái giữa đường!

Lời than của anh thanh niên làm Hương Lan nháy dưng. Cô trừng mắt:

- Anh nói cái gì chứ?

Anh thanh niên cười giọng mũi:

- Nói cái gì mắc mớ chi cô phải hỏi. Rõ là kẻ lảm điều!

Không để cho người thanh niên kịp quay đi, Hương Lan chụp lấy vai áo anh ta kéo lại, về mặt thật đánh đá:

- Anh không được phép bỏ đi!

Để nguyên tư thế bị nắm giữ, anh thanh niên hất mặt:

- Cô lấy quyền gì mà cấm tôi? Phụ nữ thành phố quả là dữ tợn.

Đang làm mặt ngầu, Hương Lan bỗng bật cười:

- Hí hí hí, anh nói thế mà không sợ bị bẻ gãy răng à. May cho anh, tôi không phải là phụ nữ thành phố đấy.

Anh thanh niên không thêm lộ nét thiện cảm với cô:

- Ai mà dám tin cô là gái nhà quê.

- Vậy là anh có mắt mà không có trông rồi. Tôi là gái nhà quê chính hiệu đó!

Đến lượt anh thanh niên phì cười:

- Ha ha ha, con gái kiêu như cô ở quê tôi thật khó kiếm nhưng lại đầy dẫy các khu vực bến xe hoặc chợ trời. Thôi, hiện nguyên hình đi cô ơi. Cô không thể nhập vai thôn nữ nhà quê được.

Hương Lan ngượng chín người thay vì tức giận. Cô mà không phải là gái nhà quê hả? Lẽ nào mới đặt chân đến thành phố này một thời gian ngắn cô đã lộ xác rồi sao? Không, cô

vẫn hiền lành và chất phác như xưa. Ngẫm lại những lời mình vừa đấu khẩu với người thanh niên, Hương Lan nhận ra sự quá đáng. Quả là cô đã quá chanh chua. Đụng vào người ta còn buông giọng lớn lối. Chàng trai này có vẻ con nhà tử tế, chứ gặp phải bọn ngang tàng chắc chắn nãy giờ cô đã lãnh vài bạt tai. Hạ mình xuống một chút để làm hòa với người ta. Tri giác cô mách bảo và Hương Lan nhanh chóng phục thiện bằng nụ cười hiền hoà:

- Anh thật sự không tin tôi là gái nhà quê?

Người thanh niên nheo mắt:

- Tin hay không việc ấy chẳng có gì quan trọng, bởi cô và tôi là hai kẻ xa lạ chỉ vướng mắc qua cái đụng vừa rồi.

Đôi bờ môi của Hương Lan mấp máy:

- Lỗi ở tôi vô ý, mong anh bỏ qua cho.

- Cô làm tôi ngạc nhiên ghê. Phải chăng cô đang muốn tạo ra một trò đùa mới mẻ? Thú thật, tôi cũng là một anh chàng nhà quê vừa chân ướt, chân ráo đến thành phố này để tìm người.

Hương Lan thoáng ngõ ngàng:

- Thì ra anh cũng “Hai lúa” thú thiệt hả? Ôi, thế mà tôi cứ tưởng anh là con trai thành phố nên mới phải vò đánh đá để không bị bắt nạt.

- Thiên Lôi thấy cô cũng vác búa chạy dài hướng hồ gì người phàm ai ăn hiếp cô nổi.

Cô gái bẽn lén cắn móng tay:

- Anh nói quá lời rồi. Bản thân tôi cũng dễ thương lắm chứ.

Người thanh niên le lưỡi:

- Vậy mà lúc nãy tôi có cảm tưởng sắp sửa bị cô nuốt trọng vào bụng rồi.

- Đâu dữ dần tới độ ấy, tôi chỉ để lộ chút cá tính thôi mà.

- Cá tính của cô làm người khác nổi da gà.

Hương Lan nghe sượng cứng cả mặt:

- Tôi đã xin lỗi anh, chẳng lẽ anh cố chấp đến thế sao?

Người thanh niên nhún vai:

- Tôi đâu có hơi sức giận người dung. Chào cô, tôi đang bận.

Nói rồi người thanh niên bước lên chiếc xe buýt vừa trờ tới làm Hương Lan chưng hửng, nhưng cô đã ra sức hét lớn:

- Anh chưa nói tên cho tôi biết.

Âm vang từ xe buýt vọng trở xuống:

- Biết để mỗi lần bực tức cô lại réo tên tôi lên mà chửi ư?

Hương Lan rất muốn đáp trả nhưng chiếc xe đã ở khoảng cách khá xa khiến cô chỉ có thể khiêng chân đứng nhìn theo. Khi chiếc xe đã mất hút ở cuối đường cô mới chịu lui thủi về khu nhà trọ với tâm trạng đầy luyến tiếc. Bởi gương mặt người thanh niên vừa gặp gỡ đã lọt thỏm vào bộ nhớ và buộc Hương Lan phải nghĩ mãi về anh ta.

Sáng nay, vừa đến cửa hiệu Hương Lan đã bị ông Hoàng Huy chặn lại:

- Tôi cho phép cô được nghỉ hai ngày.

Hương Lan giương mắt nhìn ông chủ lạ lẫm:

- Thưa, không cần phải dưỡng sức đâu ạ. Tôi thấy mình rất khỏe.

Ông Hoàng Huy hơi nghiêm mặt với cô:

- Bảo nghỉ thì cứ nghỉ. Cô đừng tỏ ra mình quá siêng năng.

- Nhưng hôm nay là ngày đầu tuần.

- Thì đã sao? Tôi không trừ lương cô đâu mà phải cuống quít lên như thế!

- Nhưng...

- Không nhưng gì cả, hôm nay tôi muốn được yên tĩnh.

- Thưa, ông bị bệnh?

- Nghĩ thế cũng được.

- Nhưng công việc của tôi ngoài cửa hiệu đâu ảnh hưởng gì đến sự nghỉ ngơi của ông.

Vàng trán khá cao của ông Hoàng Huy khẽ nhăn lại:

- Tôi không muốn bị làm rộn. Rất có thể sẽ có người đến gặp tôi.

Hương Lan mau mắn đáp:

- Tôi sẽ không cho ai vào cả. Tôi sẽ nói ông đi vắng.

Ánh mắt ông Hoàng Huy dán chặt vào người tạo cho Hương Lan sự nhột nhạt:

- Nếu cô thích làm việc thì ở lại, nhưng nói trước tôi không muốn tiếp xúc với bất kỳ ai, ngay cả cô.

Ngỡ ông chủ đang trong tình trạng khó ở nên Hương Lan cũng chẳng bận tâm. Sau khi bị ông Hoàng Huy sai đi mua ít thức ăn đem về, cô bắt đầu công việc thường ngày của mình ở cửa hiệu. Chợt ánh mắt cô quét phải một đôi giày phụ nữ màu đen còn rất mới để gần cửa kính vào nhà trong. Ông chủ đang tiếp khách phụ nữ chẳng. Từ sáng tới giờ đâu có ai đến cửa hiệu, vậy mà có đôi giày này xuất hiện ở đây. Vừa thắc mắc, vừa ngạc nhiên. Hương Lan rất muốn biết bên trong cánh cửa kính sạm màu kia, ông chủ của cô đang trò chuyện với ai. Không lẽ là một ả giang hồ? Chẳng thể nào như vậy được bởi qua thời gian đến đây phụ việc cô thấy ông Hoàng Huy rất nghiêm túc, thậm chí về tình cảm còn khô khan hay nói đúng hơn ông ta chứa trong người dòng máu lạnh. Từ khi Hương Lan đến giúp việc tại cửa hiệu tới nay cô chỉ thấy mỗi một mình cô người mẫu Diễm Hà tìm ông chủ của mình. Nhưng mối quan hệ của họ có lẽ là do công việc. Không thềm suy nghĩ nữa, Hương Lan ngồi xuống chiếc ghế vốn dành cho mình tại cửa hiệu. Vắng khách lại gặp sự im lặng nên cô đã liên tục ngáp và gục đầu xuống mặt bàn.

- Em ơi, có thể khoác cho tôi một chiếc khăn choàng lên người được không. Tôi không muốn biến thành kẻ trơ trẽn phơi bày thân thể cho người người nhìn thấy.

- Tiếng nói của ai vậy?

Hương Lan vểnh tai lên nghe ngóng nhưng âm thanh đó không lặp lại lần thứ hai. Có lẽ cô đang mơ giữa ban ngày. Hương Lan vừa tự nhủ thì giọng nghèn nghẹn của một nhân vật khác vang lên:

- Tôi mới chân quá, không thể đứng mãi với tư thế này được. Hãy cho tôi nằm yên.

Ui cha... giọng nói này vọng đến từ đâu khi trong cửa hiệu chỉ có mình cô và mấy chục pho tượng bằng thạch cao đứng, ngồi lổn ngổn? Là thật, hay âm thanh phát ra từ một chiếc máy đặt ngầm chỗ nào đó? Hương Lan đang cố đoán ra điều bí ẩn thì...

- Ôi tôi không quen làm kỹ nữ, không quen với cây đàn và phím nhạc. Xưa nay, tôi chỉ thích làm đẹp để mọi người chiêm ngưỡng, nhất là cánh đàn ông. Vậy mà giờ đây... hu hu hu, tôi không thích... không thích...

Hương Lan thật sự lạnh gáy vì đây là lần thứ ba tiếng nói của kẻ vô hình nào đó lọt vào tai cô một cách rõ ràng chứ không phải là mơ hồ. Cô đưa mắt nhìn quanh như cố ý sục sạo xem có người nào ẩn khuất đằng sau các pho tượng hay không, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy gì. Lúc này cô không còn cho là chuyện lạ mà có phần sờ sợ. Chẳng lẽ... Muôn vàn ý nghĩ vụt ập đến làm tim cô co thắt lại. Cửa hiệu này có ma hay tại cô đang bị ám ảnh bởi một sự kiện nào đó. Chịu, không thể phán đoán được Hương Lan lấm lét thu nhỏ người trên ghế, dùng hai bàn tay úp lên mặt để tránh không nhìn thấy điều gì đang diễn ra ở chung quanh. Thế nhưng những kẽ hở của ngón tay đã buộc đôi mắt tò mò của cô phải chứng kiến một cảnh tượng hết sức kinh hãi. Mà làm sao Hương Lan lại không kinh hãi được chứ khi cô đang nhìn thấy các pho tượng chuyển động như người thật. Chẳng phải chúng được làm bằng thạch cao hay sao? Dù đã biết chắc chắn là như thế, cô vẫn há hốc miệng ra, đôi mắt không thể nhắm mà chân tay cũng bất động. Mãi đến lúc bị một cánh tay túm chặt cô mới ú ớ rồi bật hét toáng lên.

- Oái!

Khi trấn tĩnh được cơn sợ hãi rồi, Hương Lan thấy mình té chống kèn cùng chiếc ghế ngay bên bàn làm việc. Chuyện vừa xảy ra là thật hay cô vừa trải qua một giấc mơ? Không thể tự đoán được mà cần phải kiểm tra lại chỗ đứng của các pho tượng. Hương Lan lấm lét nhìn khắp mọi ngõ ngách trong cửa hiệu, nhưng những pho tượng vẫn giữ nguyên tư thế và chỗ đứng chứ chẳng hề bị xê dịch như cô đã tận mắt trông thấy. Vậy là cô vừa mới nằm mơ? Hương Lan cố không tin điều ấy và đưa tay sờ thử vào một pho tượng gần mình nhất. Hoàn toàn là thạch cao thứ thiệt chứ chẳng phải da thịt mềm mại của con người. Thế mà lúc nãy chúng đã cử động được, nếu không phải thật thì chắc chắn cô vừa trải qua giấc mộng rồi. Đưa bàn tay lên dụi mắt, cảm giác trĩu nặng của bờ mi làm Hương Lan giật bót sự căng thẳng vì khẳng định mình đã ngủ thiếp ngay trong giờ làm việc. May mà ông chủ của cô đang giam mình ở nhà trong không bước ra cửa hiệu. Và cũng thật may mắn là cô đã ngủ gục chứ nếu không sự kiện vừa rồi sẽ khiến cô phải mất vía kinh hồn chẳng còn dám nán lại cửa hiệu trưng bày hàng mỹ nghệ lạ đời này.

Như thường lệ, cứ ba ngày Hương Lan lặp lại công việc lau chùi các pho tượng một lần. Cô vừa làm vừa nhẩm đếm từ một tới hai mươi lăm theo thứ tự số đeo của từng pho tượng. Nhưng dường như quân số bỗng gia tăng đột ngột. Ồ, có thêm pho tượng thứ hai

mười sáu từ bao giờ thế nhỉ? Chắc chắn lại là một tác phẩm mới ra lò của ông chủ cô đây. Hương Lan ngừng tay ngược mắt nhìn pho tượng bằng thái độ chiêm ngưỡng. Lại cũng là mỹ nhân nhưng pho tượng này thật tuyệt tác hơn tất cả, từ đường nét đến tư thế. Hương Lan thầm thán phục tài sáng tạo của ông Hoàng Huy song cô cũng không tránh được sự khó hiểu nơi người đàn ông lạ thường này. Là nghệ nhân tài hoa, thế nhưng ông Hoàng Huy chỉ tạo nên sản phẩm để trưng bày trong cửa hiệu của mình chứ không chịu đem bán dù có rất nhiều người thích trả giá cao. Đúng là nghệ sĩ thường có máu hâm. Hương Lan vẫn nghĩ về ông chủ mình như thế, dấu trong lòng luôn khâm phục những tác phẩm mà ông đã làm ra. Không dám lau mạnh tay pho tượng thứ hai mươi sáu, sản phẩm mới vừa có mặt trong cửa hiệu nên Hương Lan chỉ khẽ phủ bụi sơ sài. Cô không ngờ rằng phía sau lưng mình có người đang theo dõi:

- Cô hài lòng với công việc được giao chứ?

Thoáng giật mình, Hương Lan quay mặt lại vội nở nụ cười tươi trên môi:

- Thưa, việc làm rất hợp với tôi.

Ông Hoàng Huy bước lên đối diện cùng pho tượng thứ hai mươi sáu, thông thả nói:

- Cô thấy những tác phẩm của tôi có vừa mắt hay không?

Hương Lan buột miệng khen:

- Tôi không có khả năng đánh giá tài năng của ông đâu. Nhưng nếu được phép thì tôi xin bảo đó là tuyệt tác.

Nét mặt ông Hoàng Huy tươi hơn:

- Cô không nịnh tôi đó chứ?

- Thưa, ích gì cho tôi ạ. Chắc chắn là không được tăng lương rồi.

Tiếng cười của ông Hoàng Huy bật ra:

- Ha ha ha, cô cũng bẻm mép lắm. Thấy cô làm việc tốt, tôi đang nghĩ tới chuyện thưởng thêm tiền cho cô.

Trong lòng mừng rơn, Hương Lan phải cố nén để không biểu lộ ra mặt. Cô giữ vẻ bình thản:

- Cám ơn ông ưu đãi. Tôi nghĩ mình thật may mắn nên mới được ông nhận vào giúp việc tại đây.

- Cô có yêu công việc của mình không?

- Rất yêu. Nhưng có một điều làm cho tôi thắc mắc mà không thể nào tự lý giải. Tại sao ông không chịu bán bớt những pho tượng này đi? Tôi nghĩ sự hiện diện đông đảo này sẽ làm cho cửa hiệu của ông mất đi phần thẩm mỹ.

Ông Hoàng Huy không lộ chút khó chịu vì Hương Lan đã phạm vào điều luật mà trái lại ông còn hồ hởi giải thích:

- Tất cả những tác phẩm tôi tạo đều mang tính chất nghệ thuật lớn. Mà đã là nghệ thuật thì tiền bạc so với nó có nghĩa lý gì.

- Nhưng ông cũng cần phải sống để tạo nên nghệ thuật chứ.

- Thì cô đang thấy đó, tôi có thiếu thốn gì đâu.

- Ông thật sự là một người giàu có hơn tôi nghĩ.

Bờ môi ông Hoàng Huy khẽ mím chặt vào nhau:

- Cô chỉ có cái nhìn bề ngoài thôi.

Hương Lan hơi tự ái:

- Tôi không phải là một kẻ hời hợt như ông nghĩ. Tôi cũng biết nhận thức bằng tâm hồn.

- Cô cho tôi là loại người như thế nào?

Cặp chân mày Hương Lan nhướng lên trông thật nghịch ngợm:

- Ông là mẫu người khó gần gũi, cô độc và khép kín.

Hơi thở ông Hoàng Huy khá mạnh:

- Chà, với lời nhận xét của cô thì tôi thật sự chẳng thu hút nổi ai rồi.

Hương Lan rất muốn tìm hiểu đời tư của ông Hoàng Huy nhưng lại sợ bị ông mắng như lần trước. Cô lảng đi bằng cách chỉ vào pho tượng mới:

- Tác phẩm này của ông thật đặc sắc. Tôi tin chắc sẽ có rất nhiều người muốn trả cao giá để mua.

Ánh mắt ông Hoàng Huy đầy thỏa mãn:

- Tôi thích nhìn thấy sự ham muốn của người khác, một sự ham muốn không đạt được ý nguyện.

- Nghĩa là sao, thưa ông?

- Không cần cô phải hiểu tường tận. Đó chỉ là chuyện riêng của mình tôi.

Rồi ông chuyên đề tài qua hướng khác:

- Tuần sau tôi có việc phải đi xa ít ngày. Cô có thể nghỉ hoặc đến cửa hiệu tùy ý.

Hương Lan hồi hã nói khi nghĩ tới việc một mình phải đương đầu với những pho tượng như người sống tại đây:

- Thưa, nếu không bị trừ lương, tôi xin được nghỉ ạ.

Tiếng cười của ông Hoàng Huy vỡ ra:

- Trông cô có vẻ quan trọng vấn đề tiền bạc quá.

- Xin ông thông cảm. Bởi cuộc sống của tôi rất khó khăn giữa xứ lạ quê người.

- Tôi cũng muốn giúp cô nhưng ngặt nỗi cô lại là phụ nữ.

- Phụ nữ thì sao?

Hương Lan mở to mắt. Giọng ông Hoàng Huy nghe chát chúa:

- Họ là những kẻ mà tôi nguyện phải tận diệt.

- Ông?

Hương Lan tỏ vẻ sợ nên đứng lui ra sau vài bước, bởi trước mắt cô ông Hoàng Huy trông giống như một con thú dữ từng bị thương đang toát lên sự căm thù:

- Cô khiếp hãi rồi ư?

Hương Lan lắc đầu để xua đi nỗi run sợ bật ra từ lồng ngực. Cô cố giữ âm thanh để nói không lạc giọng:

- Thưa, tôi đâu có sợ. Chỉ tại ông làm cho tôi phải giật mình.

Sắc mặt ông Hoàng Huy dịu xuống nhưng cũng chưa hẳn đã dễ nhìn. Ông đứng trước pho tượng thứ hai mươi sáu ngắm nghía hồi lâu rồi mới quay sang phía cô nói:

- Đừng chạm mạnh vào “con búp bê” này nhé! Nếu cần thì cho nó mặc áo khoác một thời gian.

Hương Lan chợt đề nghị:

- Pho tượng này không khóa thân, tôi nghĩ ông nên cho phép “con búp bê” thứ mười lăm mặc áo hoặc choàng tấm khăn sẽ thích hợp hơn. Nó sẽ không làm cho người chiêm ngưỡng cảm giác ngượng.

Vừa nghe qua, ông Hoàng Huy đã phản đối kịch liệt:

- Ồ, không được. Tôi muốn “con búp bê” thứ mười lăm này mãi mãi phải như thế!

Hương Lan nói theo suy nghĩ:

- Tôi có cảm tưởng đây là sự trừng phạt.

- Cô muốn nghĩ sao cũng được miễn là đừng làm gì trái ý tôi.

- Sao ông không đắp tượng nam mà chỉ chuyên về phụ nữ?

- Đó là cái “gu” mà bản thân người sáng tạo mới hiểu rõ.

- Tôi xin mạn phép nói ông là người rất đam mê phụ nữ.

Nói xong, Hương Lan vội đưa tay lên bịt miệng vì biết mình sắp sửa làm cho ông chủ nổi giận. Thái độ hoảng hốt của cô đã khiến ông Hoàng Huy quên mất con thịnh nộ không cho nó có cơ hội tuôn ra. Ông ngó cô rồi nói với vẻ châm chọc:

- Có gan nói còn biết sợ gì.

Hương Lan lí nhí:

- Tôi xin lỗi.

Ông Hoàng Huy chưa rời mắt khỏi cô:

- Dường như đàn bà thường thích phạm sai lầm để rồi chỉ vuốt ve đàn ông bằng một câu nói nhẹ nhõm như vậy!

Tuy rất kiêng dè ông chủ nhưng Hương Lan vẫn cãi lại:

- Không phải thế! Riêng bản thân tôi không phải là hạng người như ông nói.
- Cô cũng có cá tính đặc biệt đó.
- Cảm ơn sự nhận xét của ông.
- Hương Lan, cô đã có người yêu chưa?

Đột nhiên bị tra hỏi chuyện thầm kín, mặt Hương Lan đỏ lên:

- Ông muốn biết đời tư của tôi để làm gì ạ?

Thái độ của ông Hoàng Huy đổi khác:

- Nếu không thích nói thì thôi vậy. Chuyện riêng mà phải không?

Rồi chẳng chờ trông thấy sự phản ứng của Hương Lan, ông Hoàng Huy bước ra khỏi cửa hiệu với dáng đi mệt mỏi. Hương Lan nhìn theo trong lòng chợt dấy lên niềm thương hại vì cô hiểu dù cao ngạo, bản gắt thế nào ông ta vẫn là một kẻ cô độc không có sự ấm áp của tình người.

Đã sắp tới giờ đóng cửa hiệu để ra về, Hương Lan bỗng phát hiện ra có kẻ gian đang ẩn nấp sau lưng pho tượng thứ mười lăm. Cô hoảng hốt toan kêu hét âm lên thì tức thời bị hắt lao ra dùng tay bịt lấy miệng. Tiếng nạt của hắn nghe quen quen:

- Cô không được kêu la!

Hương Lan run giọng hỏi:

- Anh... anh là ai?

Kẻ đang khống chế cô dường như có ý định đùa bỡn nên hắn bật cười từ phía sau:

- Là ai cô không cần phải biết nếu như còn muốn sống để hưởng cuộc đời tươi đẹp.

Mặc dù rất sợ trước tình huống nguy hiểm bất ngờ này, Hương Lan vẫn kịp thời trấn tĩnh để tìm cách thoát thân. Cô cố cựa quậy bờ môi đang bị kiềm chặt bởi một bàn tay cứng nhắc:

- Buông ra đi kéo tôi ngộp thở chết bây giờ.

Câu nói của kẻ gian từ phía sau lưng cô vọng bên tai:

- Yên tâm đi, cô không thể chết được đâu bởi chiếc mũi xinh đẹp của cô vẫn còn hít thở khí ôxy đều đều mà.

- Nhưng anh muốn gì ở tôi?

Tên kia bặm trợn:

- Tất nhiên tôi không hề có ý định vào đây để đánh cắp những pho tượng nặng nề này.

Vừa nghe thấy vậy, Hương Lan đã lạnh toát cả người. Cô lắp bắp:

- Anh... anh định làm gì tôi?

Kẻ gian có lẽ thuộc vào hàng ưa dí dỏm. Hắn buông lỏng bàn tay bịt miệng cô để làm động tác xoa nhẹ nhẹ bờ môi mọng đỏ của cô. Ngay lập tức hắn phải bị trả giá:

- Á!

Thì ra Hương Lan đã cắn vào ngón tay hắn, ngón tay đã dám xúc phạm bờ môi trinh nguyên của cô. Và nhờ thế mà Hương Lan đã thoát ra khỏi sự kiềm tỏa của kẻ gian. Cô bất ngờ đến há hốc cả mồm vì kẻ gian đáng nguyên rủa trước mặt cô chính là anh chàng thanh niên đã một lần gặp và đấu khẩu cùng nhau trên phố. Khoảng sừng sốt của Hương Lan đủ để cô tiếp tục bị khống chế. Nhưng lần này cô không tỏ ra sợ hãi nữa, mà giãy giụa ầm ĩ lên:

- Buông ra mau! Bộ anh không còn nghề nào để làm sao mà lại đi ăn cướp?

Gã thanh niên đang nắm giữ cô nghếch mặt ra:

- Tôi ăn cướp hồi nào?

- Không ăn cướp mà lại chơi trò quái đản như vậy hả?

Hương Lan hất hàm.

- Chỉ tại cô buộc tôi phải làm thế.

Nghe đĩnh chính, Hương Lan phồng mồm mắng:

- Ai buộc? Ai khiến? Dẫu anh có nói gì cũng không lấp liếm được hành vi phạm tội của

anh đâu. Tôi thông báo cho anh biết, anh chọn lầm nơi để cướp rồi, bởi đây chỉ là một cửa hiệu trưng bày hàng mỹ nghệ cho người ta đến coi chơi chứ không phải nơi mua bán. Nếu muốn cướp tiền thì hãy tìm đến các tiệm kim hoàn kia.

Hai cánh tay gã thanh niên buông thõng cùng với bộ mặt khá căng thẳng:

- Tôi không hề có ý định xấu xa này. Chẳng qua là tại cô định tri hô nên tôi mới buộc lòng phải làm thế!

Vừa thoát khỏi sự khống chế, Hương Lan vội giữ khoảng cách an toàn cho mình rồi mới tranh cãi tiếp:

- Trong tình huống vừa rồi bất cứ người nào cũng đều phải la to lên cả.

- Nhưng tôi đâu có làm hại cô.

- Ai mà dám tin lời của anh.

- Thì cô hãy kiểm lại thân thể mình coi đã mất miếng thịt nào chưa.

Làn da mặt Hương Lan nóng rân rân:

- Chưa mất thịt, nhưng anh đã lợi dụng để đụng vào người tôi.

Gã thanh niên khẽ mím môi:

- Vậy cô đụng lại vào tôi cho huề.

- Ai thèm chứ. Nể tình đã gặp gỡ hôm nọ, tôi không truy cứu nhưng anh phải ra khỏi đây ngay.

Hương Lan cong môi hứ. Gã thanh niên vụt xuống giọng:

- Mong cô tỏ rõ lòng tốt thêm chút nữa để tôi được nán lại đây vài giờ.

Hương Lan la toáng lên:

- Không được. Đã tới lúc tôi phải đóng cửa hiệu để về. Anh đừng bày trò ma quỷ để thực hiện ý định xấu. Những pho tượng này nặng lắm, chẳng thể tự di chuyển đi nơi khác mà không bị phát hiện đâu.

Đến lượt gã thanh niên gãi đầu:

- Trời ơi, biết nói sao cho cô hiểu. Tôi thật sự không phải là kẻ cướp đâu mà.

Hương Lan hoành hộc tới nơi, tới chốn:

- Không tự nhận ăn cướp thì phải có lý do chính đáng việc đột nhập vào cửa hiệu của tôi.

- Chỉ tại cô không chịu nghe thôi. Nếu mà tôi là tên cướp thật sự thì tôi đã xơi tái cô này giờ rồi, không để cô có cơ hội đứng đó mà ti toe cái miệng.

Lời gã thanh niên làm tim Hương Lan thóp lại rồi nhói lên một cái thật đau. Nhưng cô phải công nhận rằng gã nói đúng. Cố tỏ ra hòa nhã, cô nhìn kẻ đối diện bằng ánh mắt khác hơn:

- Anh nói đi. Sao anh phải ẩn nấp trong cửa hiệu để khiến tôi hiểu lầm?

Gã thanh niên không đáp thẳng vào câu hỏi mà chỉ ra hướng ngoài:

- Trước khi tôi kể lại sự tình thì nhờ cô bước ra xem những tên khùng bố tôi còn lẫn quần bên ngoài không.

- Lại chuyện gì nữa đây? Anh thuộc thành phần nào trong giới xã hội đen mà để bị rượt đuổi?

Hương Lan tròn mắt lên. Gã thanh niên thở hắt ra:

- Cô toàn đặt để cho tôi những vai trò ghê gớm. Nếu tôi là một tay anh chị thật sự tôi đâu cần phải trốn chui, trốn nhủi trong cửa hiệu này làm gì.

- Vậy thì anh nói đi.

- Tôi nghĩ cô đâu có tin tôi thành thật.

- Anh đừng kéo dài thời gian nữa, tôi cần phải đóng cửa hiệu để về.

Gã thanh niên đề nghị:

- Cô có thể cho tôi lưu lại cửa tiệm này tới sáng mai được không? Tôi xin hứa sẽ không đụng chạm vào vật gì cả.

Thêm lần nữa, Hương Lan tỏ thái độ sừng sốt:

- Anh đang đùa đó hả?

Bàn tay gã thanh niên chạm vào tay cô:

- Không. Tôi đang rất nghiêm túc. Tôi cần cô giúp đỡ để tránh tai họa.

Vừa chợt nghe những lời lẽ ấy Hương Lan rùng mình, toàn thân run lẩy bẩy:

- Ôi, tôi đang nghe điều gì vậy?

Gã thanh niên vội trấn an:

- Cô đừng quá sợ hãi. Sẽ không có chuyện gì xảy ra nếu tôi được cô giấu trong cửa hiệu này.

Rồi thấy Hương Lan cứ trố mắt ra nhìn mình, gã giải thích cặn kẽ:

- Để tôi nói rõ cho cô biết về tình hình của tôi hiện tại. Kể ra thì đúng là giúp người mang họa vào thân. Hồi trưa này khi tôi đang làm công việc phụ hồ ở đoạn đường đằng kia thì trông thấy một sự kiện bất bình, hai tên côn đồ ức hiếp thằng bé bán báo để trấn lột tiền nên liền ra tay ngăn cản. Không ngờ cứu giúp được người khác thì lại rước tai họa vào thân, ít phút sau bọn côn đồ đã đem mã tấu tới chỗ làm tìm tôi. May nhờ anh bạn đồng nghiệp tinh mắt đã kịp thời báo lại nên tôi mới chạy thoát và lẩn vào cửa hiệu này ẩn náu suốt này giờ.

Nghe xong Hương Lan ngẩn ngơ nửa tin, nửa ngờ:

- Liệu lời của anh có phải là thật không? Người đời bây giờ có lắm trò lừa bịp lắm, tôi không thể dễ tin.

Gã thanh niên giậm hai chân xuống nền gạch, vẻ mặt bức dọc:

- Cảnh giác cao như cô rất tốt, nhưng không phải vì thế mà cô lẫn lộn vàng với thau, đen với trắng.

- Hừ. Anh biện hộ cho mình nhiều rồi đấy.

Có lẽ không còn lời nào để giải thích thanh minh cho mình nữa, gã thanh niên bèn thả người ngồi phịch xuống giữa nhà lưng dựa vào pho tượng thứ mười lăm:

- Ấy coi chừng anh sẽ làm nó hỏng.

Hương Lan hồi hã chộp vai áo gã lôi dựng dậy, mắg luôn một tràng:

- Liệu anh có đền nổi chúng hay không? Toàn là những thứ vô giá cả. Ông chủ của tôi mà

trông thấy chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ đuổi tôi và anh ra khỏi cửa hiệu này.

Thái độ gã thanh niên bất cần:

- Đuổi thì đi! Nếu không gặp sự cố, dẫu có yêu cầu tôi cũng chẳng ham ở lại. Mà trong cửa hiệu ngoài pho tượng này đây thì có gì hấp dẫn đâu.

Hất mặt vào pho tượng thứ mười lăm, ánh mắt gã thanh niên như đắm chìm sự đam mê khiến Hương Lan nổi cáu:

- Anh đúng là người có cái đầu đen tối.

Gã thanh niên cãi chính:

- Không phải đen tối mà là biết chiêm ngưỡng nghệ thuật.

- Chiêm ngưỡng gì? Nghệ thuật gì? Cái kiểu nhìn của anh chứ. Mắt “dê cụ” thì có.

- Nói năng như thế mà không biết xấu hổ hả? Cô thấy tôi sàm sỡ bao giờ chưa mà dám dùng từ “dê cụ” gán cho tôi?

Bị vặn lại Hương Lan lúng túng đáp không xuôi:

- Tôi... tôi nói tại ánh mắt của anh!

- Tôi phản đối sự nhận định lệch lạc ấy. Chẳng qua tôi thích ngắm pho tượng này vì nó có sức thu hút người khác mà thôi.

Hương Lan nói toạc suy nghĩ mình:

- Bởi vì nó khóa thân, nó làm cho cánh đàn ông các anh không thể không ham muốn.

- Phụ nữ các cô tâm lý hơn nam giới rất nhiều.

Gã thanh niên liền cười cợt. Bây giờ kẻ bị ngượng là Hương Lan bởi tự cô đã làm cho rối rắm tình hình. Nếu như gã thanh niên này đang nuôi ý đồ xấu trong lòng thì cô tránh sao được gã chứ. Để bảo vệ tiết hạnh. Hương Lan bèn dịu giọng:

- Tôi không tranh cãi với anh nữa. Nhưng anh làm ơn hiểu cho rằng tôi chỉ là một kẻ giúp việc thôi. Tôi không thể giao cửa hiệu cho anh.

- Ôi, tôi có yêu cầu lớn lao đến như vậy. Tôi chỉ xin được nán lại để tránh họa rồi sẽ rời khỏi ngay ấy mà.

Hương Lan ngược nhìn đồng hồ rồi nhấp nhòm:

- Muộn nửa giờ rồi, tôi phải ra về.

Gã thanh niên nhấn mạnh một câu nói:

- Nếu cô tin tôi là người ngay thì cứ khóa cửa hiệu lại. Tôi tự nguyện làm “tù nhân” của cô tới sáng mai.

Rất nóng lòng ra về, lại thêm sự lì lợm của gã thanh niên, Hương Lan không thềm dần đo nữa. Cô khoác chiếc ví lên vai rồi hướm quay lưng:

- Tôi sẽ nhốt anh rồi đi trình báo với cơ quan chính quyền tới giải quyết.

Nào ngờ gã thanh niên lại mau mắn chấp nhận:

- Đồng ý gấp. Vì như thế tôi đã được bảo vệ, còn sợ gì.

Nói xong gã tự tìm cho mình một chỗ ngả lưng mà không màng đến sự bực dọc của Hương Lan:

- Tôi sẽ yên tâm chờ cô nhờ người tới giải vây. Nhưng cố gắng mau lên nhé! Tôi cũng không thích phải sống trong tâm trạng của kẻ bị giam cầm đâu. Hơn nữa tôi lại còn chưa ăn bữa cơm chiều.

Tức mình, Hương Lan dấn mạnh đôi chân bước ra ngoài không để lại lời nào. Cô xoay tròn ổ khóa nơi cửa kính, rồi thả tấm cửa sắt chắc chắn bên ngoài xuống. Dẫu có thuật tàng hình tên thanh niên kia cũng không thể thoát ra ngoài khi cô chưa quay trở lại. Với ý nghĩ như vậy, Hương Lan tạm yên tâm bỏ đi nhưng chỉ được một khoảng cách ngắn cô đã phải dùng chân ngoảnh đầu ngó về phía cửa hiệu với nỗi lo âu khác rằng không biết gã khùng ấy có phá phách gì các pho tượng hay không?

Phần 2

Ăn xong bữa tối chỉ với gói mì kèm theo cái trứng gà đập vào tô. Hương Lan ngả người trên chiếc giường cá nhân duy nhất kê trong phòng trọ chẳng lấy gì làm rộng rãi, vát một cánh tay trên trán thả dòng suy tư vào nỗi buồn nhớ quê nhà da diết. Vậy là đã hơn ba tháng, cô tự ý xa người thân vì sợ bất bình cuộc hôn nhân đặt để. Không biết khi cô bỏ đi rồi, cha mẹ cô có suy nghĩ lại hay chẳng? Ở thời này, đâu còn chuyện cưới vợ, gã chồng theo kiểu cổ xưa mãi đến lúc động phòng mới nhìn thấy mặt nhau. Hương Lan nhớ mình đã phản đối rất nhiều lần, vậy mà vẫn không làm thay đổi được ý định. Trước tình thế ngày cưới chẳng còn bao xa nữa, cô đành phải dùng tới phương sách bỏ đi dù biết rằng thân gái một mình bôn ba nơi xứ lạ là sẽ tự chuốc lấy bao điều khổ nhục. Còn gã chồng hụt của cô nữa. Không biết anh thuộc vào hạng người nào mà lại dễ dàng chấp nhận cưới một cô vợ chưa hề quen? Sự phá bĩnh của cô có gây ra thiệt hại nào không? Có làm cho anh ta phải buồn lòng? Tự nhiên Hương Lan cảm thấy day dứt vì hành động của mình, người chồng hụt chắc sẽ oán hận cô lắm bởi cô đã làm dở dang duyên phận của anh ta. Hương Lan không biết mình có nên hối tiếc không? Biết đâu anh ta lại là một chàng trai tuyệt vời hơn cô nghĩ. Thấy mình sắp sửa rơi vào sự ân hận, cô lại gạt phăng đi. Chẳng có gì đáng để cho cô phải bận tâm. Đã bước đi thì không bao giờ quay mặt lại. Mãi nghĩ vẩn vơ cô chợt giật thót cả người khi sực nhớ tới gã thanh niên đang bị mình nhốt trong cửa hiệu. Bây giờ thì cô chỉ có thể cầu mong gã đừng gây nên điều gì để cô bị mất việc. Nghĩ lại, Hương Lan thấy mình thật là dại, bỗng dừng lại tin vào một kẻ chỉ mới gặp lần đầu ở ngoài đường. May mà ông Hoàng Huy đi lâu, chứ nếu ông ta về sớm thì cô ăn nói thế nào được. Đang nằm lo sợ, Hương Lan ngồi bật dậy chấp tay khẩn vái mong đừng có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng suốt cả đêm cô đã thấp thỏm không yên chỉ chờ mong trời mau sáng.

Khi cánh cửa bên ngoài sập xuống, Tuấn Khanh có cảm giác mình bị biến thành tên tù nhân mà lại là tù nhân của một cô gái chẳng dễ thương chút nào.

Nhưng thôi mặc kệ, cô ta nhốt mình trong cửa hiệu đã là may mắn lắm rồi. Tuấn Khanh thừa biết nếu mình xuất đầu lộ diện ngoài phố, chắc chắn anh sẽ bị bọn côn đồ dũ tợn chém nát thành nhiều mảnh.

Đặt chân đến thành phố này. Tuấn Khanh cũng phải sống trong hoàn cảnh rất khó khăn dù trước kia ở nhà anh thuộc loại con cưng, cậu ấm. Vì trình độ học vấn không cao, Tuấn Khanh chẳng thể nào tìm được cho mình một việc nhàn hạ. Khi những đồng tiền đem theo cạn kiệt, anh đành lao vào nhận một chân phụ hồ để có thể tự mưu sinh. Thoạt đầu phải làm công việc nặng nhọc, Tuấn Khanh tưởng mình không kham nổi đến ngày hôm sau. Nhưng nghị lực đã giúp anh, bởi anh không thể quay về nơi mà anh vừa chạy trốn.

Cảm thấy khát, Tuấn Khanh chồm dậy định tìm cho mình một ly nước nhưng đảo khắp căn phòng trưng bày cũng không có. Chà, gan thật đấy! Thế này thì anh đến phải một phen khốn đốn rồi. Không cam chịu, Tuấn Khanh bắt đầu lùng sục nhưng trong cửa hiệu này chẳng có gì ngoài mấy chục pho tượng mỹ nữ to lớn bằng thạch cao. Anh đến lay mạnh cánh cửa cách ly cửa hiệu với nhà trong nhưng bất lực vì cái ổ khóa to đùng ở đó. Điều này thì phải vừa nhìn đói, nhìn khát cho đến khi cô ta quay lại đây mở cửa. Ý nghĩ ấy làm Tuấn Khanh tiu nghỉu, anh lững thững di động bước chân tới trước mặt từng pho tượng neho mắt ngắm nghía rồi lăm bầm với chúng:

- Giá như các cô là người thật bằng xương bằng thịt thì nhất định tôi sẽ được hưởng một đêm “nhất dạ, đế vương” tại cửa hiệu này rồi. Nhưng tiếc thay các cô chỉ là những “con búp bê” bằng thạch cao đặt đâu đứng đó, chẳng thể nào quyến rũ được người khác.

Nói xong, Tuấn Khanh còn đưa tay nựng má pho tượng thứ mười lăm, hất hàm như người đang trò chuyện:

- Phải không cô nương này. Cô nương tro trên quá chỉ tổ hạ giá trị mình xuống thấp thôi. Đàn ông chúng tôi tuy dễ bị nhục dục lôi cuốn song khi sự vui thú qua đi rồi thì chẳng còn gì hấp dẫn được nữa đâu.

Rồi anh nhếch môi cười với pho tượng thứ hai mươi sáu sau vài bước chân:

- Cô ả này có vẻ đứng đắn hơn, nhưng điệu bộ hơi ngông, may mà cô chỉ là pho tượng thạch cao chứ là người thật ai yêu nổi. Còn các cô ả này nữa. Tuy không thể phủ nhận các cô là tuyệt tác nghệ thuật, tôi cũng chẳng thấy vừa mắt chút nào.

Tuấn Khanh điếu qua mặt các pho tượng bình phẩm khen chê đủ điều thoải mái như một khách hàng khó tính. Chừng cảm thấy mệt, anh nằm lăn kên ra nền gạch cổ đồ giấc ngủ để quên đi cơn đói khát đang hành hạ. Nhưng chiếc bao tử trống rỗng và cổ họng khô khốc khiến Tuấn Khanh khó lòng mà lịm vào giấc ngủ được. Anh nhắm mắt rồi mở mắt rất nhiều lần mới có thể thiếp dần đi.

Trong giấc ngủ mơ màng, bỗng nhiên anh nghe thấy tiếng chuyện trò của nhiều người, mà dường như toàn là phụ nữ. Âm thanh đầu tiên nghe khàn khàn tựa lời kể lể ai oán:

- Tại sao tôi lại khổ đến thế? Bẩm sinh tôi đâu có là người đàn bà kệt côm, lỗ lã. Vậy mà giờ đây đã biến thành một ả phụ nữ tầm thường trong đôi mắt mọi người, tôi bị lột trần như nhộng cho người ta nhìn ngó, khen chê ngày này qua tháng khác. Hu hu hu, có ai cứu giúp tôi không?

Tiếng khóc nức nở nghe thật cảm động và tiếp đó là câu nói đầy hậm hực:

- Cần chi phải khóc than khi số phận của chúng ta đã bị định đoạt. Hãy hợp sức lại với nhau trả thù mới là thượng sách!

Âm thanh kế tiếp lọt vào tai Tuấn Khanh nhão nhoẹt:

- Làm gì được kẻ thù của chúng ta bây giờ chứ? Các chị không biết đấy thôi, em cứ phải khóc thầm hàng đêm.

- Ôi, còn đâu thươ huy hoàng trước mắt hàng vạn khán giả vừa chiêm ngưỡng, vừa ca ngợi. Phải giam mình trong cái cửa hiệu này thật là buồn bã quá, biết chừng nào mới thoát ra được khỏi nơi đây.

- Hu hu hu, tên khốn ấy thật là ác ôn. Hắn đã khiến cho cuộc đời của chúng ta có đoạn kết bi thương này. Phải giết hắn, giết hắn mới hả dạ!

Tiếng gào thét, căm phẫn đồng loạt vang lên khiến Tuấn Khanh phải giật mình bổ choàng dậy vì ngỡ sắp có án mạng xảy ra. Nhưng trước mắt anh, dưới ánh đèn huỳnh quang sáng rực một cảnh tượng còn kinh khủng hơn cả việc thấy người chết nữa. Đó là những pho tượng chung quanh anh đang cử động. Tuấn Khanh biết mình chẳng hề nằm mơ. Nếu là kẻ nhát gan, chắc chắn anh phải sợ chết khiếp. Nhưng Tuấn Khanh đã lao tới chụp lấy một pho tượng gần nhất để kiểm chứng. Hành động đó đã làm chiếc trán của Tuấn Khanh phải sung lên vì chạm mạnh vào phần lưng của pho tượng:

- Ái dà! Sao cứng ngắc, cứng ngơ vậy? Chẳng phải cô đã cử động đó hay sao?

Tuấn Khanh vừa xoa đầu vừa kêu lên, rồi dùng tay nắn bóp nhiều chỗ trên pho tượng làm nó rơi ra một mảnh thạch cao. Hoảng hốt, anh liền cởi chiếc áo choàng của pho tượng cạnh bên mặc vào pho tượng mà anh đã vô tình làm sút mẻ. Tuấn Khanh nghiêng đầu nói một mình:

- Tạm ổn rồi. Chắc chắn không sợ phát hiện đâu.

Chưa vội trở lại chỗ nằm hồi nãy. Tuấn Khanh còn đảo qua một lượt gian phòng trưng bày quan sát kỹ từng pho tượng. Chẳng có cô ả nào là thật cả và tư thế vẫn y nguyên hồi chiều. Vậy là chính anh đã mơ màng rồi lẫn lộn, chứ làm gì có chuyện những pho tượng bằng thạch cao chuyển động đi tới, đi lui. Họa chẳng chúng là ma? Nhưng trên đời này làm gì có ma. Vòng lại một lượt nữa để đến chỗ đã nằm, Tuấn Khanh không còn lẫn thân với những suy diễn kỳ quặc mà yên tâm tiếp tục ngủ. Dù mệt mỏi đến mấy anh cũng không thể chợp mắt vì con đói khát dày vò cùng cảm giác ngơ ngợ về một điều rất khó mà giải thích được.

Nhìn đồng hồ biết rằng trời sắp sáng, nhưng lúc này Tuấn Khanh không thềm nôn nóng chuyện thoát khỏi cửa hiệu trưng bày, anh chỉ muốn ăn. Có lẽ cô gái ấy cũng đã thức để chuẩn bị đi làm. Mong rằng cô ta sẽ mang phần điểm tâm tới cửa hiệu và mời anh cùng ăn chung vui vẻ. Ý nghĩ ấy làm tăng thêm sự cồn cào trong bao tử, anh nuốt vội chất nước bọt khô đắng nơi đầu lưỡi. Sáu giờ rồi đến bảy giờ kém mười lăm, Tuấn Khanh thấy thời gian sao quá chậm chạp. Dường như anh đang rất nóng để được gặp cô gái ấy. Rồi giây phút chờ đợi cũng phải tới khi anh nghe tiếng của cánh cửa bị nâng lên. Tuấn Khanh định chạy đến bên cánh cửa đón cô gái nhưng anh lại nằm im như người đang say ngủ. Lan Hương nói to:

- Nào, dậy ra khỏi đây đi chứ! Trải qua một đêm vui vẻ với các nàng mỹ nữ, tới giờ vẫn chưa chịu tỉnh hay sao?

Mặc cho tiếng kêu vọng vào tai, Tuấn Khanh vẫn không hề nhúc nhích. Có lẽ anh đang muốn làm cho cô gái phải một phen hoảng vía. Tiếng kêu lần này có vẻ ầm ỉ hơn:

- Anh kia, anh đừng có chết đó nhe! Tôi nhốt anh ở đây là do chính anh yêu cầu, chứ không phải tôi muốn.

Nghe tiếng bước chân đến gần mình. Tuấn Khanh bắt đầu chuẩn bị nhóm đầu lên. Và anh thật sự làm cho cô gái khiếp sợ đến xanh lè cả mặt:

- Á!

Tuấn Khanh nói như rên:

- Đây tôi chưa có chết đâu!!!

Cô gái dùng hai tay ôm chặt vùng ngực mình, giọng líu lại:

- Chưa chết sao lại nằm im?

Nhìn sắc diện của cô ta, Tuấn Khanh hả hê thầm trong bụng: “Đáng ghét thế mà cũng còn biết sợ. Nếu như không nể tình cô đã cứu tôi thoát nạn thì tôi sẽ cho cô một phen thất kinh hồn vía”. Nghĩ xong, anh đưa một cánh tay lên làm bộ thở hắt ra:

- Tôi không tự mình ngồi dậy nổi đâu. Cô làm ơn kéo giùm.

Tuy vẫn chưa hết sợ, cô gái vẫn không ngăn được câu mắng:

- Anh đừng có quá đáng nhé! Mau ngồi lên rồi ra khỏi đây cho tôi nhờ.

- Nhưng tôi không thể thực hiện yêu cầu của cô được.

- Tại sao? Anh đừng viện cớ rằng còn kẻ nào truy sát anh bên ngoài nghe.

- Lời cô nói chẳng sai. Những tên côn đồ tính làm hại tôi hôm qua chắc gì đã chịu buông tha.

Tuấn Khanh lại gật đầu. Cô gái đưa mắt nhìn ra hướng cửa chính:

- Lúc nãy trên đường đi tới đây tôi chẳng thấy ai khả nghi cả.

Tuấn Khanh cười cười nói:

- Không lẽ chúng lại ra giữa phố võ ngực giới thiệu rằng mình là sát thủ sao?

- Tôi nghĩ anh bày chuyện gây khó dễ cho tôi.

- Bụng của cô thật là xấu, bộ cô tưởng tôi thích nán lại cái cửa hiệu này lắm ư? Ôi, cô làm to rồi. Nói thật, nếu không sợ nguy hiểm đến tính mạng thì dù có cho vàng tôi cũng chẳng dám ở qua đêm thêm lần nữa.

Nghe qua, cô gái chột dạ ngó dáo dác lung tung:

- Điều gì làm cho anh phải trở thành kẻ nhút nhát như vậy?

Tuấn Khanh nhóm đầu lên rồi rụt cổ vào đôi vai:

- Suốt đêm qua bị nhốt trong cửa hiệu này chỉ có mình tôi và những pho tượng mỹ nữ, theo cô thì tôi đang sợ cái gì?

- Là sợ ma.

Cô gái buột miệng trước.

Tuấn Khanh ngồi dậy thật nhanh rồi vỗ mạnh hai tay vào nhau tạo thành tiếng kêu bồm bộp:

- Phải rồi, cô nói thật chính xác. Ui chao, nghĩ lại thấy ghê thật. Không ngờ một chỗ lịch sự như thế này mà lại có quá nhiều ma.

Trong lúc cô gái co rút người lại vì sợ hãi thì Tuấn Khanh càng làm cho câu chuyện của anh ly kỳ thêm:

- Nay, cô có thể tưởng tượng được điều gì đã xảy ra với tôi đêm qua không? Kinh khủng

lắm, bạo gan như tôi mà còn chết giấc tới sáng mới tỉnh lại, huống gì phụ nữ yếu bóng vía chắc sẽ từ giã cõi đời luôn.

- Anh không nhát tôi đó chứ?

- Trời ơi, tôi đâu có hơi sức mà dọa cô chuyện này. Thế cô làm việc ở đây bao lâu rồi mà chưa bị...?

Cô gái như người đang trong cơn sốt:

- Bị gì?

- Thì bị ma nhát chứ còn bị gì nữa.

Quên cả ngưng, cô gái nhảy ào vào lòng Tuấn Khanh cầu cứu sự che chở của anh:

- Làm ơn đừng nói nữa mà!

- Nhưng tôi phải thuật lại đầu đuôi mới thành câu chuyện được.

Cô gái sắp khóc:

- Tôi không muốn nghe nữa.

Tuấn Khanh vẫn điềm nhiên:

- Dầu sao thì cô cũng đã để nó lọt vào tai một phần rồi, bây giờ nghe tiếp cho đủ đầu đủ đuôi.

Rồi không chờ cô gái kịp phản đối, anh thấp giọng:

- Đúng là lần đầu tiên trong đời tôi thấy ma và nghe được tiếng nói của ma, nó trầm trầm, u u, cứ như từ cõi diêm la, địa phủ vọng về vậy. Cô biết tôi sợ gáy tới độ nào không? À, mà cô đã bị nó nhát lần nào đâu sao hiểu nổi cảm giác sợ hãi của kẻ gặp ma chứ. Khiếp đảm lắm! Ôi! Những chiếc bóng di động như vây chặt lấy tôi, những tiếng khóc than ai oán đầy vẻ căm hờn. Chúng nâng tôi lên rồi hạ tôi xuống. Chúng còn dám vuốt má, bẹo cằm khen tôi là một gã đẹp trai.

Nếu như bình tĩnh cô gái sẽ nhận ra cái giọng giễu cợt của Tuấn Khanh. Nhưng lúc này ruột gan cô tiêu tan hết theo từng giọng điệu của anh nên chẳng còn chút sinh khí nào để lật tẩy. Cô cảm giác đôi chân mình không vững nổi khi Tuấn Khanh thêm câu cuối:

- Tôi sẽ rời khỏi đây khi quan sát bên ngoài thấy yên ổn. Chỉ e rằng khi tôi đi rồi, còn lại

mình cô tội nghiệp.

Quả nhiên, lời Tuấn Khanh vừa dứt cô gái đã té ngã vào lòng anh vì đôi chân khụy xuống. Cô nói như cầu khẩn:

- Đừng bỏ tôi một mình, tôi sợ lắm!

Tuấn Khanh một tay đỡ, một tay cố giữ khoảng cách để thân thể cô gái đừng áp sát vào mình. Anh cũng giả vờ lên giọng:

- Nhưng cô vừa mới đuổi tôi đi mà!

Cô gái níu lấy anh:

- Tôi thay đổi ý định rồi.

- Bây giờ là ban ngày ma không dám chường mặt ra để nhát con người đâu. Cô bình tĩnh lại đi!

- Làm sao tôi có thể bình tĩnh trước những gì anh vừa nói.

- Thì tôi thấy gì thì kể vậy, đâu có đặt điều để hù dọa.

- Nhưng anh đã làm tôi sợ.

Ánh mắt Tuấn Khanh lóe lên tia tinh nghịch:

- Vậy mà trước đây một ngày tôi cứ ngỡ cô cầm tinh con hổ.

Cô gái nhượng bộ anh:

- Hổ hay thỏ lúc này cũng đều như nhau thôi. Hôm qua tôi đã làm ơn cho anh, giờ tôi buộc anh phải trả.

Tuấn Khanh đưa tay lên gãi đầu:

- A, ghê nhỉ! Trả thì trả tôi sẽ ở lại đây “canh ma” cho cô tới chiều nhưng với điều kiện là cô phải cho tôi ăn thứ gì, kẹo bao tử của tôi đang rên siết dữ quá. Suốt cả đêm chỉ vì nó mà tôi phải thao thức để rồi bị ma nhát.

Đôi mắt cô gái mở to ra:

- Anh thật sự chưa ăn gì từ hôm qua tới giờ sao?

- Ai nói dối cô làm chi. Tôi nhớ mình đã nhắc khéo cô chuyện cần phải ăn bữa chiều, vậy mà cô không thèm quay trở lại.

- Thì tôi đâu có rảnh để mà quan tâm tới cái bao tử đói meo của người khác.

- Đúng là kẻ vô tình. Lỡ đêm qua tôi chết ở đây vì đói thì cô sẽ phải ân hận cả đời. Tôi nhất định làm hồn ma theo ám cô.

- Bởi thế nên ông trời không cho anh được toại nguyện mà xưa nay đâu có ai chết vì nhịn đói một ngày.

Cô gái cố thu hết can đảm để giữ một khoảng cách tối thiểu với Tuấn Khanh, cô không màng đến công việc lau chùi thường ngày mà tỏ ra sốt sắng:

- Để tôi mua cho anh một tô phở nóng. Ở gần đây có quán phở bò rất ngon.

Nghe nói đến phở, nước miếng trong miệng Tuấn Khanh muốn trào ra. Anh vội giục:

- Cô hãy đi ngay cho. Chậm trễ một chút có án mạng bây giờ.

Nụ cười đầu tiên trong ngày của cô gái nở ra:

- Anh chết tôi không sợ. Chỉ sợ hồn ma kẻ khác giả danh thôi.

Anh đang nghe một câu nói đầy tình ý rồi đây. Nhưng tiếc thay, lúc này Tuấn Khanh chỉ tập trung vào mùi nước lèo béo ngậy của món phở và những miếng thịt bò tái ngọt mềm đầy hương vị sắp được ăn.

Ăn xong tô phở, Tuấn Khanh có cảm tưởng mình vừa uống xong liều thần dược. Anh thấy mình nhanh nhẹn hơn và tâm trạng cũng vui hơn:

- Hỏi thật nhé! Cô tên là gì vậy?

Đang ngồi nhìn gã thanh niên xì xụp ăn, nghe hỏi Hương Lan vội liếc mắt sang chỗ khác:

- Anh cần biết làm chi? Nhớ dạo trước tôi có hỏi tên anh nhưng anh đâu thèm nói.

- Hồi đó khác, vì chúng ta chỉ gặp gỡ ở ngoài đường rồi mạnh ai nấy đi.

- Thì bây giờ cũng vậy. Giữa chúng ta đã có điều gì đâu mà phải biết tên nhau.

- Sao lại không? Tình hình hiện nay khác với ngày đầu gặp gỡ rất nhiều chứ. Chẳng phải

chúng ta đã thân mật hơn rồi ư.

Hương Lan nguyệt dài:

- Xí! Thân mật cái gì chứ. Đừng tưởng tôi mua phở cho anh ăn là tôi thích anh.

Gã thanh niên nhún mạnh vai trước mắt cô:

- Chuyện thầm kín trong bụng của mỗi người ai mà nhìn thấy được. Thái độ đỏng đảnh của cô tự để lộ ra đó thôi.

Hương Lan ngúng nguẩy rời khỏi chỗ ngồi, mặt đỏ vì ngượng:

- Anh đúng là một tên leo mép. Cô nàng nào mà vợ phải anh thì bất hạnh cả đời.

Tuấn Khanh khẽ cười:

- Biết vậy nên tôi mới phải chạy trốn phụ nữ các cô đây. Nếu không tôi đâu lâm vào tình cảnh thất nghiệp chứ. Biết khổ, nhưng không dám quay về.

Đôi môi của Hương Lan mím mím:

- Thì ra tôi đang hội ngộ với một anh chàng vừa mới tập tành làm lãng tử.

- Cô không hiểu hết chuyện về tôi đâu đừng châm biếm. Trên đời này mọi việc xảy ra đều phải có nguyên do. Tên của tôi là Tuấn Khanh, có lẽ cô cũng cần biết để xưng hô cho tiện.

Thấy gã thanh niên đã tự giới thiệu mình, Hương Lan cũng xuống nước:

- Còn tôi là Hương Lan, anh nghe có ấn tượng chút nào không?

Tuấn Khanh gật nhẹ đầu:

- Tên cô vừa đẹp, lại vừa như quyến rũ. Có điều cái tên này tôi cảm thấy quen quen...

Hương Lan cười thật tươi:

- Trong thiên hạ đâu có thiếu gì người có tên giống tôi anh nghe quen là phải? À, mà hiện giờ anh đang ở đâu?

- Cũng nhà trọ bình dân, chứ không có tiền ở khách sạn cao tầng.

- Có chung đụng với ai không?

- Có, với chiếc bóng của tôi mỗi khi màn đêm ập đến.

- Anh cũng khéo nói đùa.

Tuấn Khanh ngẩng mặt lên:

- Thế còn cô? Chắc phải hơn hẳn tôi rồi?

Hương Lan khúc khích như gặp phải chuyện vui:

- Tệ hơn là đằng khác. Dù sao thì đàn ông các anh cũng không cảm thấy lo sợ phập phồng như phụ nữ khi phải đối diện với sự cô đơn giữa chợ đời.

Tuấn Khanh dán chặt tia nhìn vào cô:

- Điện hình trong lúc này có phải không?

Hương Lan bĩu môi hứ thật lớn:

- Ai cho phép anh nói năng chính xác vậy? Đúng vậy, giờ tôi đang rất sợ hãi nhưng suy cho cùng thì cũng tại anh đã nhát tôi.

- Cô ăn nói thật ngược ngạo. Tôi có phải là hồn ma oan khuất lẫn quân trong cái cửa hiệu này đâu. Chính mắt tôi thấy, tai tôi nghe rõ ràng mà. Cô có tin rằng những pho tượng này đã múa máy, cử động không?

- Cái gì?

Tựa như người bị quăng vào đồng lửa, Hương Lan nhảy chồm lên làm đổ cả ly nước để trên bàn. Sự kinh hãi lan nhanh tạo cho cô một bộ mặt rất khó nhìn:

- Anh vừa nói pho tượng này sao hả?

- Phải! Những pho tượng này đã phá rối tôi suốt đêm hôm qua.

Trông Hương Lan thật xanh xao:

- Anh đừng dọa tôi thêm lần nữa Tuấn Khanh ơi!

Tuấn Khanh cố giải thích:

- Tôi không hề dọa cô mà là tôi nói thật. Duy có điều không hiểu mình tỉnh hay mơ lúc đó

thôi.

Hương Lan dùng hai tay vuốt ngực:

- Chao ôi! Một điều chưa khẳng định chính xác được mà anh đã dùng nó để khiến tôi phải đau tim thế này ư!

Mặt Tuấn Khanh xịu xuống:

- Tôi xin lỗi cô vậy!

- Tôi không yêu cầu anh điều ấy, bởi tôi cũng từng bị một lần giống như anh.

- Nghĩa là sao?

- Thì thấy những hiện tượng kỳ dị giữa lúc không phân biệt được mình đang mơ hay tỉnh.

- Lẽ nào lại có sự trùng hợp?

- Tôi cũng cho đó là chuyện lạ và đã cố không muốn nhớ.

Tự dưng Tuấn Khanh bật cười lên:

- Ha ha ha, cô cũng thuộc vào hàng thông minh nên mới cố tình lãng quên một điều cần phải nhớ.

- Anh nhạo báng tôi đó hả?

Quên mất mình và gã thanh niên đang ở mức độ cần phải giữ kẽ, Hương Lan nắm tay lại đâm thình thịch vào lưng anh khiến Tuấn Khanh bỏ chạy luồn lách giữa các pho tượng mỹ nữ. Thời gian vui vẻ ấy diễn ra được một lúc thì Hương Lan dừng lại kêu:

- Chấm dứt thôi. Tôi còn phải làm việc!

Mất hứng, Tuấn Khanh đứng ngay trước mặt pho tượng thứ mười lăm nói vọng tới:

- Nếu cô bận làm việc thì tôi sẽ đóng vai khách hàng vậy.

- Nhưng sao anh cứ ngấm hoài pho tượng vậy?

Nhìn vẻ mặt không hài lòng của cô gái, Tuấn Khanh phải cười thầm:

- Cô đừng hiểu lầm. Thú thật, tác giả làm nên pho tượng này là một người có óc sáng tạo ghê gớm lắm. Tôi rất muốn gặp ông ta để khen ngợi vài câu.

Thái độ Hương Lan không hưởng ứng:

- Anh sẽ được toại nguyện, sau vài ngày nữa ông chủ của tôi về.
- Ông chủ của cô là một nghệ nhân à?
- Tất cả những sản phẩm trong cửa hiệu này đều do một tay ông ta làm ra.
- Cô có phản đối không, nếu như tôi có ý định xin làm học trò của ông ấy?

Hương Lan phui bụi trên các pho tượng một cách chậm chạp:

- Chuyện của anh không can gì tới tôi, đừng hỏi ý kiến.
- Cô khó chịu như một bà già vậy.

Bỗng dưng bị chọc tức. Hương Lan sừng cồ lên:

- Tôi vậy đó, anh không thích thì thôi.

Chạm tự ái, Tuấn Khanh rời chỗ đứng bước lại gần Hương Lan:

- Nói vậy là cô đang muốn đuổi tôi đi chứ gì?

Bất giác Hương Lan òa khóc. Tiếng khóc tức tưởi như đang bị ức hiếp làm cho Tuấn Khanh chạnh lòng và trong một phút không kiềm lòng được anh đã kéo cô gục đầu vào ngực mình rồi ra sức vỗ về. Hành động này không bị Hương Lan phản đối mà cô còn để yên rất lâu cho đến khi chẳng còn nghe tiếng khóc. Có lẽ lúc này cô đang cảm thấy rất bình yên, dấu là bên cạnh người thanh niên chỉ mới vừa quen biết.

Thêm một ngày nữa bị cầm chân ở cửa hiệu trưng bày nhưng Tuấn Khanh không tỏ ra khó chịu lại hăng hái phụ giúp Hương Lan công việc thường ngày của cô. Có lúc anh bắt gặp những tia nhìn trộm của cô hướng về mình. “Ôi chao, chắc là đồng cảnh ngộ tha hương nên dễ dàng thông cảm với nhau thôi”. Tuấn Khanh tự nhủ như thế rồi lại gạt đi: “Không đâu, sự thông cảm khác với tình cảm dành cho nhau, cứ nhìn đôi mắt vời vọi của cô ấy thì rõ cả”.

Có tiếng Hương Lan gọi từ chỗ cửa chính:

- Anh Khanh, có báo mới cho anh đọc nè.

Tuấn Khanh nhìn ra nói:

- Tôi nhớ mình đâu có nhờ vả cô chuyện này.

Hương Lan khẽ lúng liếng đôi mắt:

- Thì tiện thể tôi mua cho anh đọc không được sao.

- Tất nhiên phải được rồi. Không tốn tiền mà có báo để đọc tôi làm sao từ chối.

- Anh đúng là hạng người khéo nói, khéo làm dịu cơn giận của người khác.

- Cô lại khen tôi. Tôi không có biệt tài ấy đâu.

Đón tờ báo mới Hương Lan đưa cùng một chiếc bánh cam cô vừa đi mua về. Tuấn Khanh cắn ngập răng vào chiếc bánh nhai một miếng rồi tẩm tặc:

- Ngon quá xá. Thứ gì phụ nữ mua cũng không thể chê vào đâu.

Hương Lan hình mũi cười:

- Anh chỉ giỏi nịnh.

- Vậy ư? Biết rồi tôi đâu có dại gì mà phí sức. Bây giờ tôi trả việc cho cô để đọc báo, cô đừng làm rộn tôi nghe.

Nói xong, Tuấn Khanh tự động tìm chỗ đọc báo. Anh trải rộng tờ báo rồi liếc mắt vào mục đăng ở trang đầu. "Một người mẫu đột ngột bị mất tích và hiện tượng một số phụ nữ bị mất tích vào các thời điểm khác nhau". Ô, một tin giật gân đây. Nhưng người mẫu mất tích thì có gì là ghê gớm lắm đâu. Biết đâu cô ta lại chẳng đi theo một gã trọc phú béo bở nào du hí để kiếm tiền. Các cô gái bây giờ, nhất là những người mẫu, người đẹp họ biết tận dụng cái nhan sắc trời cho để làm giàu. Họ không phải là kẻ dại khờ và ít tìm ra người đoan chính. Chỉ tội cho những cô gái quê, chân ướt chân ráo lên tỉnh để bị lợi dụng lẫn lừa lọc. Nhưng các phụ nữ mất tích được nêu đây thì dường như ai cũng là người có tiếng tăm cả. Dù đọc kỹ những dẫn chứng trong bài báo nhưng Tuấn Khanh vẫn không tin các phụ nữ bị biến mất đột ngột vào nhiều thời điểm như vậy. Cô người mẫu Diễm Hà mà gặp nguy hiểm gì chẳng qua họ đã rủ nhau lần lượt đi làm giàu ở xứ người hết cả rồi. Thôi, hơi sức đâu mà quan tâm cho một xác. Chuyển qua mục báo khác, Tuấn Khanh tỏ ra say sưa hơn nên quên mất vấn đề nghiêm trọng đầu tiên hay có thể gọi là một vụ án. Khi xem gần hết tờ báo thì cơn buồn ngủ ập đến với anh. Trong cơn mơ chập chờn, anh bỗng thấy mình bị một phụ nữ tát tai. Cái đánh rõ đau kèm theo lời thóa mạ:

“Tên khốn, mi dám lợi dụng để làm tổn thương thân thể ta như vậy hả? Chưa hết, mi lại còn nghĩ xấu, lại làm ngơ trước số phận của người khác. Rõ là đồ tồi. Ta phải đánh mi thêm vài chục cái bạt tai nữa, nào đón lấy!”. Tuấn Khanh trông thấy rõ bàn tay xòe ra chuẩn bị giáng vào mặt mình liền hốt hoảng bạt người né tránh cùng với lời thanh minh:

- Tôi có làm gì đâu. Đừng đánh mà!

Giây phút hoàn hồn vụt qua nhanh, Tuấn Khanh tỉnh dậy ngơ ngác hỏi Hương Lan:

- Có phải cô vừa mới đánh tôi?

- Nãy giờ tôi ngồi chỗ chiếc bàn này, đâu có lại gần anh.

Hương Lan tròn mắt.

- Thế ai đã đánh tôi một cái tát ê ẩm cả mặt vậy?

- Làm sao tôi biết được. Chẳng phải anh đang nằm đọc báo ở chỗ đó ư?

Tuấn Khanh thú nhận trong sự ngạc nhiên:

- Hình như tôi đã ngủ thiếp đi một chút.

Hương Lan che tay lên miệng cười:

- Vậy là anh đã nằm mơ rồi ông thần ơi! Chắc bị ám ảnh về sự truy sát ngày hôm qua chứ gì.

Tuấn Khanh nhăn mặt cãi:

- Không phải hình ảnh của cuộc rượt đuổi, mà là tôi bị một người phụ nữ đánh, vẫn còn cảm giác đau đây này.

- Thế chẳng lẽ anh nghi ngờ tôi sao?

Thái độ Tuấn Khanh đầy hoang mang:

- Nếu không phải nằm mơ thì tôi biết nghi cho ai ngoài cô ra.

- Nhưng tôi không đụng đến người anh. Tôi cũng cam đoan rằng trong cửa hiệu không có người thứ ba.

Sự khẳng định của Hương Lan khiến cho Tuấn Khanh phải thừa ra. Không có người thứ

ba có nghĩa là... bất chợt ánh mắt anh dán chặt vào những pho tượng chung quanh nhưng chẳng phát hiện được điều gì ngoài sự cứng nhắc, vô tri của chúng. Đúng là anh đã nằm mơ thật. Tuấn Khanh xoay người nhìn Hương Lan:

- Xin lỗi cô!

Hương Lan lém lỉnh nói:

- Không biết từ giờ đến hết ngày hôm nay tôi sẽ nghe anh xin lỗi thêm mấy lần.

Sắc mặt Tuấn Khanh chợt nghiêm lại:

- Nhưng không hiểu cô có thích thú chuyện này không?

Hương Lan hếch nhẹ mũi:

- Nếu như là đề tài khác thì tôi sẽ hưởng ứng hết mình nhưng chuyện này ghê thấy mồ, tôi không dám mạo hiểm.

- Rõ ràng là tôi đã nghe thấy tiếng mắng của phụ nữ trước khi bị tát.

- Không lẽ thủ phạm làm cho anh phát hoảng là những pho tượng này?

- Hương Lan, đến lượt cô dọa tôi rồi.

Thần sắc Hương Lan bắt đầu nhợt nhạt:

- Anh công nhận là tôi nói đúng ư?

Trong tình thế không thể phân biệt được, Tuấn Khanh đành tạm gác vấn đề lại. Anh phẩy tay:

- Nói chuyện chiếc bao tử sẽ được ăn gì trưa nay đi. Nhất định cô phải khao tôi một bữa nữa.

Cũng không dám gọi lên câu chuyện từng làm cho mình rón óc, Hương Lan hòa theo đề nghị của Tuấn Khanh:

- Khao thì khao, tôi không hà tiện đâu. Anh muốn được chiêu đãi thứ gì, cứ việc nói miễn là vừa túi tiền của tôi.

Tuấn Khanh cười khà:

- Không được nuốt lời nhé. Cô mau rời chỗ đi mua thức ăn là vừa.

Nhìn đồng hồ, Hương Lan gật đầu:

- Được anh lên thực đơn theo ý thích của mình đi.

Không khách sáo, Tuấn Khanh chớp mắt nói:

- Cơm gà rán và một ly nước mát.

Nụ cười của Hương Lan khá tươi:

- Sẽ có ngay! Nhưng anh phải trông coi cửa hiệu giúp tôi đang hoang đống? Tôi còn phải sống ở thành phố này lâu dài nên không thể để bị mất việc được.

- Cô yên tâm. Hai chúng ta đồng cảnh ngộ, tha phương cầu thực mà.

Nhận được sự cảm thông từ nơi Tuấn Khanh. Hương Lan nghe ấm lòng nên đáp trả lại anh tia nhìn đầy thiện cảm trước khi quay người đi.

Chiều nay, thấy đã hết giờ làm việc Tuấn Khanh tự ý chia tay với Hương Lan mà không chờ cô phải nhắc:

- Tôi không biết mình có thật sự an toàn chưa nhưng cũng phải giải thoát nỗi lo âu của cô. Tôi xin kiếu từ để về nơi ở trọ của mình.

Vừa chợt nghe, Hương Lan đã bày tỏ sự quyến luyến:

- Ngày mai anh có rảnh hay không?

- Có việc gì vậy? Chẳng lẽ cô muốn tôi đến đây làm bảo vệ.

- Nếu anh thật sự bị thất nghiệp. Nhưng nói trước chỉ trả công hai bữa ăn no bụng thôi.

- Không thành vấn đề đâu. Chỉ có điều rất tiếc là tôi không hề thất nghiệp.

Gương mặt Hương Lan vụt buồn so:

- Thế thì nguy cho tôi, phải đương đầu với nỗi sợ một mình.

Tuấn Khanh động viên:

- Cứ tỏ ra thật tỉnh táo thì chẳng có điều gì xảy đến cả, bởi những sự kiện mà chúng ta gặp phải đều diễn ra ở trong mơ.

- Dứt khoát tôi không ngủ gục đâu.

- Tốt hơn cô nên dùng một ly cà phê đá...

- Tôi sẽ nghe lời anh.

- Nếu rảnh tôi hứa sẽ ghé thăm.

- Anh phải cho tôi biết địa chỉ chỗ ở chứ.

- Cô cũng thế. Chúng ta trao đổi nghe.

Nói rồi cả hai vui vẻ xé giấy ghi nơi ở trọ của mình chuyển cho nhau. Trước giờ chia tay mỗi người về một nơi trong lòng họ trào dâng một nỗi niềm rất khó tả. Nhưng nào có phải đi xa đâu, tất cả chỉ loanh quanh trong thành phố. Vậy mà trong suy nghĩ của họ, cứ như sẽ mãi mãi không gặp lại.

- Rồi cô sẽ quen với cảm giác của mình ngay thôi, đừng quá lo Hương Lan ạ. Công việc của cô ở đây tuy hơi buồn nhưng rất hợp với phụ nữ chân yếu tay mềm.

Hương Lan khẽ mím môi:

- Tôi cũng nghĩ như anh. Lúc trước, khi chưa tìm được việc làm tôi cũng khổ sở lắm! Nhiều ngày phải gặm bánh mì lạt thay cơm.

Tuấn Khanh kể hoàn cảnh của mình:

- Tôi thì hơn gì cô. Từ nhỏ tới lớn chưa hề biết đói mà vừa rời khỏi gia đình không lâu đã giống tên ăn mày đầu đường, xó chợ. Uống nước lạnh để làm dịu êm bao tử. Bởi vậy cho nên, đêm hôm qua bị nhin đói nằm trong cửa hiệu này tôi không sút thêm ký nào.

Bất giác Hương Lan đặt tay lên vai Tuấn Khanh giọng sụt sùi:

- Nghe chuyện của anh tôi thấy xót ruột hơn. Mình sẽ là bạn bè nghe.

Tuấn Khanh cười bạnh miệng:

- Hoan hô ý kiến hay của cô.

Hương Lan liền sửa lại:

- Gọi tên đi cho thân mật.

Tuấn Khanh đáp ứng ngay:

- Tôi về nghe Hương Lan.

- Vâng.

Khi Tuấn Khanh ra khỏi cửa hiệu, Hương Lan vẫn đứng trông theo bóng anh xa dần. Đóng cửa hiệu ra về, cô bước thật chậm như một kẻ nhàn du. Cô hình dung đến cảnh ngày mai chỉ có một mình thui thủi trong cửa hiệu trưng bày mà lòng ngao ngán. Ôi, giá mà anh ta sẽ lại đến với cô.

Trải qua một đêm mất ngủ, tâm thần Hương Lan mệt mỏi tới mức vừa đến nơi làm việc đã phải ngáp dài, ngáp ngắn. Cô không ngờ là hình ảnh người thanh niên ấy quấn quanh trong đầu mình lâu như vậy. Anh ta có gì thu hút đâu ngoài một dáng vẻ rất đàn ông và bộ mặt dễ nhìn chứ. Vậy mà cô đã cảm thấy nhớ mong, hy vọng anh ta sẽ đến cửa hiệu ngày hôm sau. Lúc ở quê, khi nghe tin mình bị gả chồng Hương Lan đã khóc ròng rất nhiều ngày dù được cha mẹ cho biết cô sẽ về làm dâu một gia đình khá giả và nề nếp. Còn anh chồng tương lai thì cũng thuộc loại nhiều cô gái phải ao ước. Thế nhưng cô đâu có cảm giác mong gặp mặt anh ta và nôn nóng chờ đợi ngày xuất giá như bao nhiêu người con gái khác. Phải chăng tại vì hai trái tim chưa có phút giây đồng cảm? Lý do đó thật đúng đắn bởi cô đâu thể tự nhiên về làm vợ người ta khi chẳng hề biết chút gì tốt, xấu của họ. Là một cô gái đã đến tuổi cập kê nhưng Hương Lan chưa hiểu chữ yêu là gì cả. Cô phản đối cuộc hôn nhân đặt để của cha mẹ vì cho rằng nó mang tính chất phong kiến, hủ lậu, cổ xưa. Tuy sống ở vùng quê, Hương Lan cũng được cha mẹ cho ăn học đàng hoàng nên cô sớm biết nhận thức sự thay đổi của xã hội và tầm nhìn của tư duy. Chính vì thế cô mới liều bỏ nhà để ra đi.

Hôm nay, Hương Lan tự mình khám phá được sự khác biệt của tâm hồn. Một tâm hồn đang hé mở cánh cửa lòng để đón nhận điều mới mẻ. Dù chưa thể khẳng định rõ nhưng tất cả những gì đang từ từ đến đã khiến trái tim trống vắng của cô rộn ràng lên. Tuấn Khanh... tên của anh ta dường như là trùng hợp với tên người chồng sắp cưới ở ngoài quê. Giá như họ là một người thôi, Hương Lan sẽ vui lòng trở về mặc chiếc áo cô dâu cho mẹ cha nở mặt. Bởi theo nhận xét của cô từ hôm qua tới giờ thì Tuấn Khanh thuộc mẫu người cô đang tìm.

Bước ra khỏi cửa hiệu để gọi một ly cà phê đá từ một quán giải khát gần đó, Hương Lan trở về ngồi vào chiếc bàn dành cho mình, nhâm nhi chất nước có vị đắng. Chẳng biết cà

phê có làm cho cô tỉnh táo hơn lên hay lại vào nỗi nhớ mênh mông của tình cảm? Thấy mí mắt mình cứ nặng trĩu, Hương Lan bèn đứng dậy đi đi. Bỗng cô chợt phát hiện ra pho tượng thứ hai mươi sáu đã mặc áo khoác pho tượng thứ hai mươi. Cô dừng lại đăm đăm, miệng nói nhảm một mình:

- Ủa, sao kỳ vậy? Có sự thay đổi áo giữa các pho tượng ư?

Thắc mắc của cô chìm vào sự tĩnh lặng bởi cửa hiệu chưa có ai đến viếng thăm. Sau một chút ngỡ ngàng. Hương Lan đã đưa tay cởi chiếc áo khoác ở pho tượng thứ hai mươi sáu ra để trả lại chỗ cũ. Nhưng kìa, điều gì đã xảy ra vậy chứ? Ánh mắt cô sững sờ khi quét ngang qua phần lưng của pho tượng vừa bị cởi áo khoác.Ồ, sao lại có một khoảng trống võ như thế này? Nỗi sợ hãi làm Hương Lan nghe lạnh toát cả người, cô chớp mắt cố trấn tĩnh rồi khẽ đặt ngón tay vào chỗ đó! Thêm vài mảnh vụn của thạch cao lại rơi ra khiến Hương Lan hết cả hồn. Ôi phen này cô đến phải bị mất việc thật sự rồi. Pho tượng thứ hai mươi sáu là tác phẩm nghệ thuật mà ông chủ cô thích nhất và cho là hoàn chỉnh nhất, bỗng dung lại hư hỏng thế này. Có phải là Tuấn Khanh đã gây ra hay không? Mà còn ai vào đây ngoài một mình anh ta. Hương Lan vừa sợ vừa giận run, gã con trai này thật không biết điều, chắc muốn hại cô đây. Nếu như lúc này Tuấn Khanh tới, chắc chắn anh ta sẽ lãnh con thịnh nộ của Hương Lan trút ra. Tuấn Khanh, anh hại tôi! Không biết sự giận dữ của Hương Lan có trút ra thành lời chẳng nhưng đúng lúc đó Tuấn Khanh lại lù lù dần xác tới với nụ cười tươi tỉnh:

- Chào, đang nhắc tôi có phải không?

Ngọn lửa trong Hương Lan bộc phát thành đám cháy. Cô túm lấy cổ áo Tuấn Khanh lôi xềnh xệch:

- Anh phải mau trả lời cho tôi biết tại sao anh tính hại chết tôi?

Tuấn Khanh cố ghì người, miệng kêu lên bai bai:

- Tai họa ở đâu đổ xuống đâu tôi bắt tử vậy?

Hương Lan vẫn nắm chặt Tuấn Khanh, mắt cô trợn trừng lên:

- Anh đừng có già mồm kêu oan. Chính anh mới là kẻ trút tai họa vào người tôi.

- Bằng chứng đâu? Sao bỗng dung cô hồ đồ thế?

Tức thì Tuấn Khanh bị kéo tới trước pho tượng thứ hai mươi sáu, anh bị Hương Lan dúi đầu xuống tận chỗ đã xảy ra sự cố:

- Đừng làm bộ ngây ngô nữa. Anh hãy xem đi rồi cho tôi biết nguyên do.

Bây giờ thì Tuấn Khanh đã hiểu vì sao mình bị đối xử tệ. Anh nhận lỗi một cách thành khẩn:

- Tôi không có ý phá phách mà là do tình huống.

Hương Lan cướp lời mắng:

- Tình huống nào làm cho pho tượng hỏng thế này chứ?

Tuấn Khanh nói hết sức khó khăn:

- Cô không hình dung nổi tâm trạng của tôi lúc bấy giờ đâu. May mà chỉ gây thương tích cho một mình “cô ả” này, chứ xui nặng thì đã đổ vỡ hết.

Hương Lan thở hên hên vì bức tức:

- Chuyện như vậy mà anh còn có thể đùa được hả.

Tuấn Khanh vội cải chính:

- Tôi đang rất nghiêm túc nhận lỗi chứ không đùa giỡn. Thật tình thì tôi chỉ đâm sầm vào pho tượng này.

- Nhưng vì sao anh lại đụng vào nó?

- Tất nhiên là phải có nguyên do chính đáng.

- Không có nguyên do nào ngoài việc anh cố ý làm hại tôi.

- Ôi, chẳng lẽ tôi phải thề thốt cô mới chịu tin ư.

- Không cần đâu. Tôi thật hối hận vì đã tin anh, đã để anh ở lại trong cửa hiệu.

- Hương Lan...

- Đừng gọi tên tôi bằng giọng nhẹ nhàng như vậy trong khi tôi đang muốn nghiền nát anh ra.

Nhìn vẻ mặt trong lúc tức giận của Hương Lan, Tuấn Khanh không ngăn được cơn buồn cười và thế là anh lại tiếp tục nghe cô chửi:

- Tôi không ngờ anh lại có thâm địa xấu xa đến thế. Tôi không hình dung nổi cơn giận của ông chủ sẽ ra sao khi biết được chuyện này.

- Hương Lan, tôi đã nói rằng không có ý phá hoại đâu mà. Thật sự vào lúc ấy tôi đang lâm vào tình trạng hoảng sợ vì nhìn thấy các pho tượng cử động.

Mặc Tuấn Khanh thanh minh, Hương Lan không chịu nghe bất cứ lời nói nào của anh cả:

- Bây giờ thì tôi đã hiểu anh bày đặt chuyện để dọa tôi.

Tuấn Khanh dùng cả hai tay gãi đầu vì bị đẩy vào thế oan tình khó giải:

- Hương Lan, cô có thể mắng tôi nhưng cô phải tin tôi.

Gương mặt cô gái như khói quện vòng quanh:

- Không bao giờ tôi đại dột tin anh, nên nhớ kỹ điều đó!

Không biện bạch được cho mình, Tuấn Khanh bèn quay phắt người dợm bước đi nhưng liền bị Hương Lan giữ lại:

- Khoan đã, anh phải có trách nhiệm trong việc làm hỏng pho tượng này.

Vàng trán rộng của Tuấn Khanh vội chau lại:

- Thế có nghĩa là cô đang bắt tôi bồi thường?

Hương Lan gật mạnh đầu:

- Anh đã hiểu rồi đấy.

- Vậy giá tiền của nó là bao nhiêu.

- Anh có thể đền nổi không?

- Nếu biết tôi đền không nổi thì cô gây khó dễ làm gì.

- Nhưng anh đã làm hỏng nó.

- Việc ấy tôi không phủ nhận. Tôi sẽ nói với ông chủ cô vấn đề này.

- Anh tưởng rằng chỉ bấy nhiêu là xong xuôi mọi việc à. Ông Hoàng Huy là loại người không dễ bỏ qua sự sai trái của kẻ khác đâu. Hơn nữa, pho tượng này là tác phẩm nghệ thuật mới nhất của ông ấy! Anh hãy liệu hồn mình trước đi.

Tuấn Khanh cười nhếch mép:

- Cùng lắm thì tôi xin ông ấy giúp việc tại cửa hiệu này vài năm để trừ vào cái khoản bồi thường. Và như thế, tôi sẽ là đồng nghiệp của cô, sẽ có cơ hội chọc giận cô cả ngày.

Đang bực tức lại bị gã thanh niên chằm chọc, sắc diện Hương Lan sa sầm xuống. Chờ lúc Tuấn Khanh không để ý cô đã dùng chân chặn bước đi của anh và gây nên một sự kiện nghiêm trọng hơn.

Phần 3

- Oái! Cùng lúc với tiếng kêu của Tuấn Khanh là âm thanh rồn rảng đổ vỡ bởi cú ngã của anh đã va mạnh vào chiếc tủ bằng kính dùng trưng bày những pho tượng có kích thước nhỏ. Hậu quả không chỉ ngừng ở đó mà còn gây cho anh nhiều vết thương trên người do thủy tinh vỡ cắm vào:

- Máu! Anh chảy máu kìa!

Hương Lan hoảng hốt quay mặt đi khi nhìn thấy máu đỏ từ nơi thân thể của Tuấn Khanh túa ra thấm đậm chiếc áo và nhỏ cả xuống nền nhà. Thái độ này của cô làm Tuấn Khanh nổi giận. Anh quát tháo:

- Cô thấy vừa lòng rồi chứ. Một sự đền bù quá đổi công bằng.

Hương Lan nhận thấy sự quá đáng của mình. Cô tròn mắt ấp úng:

- Tôi không cố ý!

Tuấn Khanh không thêm rít vết thương mà còn vung vẩy cho máu bắn lung tung:

- Cố ý hay không chỉ cô biết. Huề rồi nhé! Việc tôi làm hỏng pho tượng cô không được truy cứu nữa.

Giữa lúc nét kinh hãi nơi Hương Lan chưa tan biến và cô chưa kịp nghĩ ra cách giải quyết thế nào thì Tuấn Khanh bỏ đi không một lần quay mặt lại. Nhìn cảnh tượng trên khi chỉ còn lại một mình Hương Lan sợ đến biến thành pho tượng sống trong khoảng thời gian khá lâu. Mãi tới lúc cô bừng tỉnh thì...

- Ôi sao lại xảy ra có sự này?

Tiếng kêu của phụ nữ làm Hương Lan thêm khiếp hãi. Cô run rẩy toàn thân, mắt chớp lia. Phải chăng đó là lời của một pho tượng, lợi dụng cơ hội để nhát cô? Nếu thật như thế thì hôm nay cô chết chắc bởi không còn Tuấn Khanh bên cạnh bảo vệ cho cô nữa. Anh ta đã nổi giận, đã bỏ đi. Nhịp tim trong ngực Hương Lan mỗi lúc một gia tăng cho tới khi cô tìm thấy kẻ đã lên tiếng nói. Trời ạ, một con người bằng xương, bằng thịt đang đứng rất gần cô với vẻ mặt vừa ngạc nhiên, vừa tò mò làm cô trỗi lên cơn bực bội. Cô nhanh chóng thay đổi thái độ nhìn người khách:

- Bà đến đây với mục đích gì mà sao im lìm vậy?

Người khách là một phụ nữ ngoài ba mươi, có vẻ đẹp sắc sảo đứng khoanh tay ngó cô. Giọng nói không được từ tốn mấy:

- Đây chẳng phải là một cửa hiệu trưng bày sao?

Hương Lan tự nhận thấy mình không thiện cảm với khách:

- Tất nhiên đây là cửa tiệm trưng bày nhưng theo tôi đoán thì bà không có ý định đến để chiêm ngưỡng những pho tượng nghệ thuật.

Tiếng người phụ nữ reo lên:

- Ôi, cô có cái nhìn thấu cả người ta. Đúng, tôi không biết nghệ thuật là cái quái gì đâu. Tôi đến đây để tìm người.

Hương Lan chớp nhanh rèm mi bày tỏ sự kinh ngạc:

- Xin lỗi bà muốn tìm ai ở cửa hiệu này? Ông Hoàng Huy đã đi vắng nhiều ngày rồi, nơi đây chỉ có một mình tôi thôi.

Người phụ nữ rảo bước đi một vòng dọc theo những lối đi trong cửa hiệu rồi dừng lại trước mặt Hương Lan nói:

- Người tôi muốn tìm là một cô gái.

- Nhưng ngoài tôi ra, ở đây thật sự không còn ai.

- Cô có thể cho tôi biết về ông chủ cô một chút không?

Hương Lan vội cảnh giác:

- Bà đang chuyển hướng vấn đề rồi đó!

Người phụ nữ mấp má cười:

- Không hề, cùng chung một mục đích thôi mà.

- Bà nói lạ. Ông chủ tôi và cô gái bà đang tìm là hai người khác nhau chứ.

- Đúng như thế! Có điều họ lại có liên quan mật thiết với nhau nên muốn biết về một người thì phải hỏi cả hai.

Lời người phụ nữ thốt ra rất khó hiểu nên Hương Lan hỏi lại:

- Mong bà giải thích rõ ràng hơn.

- Cô chậm hiểu hay là cố tình không hiểu chứ.

Người phụ nữ nhún vai. Hương Lan hạ mình xuống thật thấp:

- Thưa, tôi chỉ là người giúp việc nên trình độ hiểu biết kém cỏi lắm!

- Ông Hoàng Huy thuộc loại tinh quái đấy. Hèn chi cô chẳng hay biết gì về ông ta.

Đến phen Hương Lan phản công lại:

- Tôi cần chi biết những việc không thuộc về mình. Tôi giúp việc tại cửa hiệu tới tháng lĩnh tiền với tinh thần trách nhiệm cao là được.

- Vậy đương nhiên cô phải biết người mẫu Diễm Hà, cộng sự của chủ mình.

Vẻ mặt Hương Lan thật thản nhiên:

- Có biết nhưng chỉ là biết mặt thôi chứ chưa hề tiếp xúc.

Người phụ nữ hỏi hấp tấp:

- Thế lần cuối cùng cô thấy Diễm Hà là ngày nào?

Hương Lan cũng thuộc loại ương ngạnh:

- Nếu bà không phải người đại diện pháp luật thì xin miễn cho tôi câu trả lời.

- Cô...

Người phụ nữ tỏ ra bức bối. Có lẽ bà ta cảm thấy cần khai thác điều gì đó ở Hương Lan.

- Cô có thể nói với tôi ít lời cũng được nhưng đừng quá kín miệng. Thật sự thì tôi đang cần tìm Diễm Hà.

- Cô người mẫu chảnh chọe ấy là chi của bà?

- Em gái tôi. Gần một tháng nay bỗng dưng nó mất tích đột ngột sau buổi hẹn gặp ông Hoàng Huy tại cửa hiệu này.

Nghe qua Hương Lan phì ra cười:

- Bà nói giống như buộc tội kẻ khác vậy. Việc em gái bà gặp ông chủ tôi và vụ mất tích không hoàn toàn có liên quan tới nhau. Biết đâu cô ta lại chẳng rủ rê một gã háo sắc nào đó đi du hí ở Đà Lạt, Vũng Tàu rồi vì không muốn bị ai làm phiền nên đã biệt vô âm tín khiến mọi người cuống quýt. Tôi khuyên bà đừng vội nóng ruột, cứ từ từ, khi nào thỏa mãn cô ta sẽ mò về.

Người phụ nữ tức điên lên vì lời lẽ của Hương Lan nên bà ta không thể dịu ngọt được đã chồm tới:

- Cô không được nói em tôi như thế. Nó là một người mẫu nổi tiếng đi tới đâu cũng có kẻ đưa rước đàng hoàng.

Hương Lan hơi nghếch đầu:

- Thì tôi có bảo cô ta tự đi một mình đâu. Đã là người nổi tiếng thì xuất hiện ở đâu, nơi đó sẽ xôn xao... Điều này chứng tỏ trong cửa hiệu Hoàng Huy không có sự hiện diện của Diễm Hà.

- Nhưng đêm qua tôi mơ thấy nó rõ ràng. Nó còn nói tôi phải tới đây giải thoát nó.

- Chuyện mộng mị của bà nghe nực cười quá. Chẳng qua bà quá nghĩ về cô ta nên hình dung ra vấn đề phức tạp thôi.

Người phụ nữ vươn chiếc cổ của mình lên như cố chứng minh những gì bà vừa nói là sự thật:

- Cô còn trẻ không hiểu hết những sự việc đôi khi tưởng giả mà là thật. Giấc mơ của tôi tuy không đáng để tin cậy nhưng linh cảm của tôi thì lại cứ khẳng định và đã dẫn đường tôi tới đây.

- Bà mê tín nhiều rồi đấy!

Người phụ nữ thở hơi dài:

- Cô nghĩ sao cũng được. Tôi chỉ cần biết tin của em gái tôi thôi.

Hương Lan xòe đôi tay:

- Hiện tại chỉ có tôi và những pho tượng nghệ thuật trong cái cửa hiệu này.

- Còn bên trong cái cửa kính sạm màu kia?

Người phụ nữ hất hàm. Hương Lan đưa mắt nhìn, giải thích:

- Đó là nơi ở và làm việc của ông Hoàng Huy. Khi ông ấy có mặt tôi cũng chưa hề đặt chân vào đó! Bây giờ nó đang được khóa kín vì vắng chủ.

- Cô không gạt tôi đó chứ?

- Bà có thể kiểm tra mà.

Nhìn người phụ nữ đến lay mạnh cánh cửa dẫn vào nhà trong, Hương Lan thấy buồn cười. Cô chờ đợi bà ta xoay người lại rồi mới từ từ hỏi:

- Thế nào? Bà tin tôi không nói dối chứ?

Nhưng người phụ nữ vẫn đa nghi:

- Biết đâu bên trong cánh cửa kính kia em gái tôi đang bị ông chủ của cô nhốt...

- Để làm gì kia chứ?

- Chẳng lẽ cô không hình dung chuyện một người đàn ông cần một người phụ nữ đẹp ra sao à?

Hương Lan thật ngây ngô:

- Nếu cần đến đàn bà, ông ta có thể cưới vợ mà.

Chiếc môi dưới người phụ nữ trề dài ra:

- Ai mà thèm lấy ông ta.

Hương Lan thoáng bất mãn:

- Tôi nghĩ ngược lại lời của bà thì có. Trong tia nhìn của mọi người, ông chủ tôi cũng là một thần tượng cao giá.

- Cô coi trọng hấn quá. Nhưng tài nặn tượng của Hoàng Huy thì xét cho cùng không ai qua mặt hấn nổi đâu.

- Cám ơn bà đã có lời khen về ông chủ của tôi.

Người phụ nữ khẽ phẩy một bên tay:

- Không cần cô khách sáo. Tôi chỉ ca tụng ông chủ cô về nghề nghiệp, chứ riêng bản thân ông ta thì chẳng đáng cho phụ nữ quan tâm đâu. Bởi thế nên hẳn mãi mãi không giữ được chân người đàn bà nào, giờ chỉ biết mượn việc nặn tượng làm thú vui cho cuộc đời vốn rất đổi vô duyên và buồn chán.

Vàng trán của Hương Lan nhăn lại như người già:

- Coi vẻ bà quá rành về ông Hoàng Huy, còn hỏi tôi làm gì.

- Ấy, đó là những sự việc tôi đã biết... còn điều tôi chưa biết thì cũng cần phải hỏi han. Như... hiện giờ ông ta ở đâu chắc chắn cô rõ hơn tôi mà.

Trước người phụ nữ sắc sảo, khôn ngoan này, Hương Lan quyết định phải giữ miệng:

- Xin lỗi, tôi không biết. Có khách đến cửa hiệu, tôi cần phải tiếp đón người ta.

Thấy có bóng người bước vô, Hương Lan mừng rỡ vội có ngay nhưng cô không thoát khỏi sự vướng bận mà người phụ nữ kia đang cố tình gây ra. Hương Lan bị giữ chân khi toan quay người đi:

- Chẳng phải tôi đang là khách của cửa hiệu này hay sao?

Hương Lan cố đối chọi:

- Thì tôi cũng đã tiếp bà nãy giờ rồi.

- Nhưng tôi chưa thỏa đáng. Tôi muốn cô đáp ứng thêm vài điều.

- Vượt quá khả năng tôi rồi, xin bà thông cảm giùm. Những cái mà bà đang thắc mắc chỉ có ông chủ tôi mới giải thích được.

Rồi không chờ người phụ nữ kịp buông thêm câu nào nữa, Hương Lan bước thật nhanh về phía những người khách mới vào cửa hiệu ánh mắt còn đang ngổ ngàng. Sau một hồi giới thiệu và hướng dẫn cho khách rất nhiệt tình, Hương Lan quay đầu lại liếc nhìn thì không còn trông thấy người phụ nữ đã làm phiền mình đâu cả. Cô khe khẽ thở phào, cảm giác nhẹ nhõm toàn thân.

Nhưng vừa tránh khỏi sự bức mình thì nỗi lo âu về những đổ vỡ ngổn ngang lại ập đến. Hương Lan không biết phải xử sự ra sao ngoài việc nghĩ tới chuyện bồi thường. Mất một khoảng thời gian thu dọn và bị mấy vết thương rướm máu nhẹ nhẹ ở nơi tay, cô mới trả lại sự gọn gàng cho cửa hiệu. Nhưng còn pho tượng bị Tuấn Khanh làm hỏng thì sao? Cô

hiếu mình không thể gánh vác nỗi con thịnh nộ của ông chủ nên bật khóc òa lên. Chẳng có ai dỗ dành cô lúc này. Mãi đến khi Hương Lan tạm vơi đi sự ảm ức đưa tay ngang mặt quệt nước mắt thì một luồng âm thanh lọt vào tai:

- Này, khóc chán chưa? Làm ơn khoác chiếc áo choàng lại cho tôi, tôi không quen cởi trần đâu.

Hương Lan giật thót người, đôi đồng tử đảo nhanh nhìn quanh quất mọi ngõ ngách để tìm nơi vừa phát ra tiếng nói. Không có ai trong cửa hiệu ngoài một mình cô và mấy chục pho tượng mỹ nữ bầu bạn hằng ngày. Dứt khoát phải có kẻ đang dọa cô, chứ không thể có ma giữa ban ngày. Hương Lan nghĩ đến người phụ nữ lúc nãy và định ninh bà ta đang nấp đâu đó trả thù việc cô đã tỏ ra không niềm nở. Nếu vậy, Hương Lan cần chi phải sợ cô cứ phớt lờ, và bà ta sẽ phải lộ nguyên hình. Nghĩ như vậy, Hương Lan bèn tỏ ra bạo dạn trở lại chỗ ngồi riêng của mình vắt chân làm bộ nghe ngao hát. Nhưng câu đầu chưa kịp dứt thì toàn thân Hương Lan đã như dán chặt vào chiếc ghế cô đang ngồi:

- Bộ vui vẻ lắm sao mà ca với hát. Bạn trai của cô đã khiến tôi bị đau, cô không thể để mặc tôi trong tình trạng thế này.

Ồ, dứt khoát không phải là tiếng của người phụ nữ ấy rồi. Âm thanh này trẻ trung như của con gái. Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng Hương Lan khi ánh mắt cô vô tình lướt qua pho tượng thứ hai mươi sáu. Phải chăng tiếng nói phát ra từ nơi đó. Lần này thì Hương Lan không kịp khảng định mà chồm dậy khỏi chiếc ghế, cảm đầu chạy tụt như bị ma đuổi. Thật hãi hùng, từ phía sau có lẽ con ma đang vươn cánh tay rõ dài đầy móng vuốt để tóm lấy gáy cô hay sao, mà Hương Lan cảm thấy người nhẹ tênh, chân không chạm tới đất. Trong giây phút ngắn ngủi ấy, Hương Lan đã quay ngoắt đầu lại hòng mong nhìn cho rõ mặt con ma thì... “bịch” cảm giác đau đớn kèm theo cái nẩy người rồi nện xuống đất hai lần làm cô choáng váng, ê ẩm, đau tức cả lồng ngực. Hương Lan cố quẫy mạnh tay chân để có sức ngồi dậy nhưng mọi sinh lực hầu như tiêu tan hết. Và cô phải nằm tại chỗ một lúc. Trong khoảng thời gian ấy, Hương Lan loáng thoáng nghe tiếng tranh luận của nhiều người:

- Trông con bé này cũng tội. Chúng ta không nên làm cho nó hoảng sợ.

- Tự nó sợ chứ có phải mình dọa nó đâu. Tình cảnh của chúng ta hiện giờ thì làm gì được ai!

- Nhưng dù sao mỗi ngày nó cũng ra sức chăm sóc chúng ta.

- Đó là đối với riêng các người. Còn tôi, tôi thật sự ghét nó. Tôi không muốn làm “búp bê” trong mắt mọi người đâu. Tôi cần được chiều chuộng, nâng niu và nghe lời ca tụng.

- Đã hết rồi cái ước mơ mà khi còn sống ai ai cũng đều mong đạt được. Hãy nhìn lại

chúng ta đi, cô người mẫu đom đóm đáng ơi!

Ba chữ “cô người mẫu” đã làm cho Hương Lan phải giật mình ngẩng đầu dậy nhìn dáo dác. Vẫn không có người khách nào trong cửa hiệu ngoài một mình cô đang nằm bẹp dưới đất. Vậy thì những tiếng nói qua lại mới vừa xong là của ai? Hương Lan bủn rủn chân tay và thêm một lần nữa cô nghĩ đến chuyện phải thoát thân khỏi cái nơi quái dị này. Nhưng cô không thể thực hiện được vì cú té đã khiến đôi chân bị chấn thương khó lòng di chuyển, để thoát ra bên ngoài cửa hiệu trưng bày.

Dù muốn hay không thì Hương Lan vẫn phải đối diện với sự sợ hãi một mình. Giờ làm việc tại cửa hiệu đã hết nhưng cô chẳng thể tự đóng cửa để ra về mà vẫn cứ phải ngồi ỳ một chỗ với hai hàng nước mắt, vừa đau, vừa khiếp sợ. Đã mấy lần cô định hô hoán lên cầu cứu người giúp đỡ nhưng nhìn cánh cửa kính cách ly cô lại thôi vì biết rằng âm thanh không thể lọt ra ngoài. Ôi, sao cô lại lâm vào tình huống khốn khổ này? Với hai chân không thể tự bước đi được, ngày mai cô sẽ phải xoay xở ra sao? Ý nghĩ mình bị thất nghiệp làm giảm bớt cơn sợ hãi của cô, rồi cô tự trấn an trên đời này làm gì có ma thật kia chứ. Chẳng qua chỉ thần hồn nhát thần tính mà thôi. Các pho tượng trong cửa hiệu là những vật vô tri có gì đáng cho cô phải sợ hãi. Tất cả là do Tuấn Khanh gây nên. Nghĩ tới anh ta, Hương Lan thấy cơn giận trào dâng. Đúng là đồ chết tiệt, sự xuất hiện của hắn đã khiến cho cô gặp phải biết bao điều rối rắm. Cô không còn yên ổn với công việc vốn nhàm chán tại cái cửa hiệu trưng bày này.

Tuấn Khanh, tôi thật sự ghét anh, nhưng sao trái tim tôi lại như ngầm phản đối và mong muốn anh quay trở lại. Hiện giờ tôi đang rất cần anh, anh có biết hay không? “Tuấn Khanh” Bờ môi Hương Lan mấp máy gọi tên người con trai khá nhiều lần và cô thật sự không ngờ đến chuyện anh tới để chia xẻ cơn hoạn nạn với cô. Đến khi đưa tay gạt nước mắt, Hương Lan mới phát hiện ra đôi chân của một người đàn ông đứng cách mình không xa. Ngỡ là ông Hoàng Huy đã trở về, cô thảng thốt ôm lấy ngực ngó lên trong tư thế chuẩn bị nhận cơn thịnh nộ của ông. Vậy mà nỗi lo của cô đã dùng lại để thay thế vào đó sự mừng vui không thể tưởng dù rằng người cô đang thấy là một kẻ cô ghét cay, ghét đắng. Tiếng reo của Hương Lan vỡ òa ra:

- Ôi, anh Khanh! Vậy mà em tưởng...

Quả thật, đúng là Tuấn Khanh đã quay lại cửa hiệu nhưng không biết có phải vì lo cho cô hay không. Lúc này Hương Lan lộ vẻ thảm thương:

- Cứu tôi mau! Tôi sẽ trở thành một xác chết vào sáng ngày mai nếu như không thoát ra khỏi cửa hiệu này.

Nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt lẫn lộn nét kinh hoàng của cô gái, Tuấn Khanh khó

lòng dửng dưng được.

- Xin lỗi, tôi không nghĩ rằng mình trở lại đây để làm cứu tinh cho cô đâu. Nhưng thấy cô trong tình trạng khó coi này tôi cũng chẳng thể làm ngơ được. Nào, cô cần tôi giúp gì?

Những lời nói chất chứa sự lạnh lùng của Tuấn Khanh khiến Hương Lan chững lại, nhưng vì tình cảnh khốn đốn của mình cô đành phải cầu xin:

- Hai chân tôi bị đau không thể tự đi được, tôi nhờ anh dìu về nơi ở trọ.

- Chỉ có thế, tôi lập tức làm ngay. Dù sao tôi cũng mắc nợ cô và rất cần phải trả.

Hương Lan mím môi nói:

- Sở dĩ tôi bị như thế này cũng là vì anh cả.

Tuấn Khanh hơi gằn giọng:

- Cô đồ thừa không khéo lắm!

- Còn không phải hay sao? Chính anh đã gây vào lòng tôi ấn tượng sợ ma.

- Cô nói nghe thật lạ. Vấn đề sợ hãi hay gan dạ là do bản tính của từng người, nếu lá gan cô thật sự lớn thì đâu có đối diện với điều khủng khiếp nhất cô cũng không nao núng, bằng ngược lại tiếng tắc lưỡi của một con thạch sùng cũng khiến cô chết ngất được mà.

Tiếng cãi của Hương Lan hòa lẫn sự uất nghẹn:

- Nhưng đây không phải tiếng kêu của thạch sùng mà là những lời bàn luận vô hình của một số đông đã xảy ra giữa ban ngày. Xin lỗi đàn ông như anh cũng phải mất hồn nữa huống hồ gì tôi chỉ là một cô gái.

Tuấn Khanh bật cười lớn trước điệu bộ của Hương Lan:

- Ha ha ha, đáo để như cô mà cũng biết sợ tới mức không chạy nổi thì cửa hiệu trưng bày này thật sự có vấn đề lớn. Hay là chúng ta cùng nán lại đây để tìm cho ra lẽ. Biết đâu “con ma” lại vô tình từ xó xỉnh nào đó chui ra cho chúng ta tóm cổ trưng bày luôn chân dung của nó trước bàn dân thiên hạ vào ngày mai.

Hương Lan khế nắc lên:

- Anh đừng có chế giễu tôi. Mọi vấn đề nghiêm trọng ở đây cũng do một tay anh gây nên. Anh đã trút vạ xuống đầu tôi, đã làm cho tôi sắp trở thành người đói khổ.

Nghe lời ghép tội của Hương Lan, Tuấn Khanh không cười nữa mà tỏ ra nghiêm chỉnh:

- Cô vừa nói sao chứ?

Hương Lan sụt sịt mũi:

- Có cần tôi lặp lại thêm lần nữa hay không?

- Hương Lan, cô giận tôi chuyện pho tượng bị hỏng kia chứ gì. Nếu chỉ có thế mà gây nên chuyện lớn thì cứ để tôi gánh vác. Tôi sẽ bắt tay vào việc sửa chữa nó ngay từ bây giờ.

- Hừ, anh tưởng mình sẽ có tài đó sao. Làm ơn rút lại lời nói cho tôi nhờ.

Tuấn Khanh ngược mặt lên, cặp chân mày chau lại:

- Vậy cô tính xử lý ra sao chuyện này đây?

Hai dòng nước mắt lại ứa ra, trông Hương Lan thật khổ sở:

- Còn tính gì ngoài việc bỏ cửa hiệu mà trốn đi ẩn thân ở một nơi khác để tránh né trách nhiệm.

Tưởng nói ra sẽ được gã thanh niên chia sẻ, nào ngờ Tuấn Khanh còn chọc thêm:

- Ý nghĩ này cũng hay. Nếu cô không làm nữa tôi sẽ có cơ hội xin vào đây thế chỗ.

Quả nhiên, Tuấn Khanh đã làm cho Hương Lan tức tưởi:

- Thì ra đây là mưu mô xảo quyệt của anh phải không?

Đột ngột bị ghép tội, Tuấn Khanh vội xua tay:

- Điều này tôi không nhận đâu nha. Tôi chỉ nổi hứng khi nghe cô nói thôi làm việc ở đây nữa.

Hương Lan gào thật to:

- Tôi không tin anh, anh xấu lắm!

- Xấu cỡ nào thì cô cũng phải nhờ vả tới tôi thôi. Cô dám nói hỏng cần không?

Hương Lan nghe vậy ngồi im không nói gì, nước mắt thi nhau chảy thành dòng trên

gương mặt. Trông cô nhân nhục một cách miễn cưỡng. Thấy vậy Tuấn Khanh nói tiếp:

- Tôi sẽ đưa cô về nhà trọ liền bây giờ.
- Anh không có ý định công tôi chứ?
- Chỉ sợ cô câu nệ, chứ tôi thì cũng không kém nhiệt tình!
- Hay là kêu giùm tôi một chiếc xe đi.
- Tôi sẽ không yên tâm. Tốt hơn là cô cứ để tôi đưa về.
- Hai chân tôi bị chấn thương nặng lắm đó!
- Tôi biết.

Bất chợt Hương Lan ngênh mặt nói:

- Thôi không cần anh giúp đỡ nữa. Việc sống, chết của tôi, tôi sẽ tự lo.

Tuấn Khanh hơi nghệt ra:

- Cô lo bằng cách nào? Ngồi đây đợi bọn ma trong cửa hiệu này hiện nguyên hình công kênh cô về à.

Nói đến ma Hương Lan cảm giác toàn thân mình lạnh toát như bị tạt vào người thau nước đá. Cô muốn tỏ ra lì lợm một chút cũng không được nữa. Tiếng Tuấn Khanh thúc giục:

- Thế nào? Cô quyết định thêm lần nữa đi kéo tôi không có thời gian đâu.
- Tôi thà chết ở đây.
- Cô khí khái quá đấy. Hơi sức đâu mà tức giận một kẻ chẳng ra gì như tôi đến nỗi phải hy sinh bản thân. Còn đời của chúng ta còn tươi đẹp lắm cô Hương Lan ạ.

Hương Lan thở thật mạnh:

- Ai cho phép anh dùng từ “chúng ta” để thâm tóm tắt cả?
- Cô ngộ quá. Sự an nguy của mình không lo lại cứ thích đả kích người khác. Chúng ta là hai người, cô với tôi nói tắt không được sao?

Không trả lời lại vì cảm nhận sự đau đớn nơi thân thể đang gia tăng. Hương Lan cố mím môi chịu đựng nhưng sự im lặng của cô lại đồng nghĩa với ý nghĩ bằng lòng nên Tuấn Khanh đã tỏ ra thân mật hơn trong câu nói:

- Bây giờ về chỗ tôi hay về chỗ cô cũng đều không tiện cả. Chi bằng chúng ta cứ ở quách lại đây.

Hương Lan vội phản ứng:

- Anh tính chuyện lợi dụng tôi.

Giọng Tuấn Khanh nổi cáu:

- Cô coi thử cái bản mặt này có giống “yêu râu xanh” không?

- Điều này chưa thể nói ngay được. Còn phải chờ thời gian.

- Vậy thì cô cứ chờ đi, nếu là sói thì trước sau cũng phải hiện nguyên hình.

- Tôi mong anh là người tốt để không phải hối tiếc.

Tuấn Khanh không cười mà chỉ khẽ nhếch mép. Có lẽ anh không mấy hài lòng về thái độ vừa rồi của Hương Lan. Một cô gái đã khiến anh phải nghĩ tới rất nhiều kể từ khi gặp mặt.

Phải ở lại cửa hiệu qua đêm Hương Lan luôn nơm nớp sợ hãi dù có Tuấn Khanh bên cạnh. Chỉ cần nghe một tiếng động nhỏ là cô đã run bắn người lên tựa như bị ma sờ gáy. Cử chỉ ấy khiến Tuấn Khanh bật cười, buông lời trêu:

- Thật khở thân cho cô. Sống ở đời cần phải có lá gan lớn một chút. Tuy không làm gì được ai cũng tự bảo vệ cho mình.

Hương Lan vừa đè nén trái tim yếu đuối của mình lại, vừa dài môi ra nguyệt:

- Xí, anh có hơn gì tôi đâu mà khuyên người khác. Nếu trong cửa hiệu mà có ma thật thì coi chừng kẻ bỏ chạy ra khỏi đây trước là anh chứ không phải tôi đâu.

Tưởng cố tình chọc sâu vào lòng tự ái của Tuấn Khanh thì anh ta sẽ ra oai để bảo vệ mình, nào ngờ Hương Lan lại bị hớ:

- Đương nhiên tôi phải là người chạy trước bởi đôi chân tôi không bị đau. Còn cô muốn làm người tiên phong cũng không được.

Thật què mặt, Hương Lan đành ngậm miệng. Nhưng chỉ được một chút, cô phải bật thành tiếng:

- Anh Khanh. Anh không cố ý làm cho tôi tức chết chứ? Thật ra tôi cũng là kẻ đáng được thương lắm mà.

Khóe miệng Tuấn Khanh nhếch rộng hơn:

- Nãy giờ tôi có biểu cô đáng ghét đâu.

- Nhưng anh đừng đứng trước cái họa của tôi, mà họa này là do anh đem tới.

Nói đến đây nước mắt cô lại lưng tròng, âm điệu ghen ngào tức tưởi:

- Anh nghĩ lại mà xem tôi phải đối đáp với ông Hoàng Huy thế nào đây. Khó khăn lắm tôi mới có được chỗ làm sống tạm đủ qua ngày. Vậy mà cũng chỉ vì cứu anh, tôi đã trở thành người khốn khổ.

Ruột gan Tuấn Khanh như có lửa nhưng anh cố dằn lòng để giấu thêm vài câu:

- Vấn đề này tôi và cô có kết cục giống nhau. Tôi cũng vì cứu giúp kẻ khác mới trở thành người cho cô cứu.

Hương Lan nói thật nhanh:

- Thế còn tôi, ai sẽ là quới nhân của tôi đây?

- Hương Lan cô đừng quá nóng như vậy.

- Anh biểu tôi làm sao có thể nguội được khi biết chắc mình sẽ bị mất việc làm.

- Cũng đâu quan trọng gì. Biết đâu một công việc khác tốt lành hơn đang chờ cô.

- Cám ơn anh đã nói với tôi một lời an ủi, dù nó chẳng đem lại cho tôi chút xíu niềm tin nào.

- Cô đừng tuyệt vọng như thế mà. Mọi thứ đều có thể làm lại từ đầu miễn mình biết gác bỏ bi quan để xông lên phía trước bằng tất cả sự lạc quan.

- Lời khuyên của anh mang đầy kịch tính, chỉ có thể dùng cho các vai diễn trên sân khấu.

Tuấn Khanh chột nhìn thẳng vào mắt cô:

- Sân khấu với đời thường đều có những điểm giống nhau, chỉ khác ở chỗ nhanh và chậm.

Rồi anh quay ra lăm bằm như để một mình nghe:

- Tôi với cô là hiện thân của một trong những vở tuồng ấy đây.

- Anh Khanh. Anh hiểu gì về tôi mà ví với von?

- Cho phép tôi được gác câu trả lời này sang một bên.

- Tôi không chịu như thế!

Đột nhiên Tuấn Khanh đổ dành cô:

- Thôi tạm gác chuyện này lại. Bây giờ chúng ta phải nghĩ đến chuyện ăn cái đã.

Vẻ mặt Hương Lan rất khó nhìn:

- Còn ông Hoàng Huy thì sao?

Tuấn Khanh dùng tay vỗ lên ngực:

- Tôi sẽ đứng ra nhận chịu hết. Cùng lắm bày màn kịch côn đồ đến quấy phá để gỡ tội cho cô.

Hương Lan đầy hoang mang:

- Liệu có qua mặt ông được hay không?

- Để bàn sau. Tôi đi mua thức ăn đem về đây cho cô nghe?

Bất chợt Hương Lan giữ anh lại:

- Đừng có đi. Tôi không dám ở lại một mình đâu.

- Nhưng không ra khỏi cửa hiệu này làm sao mua được thức ăn.

- Hay là anh đỡ tôi cùng đi.

- Chỉ sợ cô lại cho rằng tôi là kẻ lương tri không trong sáng.

Lời Tuấn Khanh làm Hương Lan bẽn lẽn:

- Bây giờ tôi tạm cho anh là người tốt.

Tuấn Khanh còn làm nư:

- Tạm thôi có nghĩa là cô vẫn chưa tin tôi. Nói thật, trong đời tôi cũng không ưa gì đàn bà, con gái lắm! Bởi vậy tôi mới phải chạy trốn họ để rồi chịu cực khổ bao nhiêu. Thế nhưng, tránh trời không khỏi nắng, tôi đã gặp trúng cô.

Tự ái nơi Hương Lan lại bùng lên:

- Anh gặp tôi thì sao? Bộ tôi không đáng để anh trân trọng hả?

Điều bộ của Tuấn Khanh rất tức cười:

- Trân trọng, trân trọng lắm!

Hương Lan lăm liếc anh:

- Tôi cần sự thật trong lòng chứ không cần sự vuốt đuôi.

- Cô nói năng khó hiểu, tôi chẳng thể nào hình dung nổi? Tốt hơn hết là cô cứ ngồi lại cửa hiệu một mình ít phút, tôi sẽ quay về ngay.

Sự phản đối của Hương Lan chậm hơn bước chân của Tuấn Khanh nên cô đành phải chấp nhận không cách nào làm khác được. Ngồi lại một mình trong cửa hiệu, nỗi hoang mang khiến Hương Lan đã cố vịn vào một pho tượng để đứng lên. Sức nặng nơi cô đã làm một cánh tay của pho tượng gãy quặp xuống. Nhưng thật lạ, nó không hề bị rơi ra khỏi chỗ gãy mà vẫn còn dính liền sau khi bung một lớp vỏ thạch cao bên ngoài. Ôi, hiện tượng gì nữa đây? Hương Lan giương tròn đôi mắt, nỗi kinh hoàng khiến cô liên tưởng đến một chuyện mà không ai ngờ được... Mà sao nó lại xảy ra vào lúc cô chỉ có một mình kia chứ? Chao ôi, làm sao có thể sống bên cạnh cô là một pho tượng có chứa người.

Dù là sự hình dung, là suy tưởng trong đầu thôi Hương Lan đã không thể chịu đựng nổi. Cô tự biến mình thành pho tượng sống cho đến lúc Tuấn Khanh quay trở lại cửa hiệu với bọc thức ăn:

- Xôi mặn đây. Tôi chỉ có thể mua được mỗi thứ này thôi.

Không nghe tiếng Hương Lan đáp lại, anh ngạc nhiên bước sâu vào cửa hiệu:

- Ủa, ngồi đây mà sao im lìm vậy? Chẳng lẽ tôi mới đi ít phút cô đã bị hóa thạch rồi.

Thấy Hương Lan vẫn ngồi tro ra với đôi mắt mở to. Tuấn Khanh dùng tay chạm vào người cô, thậm chí lắc mạnh hai vai Hương Lan mới chịu bừng tỉnh và cô đã ôm chầm lấy anh mà khóc, mà run rẩy:

- Hu hu hu, anh đừng xa tôi một ly nào nữa cả. Tôi chết mất, tôi không thể sống được trong tâm trạng khiếp đảm như thế này.

Tuấn Khanh để yên cho cô gái rả rích trong lòng mình:

- Có chuyện gì xảy ra khi tôi rời khỏi đây?

Phải một hồi lâu Hương Lan mới nói được câu kế tiếp. Cô hướng mắt về pho tượng sát bên mình:

- Anh nhìn đi.

- Sao? Cô lại làm nó bể thêm ư?

- Còn có chuyện kinh khủng hơn là bị bể nữa. Anh thử cầm lấy cánh tay của pho tượng mà xem.

Chưa vội làm theo yêu cầu của Hương Lan, Tuấn Khanh nhìn quan sát trước. Anh nói sau một cái nhú mày:

- Cô đã làm chưa mà xúi tôi?

Hương Lan giấu mặt vô ngực anh:

- Tôi chỉ mới vịn vào thôi mà nó đã...

- Tội cô nặng hơn tội của tôi rồi.

- Giờ phút này anh còn đùa được à. Anh không cảm thấy chúng ta đang đối diện với một vụ án rồi hay sao?

Tấn Khanh khẽ đẩy nhẹ cô ta:

- Một vụ án? Mà án gì vậy?

Sắc mặt Hương Lan dưới ánh sáng của ngọn điện trắng bệch như người chết:

- Anh cầm lấy cánh tay bị hỏng của pho tượng đang giờ ra thì hiểu ngay.

Lần này thì Tuấn Khanh làm theo và anh đã giật mình phát lên tiếng kêu lớn:

-Ồ, đây là tay người thật...

Lời của anh chưa dứt Hương Lan đã hí lên, toàn thân run cầm cập:

- Phải làm sao bây giờ hả, Tuấn Khanh?

Không trấn an cô gái một câu nào, Tuấn Khanh thừ người ra một lúc rồi kiểm tra lại pho tượng thứ hai mươi sáu và cánh tay của nó. Đúng là sự phát hiện bất ngờ đầy kinh khủng. Dù chỉ nhìn dưới ánh đèn, Tuấn Khanh cũng cầm chắc đó là cánh tay của con người thật được bao bọc bằng lớp thạch cao ở bên ngoài. Như vậy pho tượng này có vấn đề. Tuấn Khanh bất thần lùi xa rồi dùng sức xô thật mạnh vào pho tượng khiến nó đổ chổng kènhtạo nên tiếng động lớn. Hương Lan co rúm người lại đằng sau lưng Tuấn Khanh, hét lạc giọng:

- Anh đang làm gì vậy?

Tuấn Khanh chỉ vào pho tượng bể nát trước mặt nói:

- Tôi muốn tìm hiểu sự thật ẩn chứa bên trong đó! Cô nhìn đi rồi hãy kết tội tôi.

Chờ cơn khủng hoảng vơi đi, Hương Lan mới khe khẽ rê người tới nhưng cô lại làm cho nỗi sợ hãi gia tăng:

- Oái!

- Điều gì vậy?

- Có người trong pho tượng!

- Mấu chốt của vấn đề là ở chỗ cô vừa nói.

- Nhưng cần phải xem là người thật hay giả.

Dù đang ở trong giây phút căng thẳng nhất, Tuấn Khanh vẫn để lộ ra nụ cười:

- Còn có người thật và người giả nữa cơ à. Vậy thì cô với tôi cùng kiểm tra.

Không chậm chạp như Hương Lan. Tuấn Khanh nhanh nhẹn cúi xuống chỗ pho tượng bị đổ bể nằm dài trên nền gạch để lộ ra những thân thể của một con người thật sự. Cố thu hết can đảm, anh dùng tay gạt lớp thạch cao ở phần mặt còn đeo bám cho nó rơi xuống

để nhận dạng nhưng chịu không thể biết được đó là ai. Anh kêu đến Hương Lan:

- Cô mau cúi xuống đây.

Hương Lan run rẩy thụt lùi:

- Thì anh cứ coi đi.

- Cô cũng cần phải biết rõ sự thật chứ. Lại nhìn xem người bên trong pho tượng là ai.

Vạn bất đắc dĩ Hương Lan mới phải dẫn người lên nhưng trái tim cô cứ như muốn nhảy ra khỏi ngực vậy. Chỉ cần nghe thêm một tiếng hét, chắc chắn cô sẽ chết đứng. May thay, Tuấn Khanh không nói quá lớn để cho cô phải chết:

- Hương Lan, đây thật sự là người, nhưng không phải người sống.

Hương Lan lập cập khụy chân xuống:

- Không phải người sống thì là gì?

- Cô hỏi thật buồn cười. Không sống thì chết, đây là một xác người đã chết.

Nghe Tuấn Khanh vừa dứt, Hương Lan đã thở không ra hơi. Tuấn Khanh quay đầu lại:

- Cô đừng xiu lúc này nhé, tôi không rảnh tay để đỡ đầu.

Giọng Hương Lan thều thào:

- Mau ra khỏi nơi đây đi!

Thấy thần sắc Hương Lan quá kém Tuấn Khanh đành tạm gác ý định lại. Anh nhìn đồng hồ vớ nát của pho tượng và cái xác người lẫn lộn, gật đầu:

- Ra khỏi đây thì được rồi. Nhưng phải công cô trên phố vào lúc này e tôi bị khép tội bắt cóc con gái về làm bậy. Chi bằng chúng ta tạm lùi lại góc cửa hiệu đằng kia ăn uống và nghỉ ngơi một chút rồi tính đến chuyện này sau.

Hương Lan níu tay anh:

- Bỏ qua đi đừng dính líu làm chi. Anh không thấy đây là một vụ án mạng rồi sao?

Tuấn Khanh bình tĩnh hơn cô tưởng:

- Tôi biết đây là chuyện lớn. Mà cũng chính vì chuyện lớn chúng ta mới cần làm sáng tỏ sự thật.

Lưỡi Hương Lan lúu cả lại:

- Trời ơi, liên quan gì đến chúng ta mà phải hao công nhọc sức, chuốc cái khổ vào người. Tôi không thể chịu đựng được nữa rồi.

- Vậy thì ăn uống xong cô cứ việc ngồi yên một chỗ để mặc tôi xem xét hiện trường.

- Anh làm như mình là đại diện cho pháp luật ấy!

- Tất cả mọi công dân đều có quyền theo dõi và tố giác những điều được gọi chung là phạm pháp. Việc đem xác người nhét vào bên trong pho tượng là vấn đề hết sức dã man, giết người rồi toan tính phi tang. Tôi muốn cô coi người phụ nữ đó là ai?

Vừa nghe vậy Hương Lan đã xua tay:

- Đã bảo đừng có lôi tôi vào cuộc. Tôi không biết ai mà cũng chẳng dám nhìn mặt đâu. Anh không thấy tôi đã rợn hết cả óc lên rồi sao? Trong đời tôi chưa từng chứng kiến cảnh tượng này.

Bộ dạng của Hương Lan thật tội nghiệp, gương mặt tái xanh, tái xám, đôi bàn tay nắm chặt lấy anh không chịu buông ra. Tuấn Khanh hiểu nỗi sợ của cô đã đến tuyệt đỉnh, anh cần phải dừng sự trêu chọc của mình lại. Nhưng thật ra trong lòng anh không hề có ý đùa bỡn mà đó là sự thôi thúc, hiếu kỳ. Tại sao lại có xác người bên trong pho tượng thạch cao này? Vấn đề chỉ riêng ông Hoàng Huy mới lý giải được? Phải chăng trong vụ việc này còn có cả một chuỗi bí mật mà chưa ai khai thác được? Tuấn Khanh cảm thấy tiếc, giá như anh là nhà báo dút khoát anh sẽ viết một thiên phóng sự ngay. Còn bây giờ, khả năng của anh chỉ có thể làm theo ý nghĩ.

Gói xôi mặn rất ngon cộng với cái bụng đói nhưng Hương Lan không tài nào nuốt trôi vì sự hãi hùng. Ôi chao, một xác chết được dựng đúc thành tượng, hèn gì bấy lâu nay bị ma nhát mà cô cứ ngỡ mình nằm mơ. Những tiếng nói vô hình và sự chuyển động của các pho tượng mà cả cô lẫn Tuấn Khanh đều thấy. Thật không còn gì khiếp đảm hơn đối với Hương Lan khi phải chứng kiến điều mà cô chưa hề ngờ tới. Không biết trong số mấy chục pho tượng còn lại kia đang chứa đựng bao nhiêu cái xác người? Hương Lan nói với Tuấn Khanh:

- Anh xem liệu đây có phải là một cái nghĩa trang ẩn mình không?

Tuấn Khanh lại nhìn cô khôì hài:

- Phải hay không thì cô cũng đã bám trụ ở đây một thời gian quen hơi, quen mặt rồi. Kẻ đáng sợ trong lúc này là tôi, bởi tôi còn xa lạ. Thôi ăn hết đi để có sức mà vượt qua khỏi đêm nay trong cái nghĩa trang ẩn mình mà cô vừa gọi đó!

Cơ thể Hương Lan như không còn chút sinh khí nào tồn tại:

- Anh vẫn không chịu rời khỏi nơi này ư?

Tuấn Khanh bỏ nốt miếng xôi cuối cùng vào miệng vừa nhai, vừa nói:

- Rời khỏi đây thì chẳng còn biết gì nhiều hơn nữa. Tôi muốn hai chúng ta hợp tác để khám phá cho ra những bí mật trong cái cửa hiệu trá hình này.

- Trá hình à.

Mắt Hương Lan tròn xoe nhưng miệng cô lại há hốc.

- Đúng. Bản thân nơi đây không phải là cửa hiệu trưng bày sản phẩm mỹ thuật đơn thuần mà là chỗ che giấu tội ác. Ông chủ của cô thật sự là kẻ sát nhân.

Chỉ nghe thôi Hương Lan đã phải ôm giữ chặt trái tim vì cảm nhận sự bộc phá của nó từ bên trong:

- Anh dùng từ có quá nặng hay không?

- Thế cô biểu tôi phải gọi hắn là gì?

- Khi sự việc chưa rõ, chúng ta không nên ghép tội một ai khác.

- Cô cũng có tấm lòng nhân từ đấy! Nhưng rất tiếc, cô lại đang cộng tác với một con sói hung tàn.

Mặc dù rất khó thở, Hương Lan vẫn gào lên:

- Tôi tin ông Hoàng Huy không phải loại người như anh nghĩ.

Tuấn Khanh tranh cãi lại với cô:

- Nếu là người tốt có sao ông ta lại đồn xác chết vào bên trong pho tượng để che mắt thiên hạ?

- Tôi làm sao lý giải được.

- Chúng cứ rành rành đó! Liệu có phải là vợ của ông ta không?

- Từ ngày đến đây phụ việc tôi chưa hề nhìn thấy hoặc nghe nói tới bà ấy! Nhưng pho tượng này thì chỉ mới tạo thành gần đây thôi.

Hơi thở của Hương Lan dồn lên. Tuấn Khanh chợt nhớ tới tờ báo mà anh đã đọc qua, lặng người đi nghĩ ngợi. Một cô người mẫu bị mất tích, và vô số phụ nữ bị mất tích. Phải chăng đều có liên quan tới cửa hiệu Hoàng Huy này? Nếu đúng vậy thì đây là một vụ trọng án rồi. Nhất định anh phải tham gia làm sáng tỏ mọi việc, dù sao anh cũng là một công dân chân chính mà. Tự nhiên Tuấn Khanh thấy mình trở thành người quan trọng, anh tập trung não bộ để tìm cách xử sự:

- Hương Lan, cô lại đây với tôi để nhận dạng xác chết.

Nói vừa dứt lời, bỗng dưng Tuấn Khanh bế xốc cô lên, Hương Lan giãy đành đạch:

- Anh tính làm cái quái gì vậy hả? Mau buông tôi ra đi.

Tuấn Khanh đã không thả Hương Lan xuống còn nhắc lại ý muốn của mình:

- Tôi cần cô tới nhận dạng xác chết...

Hương Lan bèn nài xin:

- Làm ơn tha cho tôi chuyện này đi.

- Có tôi bên cạnh cô sợ gì. Bất quá chỉ là một cái xác không còn cựa quậy được. Nếu e ngại bị ô nhiễm mùi xú uế, cô có thể dùng tay bịt mũi lại.

- Không đơn giản là như vậy. Tôi sẽ bị khủng hoảng suốt cả đời nếu anh buộc tôi phải nhìn.

- Cô cần bình tĩnh lại một chút, ấn tượng không đến nỗi. Xác người có gì ghê gớm đâu.

Mặc cho Tuấn Khanh nói, Hương Lan nhắm tịt mắt, mồ hôi lạnh toát ra ướt cả người:

- Anh là đàn ông nên gan dạ là phải rồi. Còn tôi, mong anh hiểu tôi chỉ là một cô gái yếu đuối không chịu nổi bất cứ điều chi vượt trội sức của mình. Tuấn Khanh, mau trả tôi về chỗ cũ đi.

Ngược lại với lời yêu cầu của Hương Lan. Tuấn Khanh để cô xuống rồi ra lệnh:

- Mở mắt đi. Nếu không tôi sẽ để cô ở đây một mình.

Hoảng hốt trước sự đe dọa này, Hương Lan mở choàng mắt, hai tay níu chặt Tuấn Khanh van lơn:

- Đừng làm thế? Anh muốn tôi nhìn thì tôi sẽ nhìn đây.

Có lẽ trong đời Hương Lan giây phút này là thời điểm đáng phải đánh dấu ấn để ghi nhớ về một cơn sợ hãi cao độ nhất. Cô co quắp cả người lại khi cự ly giữa cô và cái xác quá gần. Gã Tuấn Khanh này thật ác đã ép cô vào chỗ sống dở chết dở. Bình tĩnh để nhìn ư? Ôi, dường như cô đã hóa đá. Cô cảm giác được rằng mình đang rất sợ hãi. Thế có nghĩa là cô đang sống và buộc phải nhìn vào người chết để nhận diện họ là ai. Thật khổ thân cho cô. Hương Lan muốn òa khóc nhưng đôi mắt cô lúc này lại ráo hoảnh không vắt ra được giọt nước nào. đành phải làm gan vậy, vì hiện tại cô chẳng còn đường lựa chọn. Hương Lan đưa ánh mắt của mình tới chỗ xác chết ruột gan cứ giật lên thon thót. May mà có Tuấn Khanh cùng hiện diện, chứ một mình cô thì hồn vía cũng du địa phủ mất tiêu rồi. Kể ra ở bên cạnh Tuấn Khanh cô luôn cảm giác anh ta đang ra sức bảo vệ mình. Có điều anh ta cũng luôn làm cho cô phải chết khiếp vì sợ hãi.

- Sao? Cô thấy người này có quen không?

Câu hỏi của Tuấn Khanh làm cho Hương Lan giật mình ngẩng nhìn anh ngơ ngác:

- Tôi không biết!

Tuấn Khanh dùng tay gạt toàn bộ những mảnh vụn thạch cao cho rơi xuống để lộ ra gương mặt phụ nữ còn rất tươi như người đang nằm ngủ. Anh buột miệng xuýt xoa:

- Ồ, một cô gái tuyệt đẹp. Kể ra thì tay nghề của ông Hoàng Huy chẳng cao siêu gì nên mới mượn người thật để tạo thành người giả.

Đang ở trong tâm trạng không còn chút mật nào nhưng nghe Tuấn Khanh nói thế Hương Lan vội tò mò đưa mắt. Ngay cái nhìn đầu tiên cô đã thảng thốt kêu lên:

- Diễm Hà!

Đôi mày rất thanh tú của Tuấn Khanh khẽ chau lại:

- Diễm Hà là ai thế?

Trông vẻ mặt Hương Lan thật xúc động:

- Cô ta là người mẫu.

- Cô có quen biết à?

- Không. Tôi chỉ gặp cô ta có một lần và biết cô ta là người mẫu do cô ta tự nói.

- Mọi quan hệ giữa ông chủ cô và Diễm Hà thì sao?

Giọng Hương Lan lạc đi:

- Tôi cũng không rõ ràng về điều này. Chỉ nhìn thấy cô ta đến cửa hiệu vào bên trong cánh cửa kính sậm màu ấy, rồi không trở ra cho tới bây giờ, lần gặp này là thứ hai, nhưng cô ta đã không còn là người nữa.

Tuấn Khanh vỗ nhẹ bàn tay lên vai Hương Lan nửa trấn an, nửa an ủi:

- Việc cô ta trở thành một xác chết không liên quan tới cô thì cô cũng đừng quá xúc động. Theo tôi kẻ thủ ác chính là ông chủ của cô.

Đôi môi Hương Lan mấp máy theo:

- Ông Hoàng Huy là kẻ giết người ư?

- Không phải ông ta thì còn ai vào đây.

- Tôi không tin điều này là sự thật.

Tuấn Khanh hất mặt vào cái xác:

- Thế chẳng lẽ tôi hoặc cô là thủ phạm hay sao?

- Ý tôi không phải vậy. Tôi đang đặt nghi vấn.

- Sẽ chẳng có nghi vấn nào ngoài việc cô người mẫu này bị giết chết rồi mới đem đi đắp tượng.

- Như vậy là cô Diễm Hà vĩnh viễn không nhìn thấy ánh mặt trời đã gần một tháng nay.

Hương Lan thần thờ nói. Tuấn Khanh dán chặt mắt vào cô:

- Cô đang lẫn lộn cái gì vậy?

Bộ dạng Hương Lan như bị bắt mất hồn:

- Tôi nói Diễm Hà chết lâu rồi chắc đang trong quá trình phân hủy.

- Không hề có chuyện đó. Cô hãy thử đung tay vào xác chết mà xem.

Hương Lan cảm giác người mình mọc đầy gai, cô lắc đầu nguây nguẩy:

- Anh đừng có xúi dại. Chỉ nhìn thôi tim tôi đã muốn thôi không đập rồi.

- Cô làm ơn bớt nhát đi giúp tôi. Muốn mạo hiểm thì phải thôi phòng cái lá gan lên một chút. Nào, đưa tay đây..

Vừa nói Tuấn Khanh vừa chộp lấy bàn tay phải của Hương Lan dúi mạnh vào người xác chết khiến cô hét toáng lên:

- Á!!!

- Cô tính báo động để vu oan người ngay hả?

Hương Lan ôm chặt lồng ngực mình thở dốc lên từng hồi:

- Ôi, anh là kẻ thủ ác.

- Hãy dành từ đó mà dùng cho gã chủ của cô đi.

- Khi chưa biết chính xác, anh đừng có ghép tội tôi theo kiểu hồ đồ. Chờ ông Hoàng Huy trở về, chúng ta sẽ hỏi cho ra lẽ.

- Bộ cô tưởng ông ta sẽ thành thật nhận lời dễ dàng như thế hả? Ồ, không đâu. Rất có thể tội danh ấy sẽ trút lên đầu cô thì thật tội cho cô.

Sắc diện Hương Lan xanh như tàu lá:

- Câu nói nào của anh cũng làm cho tôi muốn ngất đi. Bây giờ biết tính sao?

Im lặng để động não một chút, Tuấn Khanh mới đề nghị thật nhỏ vào tai cô:

- Thế này.. thế này..

Nghe xong Hương Lan khẽ gật đầu chấp nhận nhưng sự run rẩy từ bên trong cứ toát ra liên tục.

Theo sự sắp xếp của Tuấn Khanh thì pho tượng bể và xác chết phải giữ nguyên tư thế để

chờ ông Hoàng Huy về tới. Muốn vấn đề được giữ kín cửa hiệu cần đóng cửa không đón khách đến chiêm ngưỡng tác phẩm nghệ thuật như lệ thường. Nhưng chẳng phải vì thế mà Hương Lan được nghỉ yên ở nhà, cô bị buộc phải tới đó mỗi ngày chờ diễn kịch khi ông Hoàng Huy vừa về tới. Tất nhiên là Tuấn Khanh luôn có mặt trước cửa hiệu để tiếp ứng nhưng phải giam mình bên cạnh một xác chết là việc làm quá sức đối với cô. Mới chỉ một buổi sáng thôi, Hương Lan đã tưởng chừng mình đang bị rơi xuống mười tám tầng địa ngục với muôn vàn sự thống khổ không lời nào kể siết. Vậy mà Tuấn Khanh chẳng hiểu cho cô cứ dài giọng chê bai:

- Thế mới biết phụ nữ chỉ lợi hại cái miệng và dữ dằn khi người đàn ông bên cạnh họ đang cố sức hạ mình. Còn lúc đụng phải điều bất trắc hoặc nguy hiểm thì họ như con chuột không còn chút mật nào trong bụng.

Tự ái của Hương Lan không còn mạnh mẽ như lúc trước. Cô cãi lại yếu ớt:

- Anh đừng lựa chọn tình thế mà hạ nhục phụ nữ. Ngay chính thanh niên trai tráng như anh đứng trước bối cảnh này một mình chắc gì bình tĩnh hơn tôi nào. Chẳng qua còn có tôi phải đứng mũi chịu sào.

Tuấn Khanh bật cười trước gương mặt xám ngắt của Hương Lan:

- Cô cũng giỏi tài biện hộ cho cái nhát của mình. Vậy cũng tốt, đỡ cho tôi phần nào lo lắng, sợ cô có mệnh hệ gì trước khi làm sáng tỏ được vấn đề này.

Hương Lan nói mà trái tim thoi thóp như người sắp hấp hối:

- Ai mượn anh lo rồi kể lể. Cái xác của cô Diễm Hà có thể làm tôi sợ nhưng không đủ sức để làm chết tôi đâu.

Thái độ Tuấn Khanh nửa thật, nửa đùa:

- Ngộ nhỡ tất cả các pho tượng ở đây đều có giấu xác người, cô còn dám...

Hương Lan giật mình đánh thóp, mắt lăm lét nhìn quanh:

- Sao anh cứ thích làm tim tôi bị đau. Xác người đâu ra mà giấu trong tất cả các pho tượng? Bộ cửa hiệu này thật sự là “nghĩa trang ẩn mình” sao?

Tuấn Khanh nhún mạnh vai:

- Biết đâu lời tôi nói lại chẳng sai. Cô xem xét lại cho kỹ đi, hầu hết các pho tượng ở đây đều có kích thước rất to lớn.

- Như thế cũng không có nghĩa là anh sẽ tiếp tục moi ra được xác chết.

Tuấn Khanh dúm vào tay Hương Lan tờ báo cũ mà hôm nọ anh đã đọc:

- Trong này có đăng tin “Những người đàn bà bị mất tích một cách kỳ lạ” cô xem đi sẽ biết. Cả sự vắng mặt của cô người mẫu Diễm Hà nữa, báo chí cũng đã đặt ra vấn đề. Tôi tin mẫu chốt của sự việc đều nằm trong cái cửa hiệu không lấy gì làm lớn lao này.

- Khi tôi đến đây làm được một thời gian pho tượng thứ hai mươi sáu này mới hoàn thành. Tôi thật sự không ngờ bên trong nó lại có xác chết.

Khắp người Hương Lan sự lạnh lẽo xâm chiếm khiến cô phải rùng mình mấy cái liền khi dừng lại để đảo mắt nhìn quanh:

- Còn tất cả những pho tượng kia chúng đã có trước.

- Tôi không hỏi lai lịch hay nguồn gốc xuất xứ của chúng, cô khỏi cần khai báo. Tôi chỉ hỏi theo trực giác bằng chính sự ngờ ngợ của mình.

Trước những gì Tuấn Khanh khêu gợi ra, Hương Lan cảm giác không còn chịu đựng nổi. Cô bắt đầu suốt mồ hôi:

- Hu hu hu, tôi sắp biến thành pho tượng thứ hai mươi bảy để cho anh thêm bận rộn điều tra đây.

- Tôi có phải là người của cơ quan pháp luật đâu. Chúng ta chỉ thử làm thám tử thôi.

- Có mà tử luôn trước khi lần mò ra sự việc. Anh cho tôi rút lui khỏi đây sớm hơn đi.

Giọng Hương Lan sụt sùi.

- Trời ơi, sao tôi lại quen biết với một kẻ yếu đuối thế này chứ. Cô có biết đây là một vụ trọng án cần phải làm sáng tỏ không?

- Cứ báo với công an theo đúng trách nhiệm của công dân, để họ tự phá án.

- Nhưng tôi muốn chúng ta góp phần lập thành tích.

- Anh quả là loại người có máu tham.

- Cô lại nặng lời rồi. “Cái tham” của tôi đâu có làm nên của cải chứ.

- Biết thế thì hãy mau chóng hủy bỏ ý muốn ấy! Tôi cũng đã thấy cái đại của mình trong

chuyện này, khi không lại ngồi đây với nỗi sợ hãi to lớn và một xác chết ngụy trang mùi xú uế.

Tuấn Khanh kêu:

- Cô nói hơi quá đấy. Chiếc mũi tôi không hề ngửi thấy gì. Có lẽ xác chết này đã được ướp hoá chất trước khi đem đắp thành tượng.

- Nhưng dấu sao nó cũng là một tử thi đáng sợ.

- Vẫn còn đẹp đó chứ. Cô không cảm nhận rằng tôi đang mê mẩn nhan sắc “chim sa, cá lặn” của người mẫu Diễm Hà sao?

- Tôi có nghe lầm không?

- Cô đang thức chứ có nằm mơ đâu, và lời tôi nói rất rõ ràng không hề lẫn lộn với bất cứ âm thanh nào khác.

- Tôi biết anh là người ưa nói đùa.

Tuấn Khanh cố biến câu chuyện thành sự thật để dò xét tình cảm nơi Hương Lan:

- Tôi khẳng định mình không đùa. Cô người mẫu Diễm Hà quả là một phụ nữ có sức thu hút mãnh liệt.

- Chuyện nực cười. Chẳng ai ngờ ngần vì người đã chết cả.

- Có đấy. Diễn hình là tôi đây.

- Anh...

Nhìn bộ mặt phụng phịu của Hương Lan lòng Tuấn Khanh thầm thỏa mãn bởi anh hiểu cô gái này ít nhiều có để ý đến mình. Nếu không cô ta chẳng hơi sức đâu mà lộ ra vẻ ghen tức. Còn anh, thú thật cũng nghe闷 dù biết rõ cá tính Hương Lan rất chảnh chọe dễ gây cho anh sự bức mình. Tuấn Khanh gạt bỏ chuyện trước mắt sang một bên tỏ thái độ thân thiện với Hương Lan bằng nụ cười dịu dàng:

- Cô đang ghét tôi ư?

Hương Lan liếc xéo anh:

- Ghét anh chỉ cho mau già.

- Vậy thì giận.

- Hơi sức đâu mà giận người dung.

- Thế sao cô không chịu cười với tôi?

- Họa có mà điên mới cười vô căn cứ.

Tuấn Khanh cầm tay cô:

- Ai biểu vô căn cứ? Thường thì nụ cười đem đến cho người ta niềm vui và hạnh phúc, cả sự thoải mái nữa.

Đôi rèm mi Hương Lan chớp nhẹ rồi nhìn thẳng vào anh:

- Nhưng tôi đâu có vui, mà làm sao vui nổi khi người ta trêu trọc chứ.

- Hương Lan.

- Tên cha mẹ đặt cho tôi không phải để dành riêng anh gọi. Giải quyết xong chuyện ở đây, anh đường anh, tôi đường tôi.

Tuấn Khanh cố nén cười nhưng giọng lại khô khan:

- Lẽ nào tình nghĩa đôi ta chỉ thế thôi.

Mặt Hương Lan đỏ phừng phừng:

- Tôi không ưa sự cợt nhả. Anh làm ơn dừng lại cho.

- Hương Lan.

- Tôi cấm anh!

Bị cô gái ngăn cản không cho mình có cơ hội giải bày Tuấn Khanh bắt đầu cảm thấy bức. Anh mím môi khẽ rít:

- Đã cấm thì thôi vậy. Chúng ta lại tiếp tục cộng tác để làm sáng tỏ vụ án mạng.

Con lạnh xuất hiện bất thành linh sau ít phút tạm dừng. Hương Lan tiếp tục bị hành hạ bởi những cơn sợ hãi khi Tuấn Khanh quay gót rời khỏi cửa hiệu, bỏ cô lại một mình.

Phần 4

Rồi cũng đến lúc ông Hoàng Huy quay trở về giữa thời điểm Hương Lan đang hết sức bồn loạn. Thật ra cô không còn can đảm để có thể đối diện với cái xác của Diễm Hà nên sáng nay vừa đặt chân đến cửa hiệu, trông thấy cảnh tượng trên Hương Lan đã choáng váng ngất đi. Trước khi chực té xuống cô có cảm nhận bàn tay ai đó đã đỡ mình. Chắc chắn là Tuấn Khanh vì anh ta hứa luôn sát cạnh bên cô để bảo vệ. Cầu mong rằng anh ta không đem cô đặt vào nằm kế bên cái xác chết đáng sợ kia. Trước khi thật sự không còn hay biết gì, Hương Lan đã ước muốn điều tốt lành, nhưng khi cô vừa hé mắt tỉnh lại thì hơi ôi y như rằng cô đang nằm song song cạnh xác của cô người mẫu vẫn sống. Lần này Hương Lan ngỡ cô sẽ tiếp tục ngất và không chùng còn vĩnh viễn chẳng bao giờ tỉnh lại. Vậy mà oái oăm thay cô chỉ cứng đờ người, mắt mở to nhìn nhận sự việc và chịu đựng trong trạng thái khủng hoảng tột cùng. Dù không bật nổi thành tiếng, thâm tâm của Hương Lan cũng ngẫm mắng Tuấn Khanh xối xả. Đúng là đồ quỷ tha ma bắt, có xé tên con trai này ra tóe hăng trăm mảnh cũng không làm cho cơn giận của cô nguội lại. Đang trong lúc sắp buông xuôi với cái chết ập đến thì cô nghe tiếng nói của một người:

- Đã tỉnh rồi đó à.

Ma. Liệu có phải là hồn ma Diễm Hà đang muốn cột vấn cô chẳng? Nhưng âm điệu này đâu phải của cô ta mà dường như là tiếng nói cứng nhắc của đàn ông. Hay là Tuấn Khanh? Cũng chẳng phải nốt. Đôi mắt Hương Lan tỉnh táo hơn thần trí và cô đã nhanh chóng nhận ra kẻ đang hỏi chuyện mình:

-Ồ, ông chủ.

Đúng thật là ông Hoàng Huy đã về, đang ngồi ở chỗ chiếc bàn duy nhất dành cho cô trong cửa hiệu với thái độ khá lạnh lùng, thậm chí như không quan tâm tới sự việc xảy ra khi ông ta đi vắng, kể cả chuyện đổ vỡ ngay trước mặt. Ông Hoàng Huy hất hàm sau khói thuốc vừa nhả ra:

- Cô Hương Lan hết mệt rồi thì hãy ngồi lên đi.

Con khiếp hãi vừa tạm lui thì nổi lo sợ bị khép tội bao trùm lấy Hương Lan khiến cô không thể cự quây nổi cứ giữ nguyên tư thế nằm ngửa bên cạnh xác chết và những mảnh vỡ thạch cao. Ông Hoàng Huy lại giục:

- Cô không nghe thấy tôi nói gì hả?

Cố gắng lắm Hương Lan mới có thể bật dậy khỏi chỗ nằm, gương mặt cô hớt hải không còn chút thần sắc. Hai cánh môi của Hương Lan run lập bập:

- Ông chủ cứu tôi với!

Ông Hoàng Huy vẫn ngồi yên trên ghế, cặp chân mày hơi nhíu lại:

- Cô đang gặp nguy hiểm gì mà phải cầu cứu loạn xạ lên?

Chưa thể tìm được sự bình tĩnh cho mình nên bộ dạng của Hương Lan có vẻ thất thần, hốt hải. Cô bật dậy chạy tới gần ông Hoàng Huy thở dốc, tay chỉ vào pho tượng thứ hai mươi sáu đã biến thành đồng đồ nát lẫn lộn.

- Có người chết!

Lúc này ông Hoàng Huy mới chận đứng lời cô lại bằng cái phác tay đầy mệnh lệnh:

- Cô im miệng. Muốn kể lại vấn đề thì cũng phải có đầu đuôi.

Nhưng đà nói của Hương Lan cứ trào ra như mạch nước vừa bị phá thùng:

- Ông biểu tôi im sao được. Bên trong pho tượng của ông có chứa xác người.

Ông Hoàng Huy bỗng chồm lên kéo Hương Lan ngã vào lòng mình rồi dùng tay bịt chặt lấy miệng cô. Một cử chỉ mà từ lúc đến làm việc ở đây, lần đầu tiên Hương Lan thấy. Cô ra sức vùng vẫy:

- Buông tôi ra!

Trong mắt ông Hoàng Huy như có một tia chớp lóe lên rồi sau đó dịu lại. Ông thả lỏng bàn tay, giọng trầm trầm:

- Cô mau trấn tĩnh lại, đừng quá xúc động không nên đâu.

Thoát ra khỏi sự kiềm giữ của ông Hoàng Huy, tinh thần Hương Lan càng xáo động dữ dội. Cô vừa nói vừa khóc lóc thảm thiết:

- Hu hu hu, nơi này đáng sợ quá. Tôi sẽ không làm việc cho ông nữa.

Vẻ mặt ông Hoàng Huy đầy lo lắng:

- Cô Hương Lan, tôi hy vọng cô chỉ nhất thời nói thế! Tôi đang rất cần cô giúp việc cho tôi mà.

Hương Lan khóc lớn hơn:

- Tôi không làm tròn trách nhiệm ông giao đâu. Tôi đã làm bể pho tượng mà ông ưng ý nhất.

Tướng Hoàng Huy sẽ nổi giận nhưng nào ngờ ông lại tỏ ra điềm nhiên, chỉ dịu giọng hỏi cô:

- Pho tượng bị đổ bể đã lâu chưa?

Sực nhớ tới sự sắp đặt của Tuấn Khanh, Hương Lan vội nường theo màn kịch mà cả hai đã dàn dựng. Đôi mắt mọng nước của cô lấm lét liếc nhìn vô chỗ xảy ra sự cố:

- Dạ thưa, mới chiều qua.

- Có nghĩa là cô đã tông vào nó à?

- Tôi đâu có sức mạnh để xô đổ được pho tượng.

- Vậy thì nguyên có gì?

Hương Lan ấp úng vì sợ hãi:

- Vấn đề không phải do tôi gây ra đâu ạ. Chiều qua có một tên côn đồ vào đây chọc ghẹo tôi, bị tôi mắng hắn đã phá phách cửa hiệu làm đổ vỡ lung tung.

Ông Hoàng Huy không quan sát cửa hiệu mà chỉ nhìn dán vào cô:

- Có chuyện đó nữa ư?

- Tôi đâu dám lừa dối ông. Ngoài pho tượng còn hỏng thêm chiếc tủ kính chỗ kia nữa. Ông thấy đó! Mảnh vỡ bắn lung tung làm tôi bị chảy máu. Nhưng điều khiến tôi sợ hãi nhất là...

- Pho tượng bị bể ngoài cô ra, tên côn đồ ấy có thấy không?

Gương mặt Hương Lan chợt ngẩn ngơ:

- Thấy gì cơ?

Bờ môi ông Hoàng Huy như mím lại:

- Thấy cái điều mà cô cho là sợ hãi.

Hương Lan chớp thật nhanh rèm mi, hơi thở thật khó khăn:

- Chắc hẳn không biết việc pho tượng chứa xác người đâu. Tôi thấy hắn đẩy mạnh tay rồi bỏ chạy khỏi đây liền.
- Cô nhìn thấy cái xác này chiều qua hay chỉ mới?

Hương Lan đáp nường theo câu hỏi:

- Tôi vừa thấy nó nên đã sợ hãi ngất đi. May mà ông xuất hiện kịp thời, nếu không chắc tôi sẽ chạy ra khỏi cửa hiệu la ầm lên quá.

Ông Hoàng Huy cũng gật gù:

- Kể ra thì may thật. Tôi xuống xe đúng lúc cô mở cửa hiệu bước vô.
- Ông là người đã đỡ tôi?
- Tôi làm theo phản xạ chứ không có ý xấu.
- Có sao ông lại đặt tôi nằm gần cái xác kia?

Sự bất mãn nơi Hương Lan trào ra nhưng dáng điệu ông Hoàng Huy rất thản nhiên:

- Nằm đó cũng tốt có gì ghê gớm đâu.

Hương Lan há hốc mồm:

- Trời ơi, ông nói thế mà nghe được.

Sắc mặt ông Hoàng Huy bỗng trở nên lạnh lùng:

- Đối với tôi người sống mới đáng sợ, đáng đề phòng và xa lánh. Còn kẻ chết đi rồi họ trở nên hiền lành hơn, ngoan ngoãn và rất dễ dàng yêu.
- Ông...

Không để cho Hương Lan thốt lên nỗi kinh sợ, ông Hoàng Huy cướp lời cô:

- Đừng nghĩ rằng tôi là một tên giết người rồi nhìn tôi bằng đôi mắt đầy tò mò. Thật ra tôi đã cứu vớt đời cô ta.

Hương Lan dùng hai tay ôm ngực, môi bập bẹ:

- Ai? Cô ta là ai?

Ông Hoàng Huy khẽ hất cằm:

- Cái xác ẩn bên trong pho tượng thứ hai mươi sáu ấy! Cô là người mẫu Diễm Hà.

Cố tập trung bình tĩnh nhưng Hương Lan không tránh khỏi sự run rẩy từ trong ruột đẩy ra:

- Diễm Hà ư?

- Phải. Cô ta là một người mẫu khá nổi tiếng, nếu đam mê thời trang hẳn cô sẽ biết đến.

- Ồ, không. Tôi chỉ là cô gái quê mùa xuất thân từ tỉnh lẻ, tôi chẳng biết tên tuổi hay sự nổi danh của bất cứ ai nơi thành phố này cả. Tôi nhìn thấy cô gái này mới chỉ một lần khi cô ta đến tìm ông.

Ông Hoàng Huy buông giọng nói của kẻ sát nhân:

- Đó là ngày cuối cùng cô ta không còn trở nên hóm hỉnh, kiêu căng. Phụ nữ đẹp thường là những kẻ chuyên gieo khổ cho người khác. Nhất là bọn đàn ông bất hạnh có số phận nghiệt ngã giống như tôi...

- Ông...

Không kiềm được tiếng kêu, Hương Lan lại để cho nó bật ra nhưng cô vẫn bị ngăn:

- Muốn nghe trọn câu chuyện thì hãy vào trong nhà với tôi. Cô là người phụ nữ duy nhất tôi thổ lộ tất cả những nỗi niềm.

- Nói ở đây cũng được cần chi phải vào trong. - Hương Lan thụt lùi vài bước chân.

- Cô sợ tôi sẽ làm hại cô chăng?

- Dù ông có buồn tôi cũng công nhận điều ấy!

- Nhưng nói ở ngoài này không tiện lắm. Tôi muốn cô biết rõ về tôi để thông cảm cho tôi hơn.

- Thông cảm điều tồi tệ mà ông đã gây ra ư?

Tiếng ông Hoàng Huy chất chứa nỗi ngậm ngùi:

- Theo tôi điều tồi tệ nhất trên đời là làm một con người thiếu may mắn.

- Ông không cảm xúc gì trước cái chết của người khác?

- Ai nói rằng tôi không cảm xúc chứ. Có điều họ cần phải biến mất khỏi cuộc sống này để bớt gây tổn hại cho những người đàn ông.

Từng lời nói của ông Hoàng Huy thốt ra tiếp thêm cơn khủng hoảng cho Hương Lan. Cô thật sự không hiểu người đàn ông trước mặt mình có phải là một kẻ bình thường hay đang mắc hội chứng tâm thần nào đó?

- Cô cần phải nghe tôi biện minh. Chẳng lẽ bấy lâu nay làm việc cho tôi cô không hiểu ít nhiều về tôi sao?

- Ông đừng làm tôi mềm lòng. Tôi sẽ không thông cảm cho bất cứ tội ác nào của ông đâu.

- Một chút thương hại cũng không có hay sao? Thế thì tôi đã nhìn lầm cô, đàn bà trên thế gian này đều là những người đáng ghét và đáng chết.

Nghe ông Hoàng Huy kết tội, gai ốc trên người Hương Lan nổi lên, nhưng cô lại tự hỏi, phải chăng trong cuộc sống ông ta đã từng chịu đựng sự bất công nên mới nuôi dưỡng lòng thù hận và căm ghét phụ nữ nhiều như thế? Cố nhớ lại lời người đàn bà tự xưng là chị gái của Diễm Hà và câu bình phẩm mà bà ta dành cho ông Hoàng Huy. Lẽ nào người đàn ông này chẳng đáng giá trong mắt phụ nữ sao? Không, nếu để cho cô nhận xét thì ông ấy cũng thuộc vào hạng người lý tưởng đối với nhiều cô gái. Chỉ phiền nỗi ông Hoàng Huy hơi nghiêm khắc một chút thôi nhưng tính khí đó thì có gì là xấu. Hương Lan thiện cảm hơn qua ánh mắt:

- Ông chủ, ông làm tôi sợ quá. - Hương Lan nói.

- Tại cô nghĩ rằng tôi là kẻ hung bạo. Thú thật, tôi rất quý và yêu phụ nữ nên dẫu họ đã chết rồi tôi vẫn nâng niu. Không hề muốn thể xác của họ bị hư đi. Như cô đã thấy đó! Diễm Hà không còn là người sống nhưng cũng chẳng phải là đã chết.

- Con người ông khó hiểu quá. Chung quy bây giờ tôi chỉ rõ một điều là ông đã giết người.

Ông Hoàng Huy không nao núng dù bị buộc tội. Ông bình thản như chẳng hề có việc gì:

- Cô có muốn biết tại sao Diễm Hà lại chết không?

- Tất nhiên tôi rất muốn để không nghĩ ông là một kẻ đại ác.

Ông Hoàng Huy buông giọng ngắt:

- Theo tôi!

Như là một mệnh lệnh. Hương Lan ngoan ngoãn bước theo ông Hoàng Huy vào nhà trong mà không phác ra cử chỉ chống đối nào dù lòng nom nớp lo sợ mình sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng không, ông Hoàng Huy đã đối xử với cô tốt hơn cô nghĩ. Ông đưa cô vào một căn phòng khách rất khang trang có đầy đủ tiện nghi:

- Cô ngồi đi!

Trong lúc Hương Lan chưa kịp mở miệng thì ông Hoàng Huy đã ấn vào tay cô lon nước ngọt vừa lấy ra từ tủ lạnh rồi tự bật nắp một lon khác đưa lên miệng uống ừng ực. Cũng rất khát, Hương Lan làm theo ông nhưng cô chỉ hớp từng ngụm nhỏ. Chất nước mát rượi chạy vào cơ thể khiến tinh thần cô sáng khoái hơn lên sau một khoảng thời gian bị khủng hoảng trầm trọng. Cô đảo mắt quan sát chung quanh mình chờ đợi nghe ông Hoàng Huy kể lể:

- Cô hãy nói thật lòng về con người của tôi.

Hương Lan nhìn Hoàng Huy chăm chú:

- Trước khi chưa chứng kiến những gì đang xảy ra, tôi luôn nghĩ ông là người tốt.

- Còn bây giờ?

- Xin lỗi. Tôi không thể không cho ông là người xấu khi ông đã thật sự gây ra tội ác.

Sắc mặt ông Hoàng Huy chuyển màu trông dữ dằn:

- Tội ác ư? Cô biết quái gì mà kết án tôi. Bộ cô tưởng những ả đàn bà đó đáng được sống lắm sao? Hừm, lẽ ra họ còn phải bị chặt làm trăm mảnh rồi đem rải khắp nơi mới dịu được sự căm phẫn của tôi. Đằng này, tôi đã tốt với họ.

Đôi mắt Hương Lan tròn xoe vì kinh ngạc và vì cả khiếp sợ:

- Ông oán hận người mẫu Diễm Hà tới mức độ phải sát hại cô ta sao?

Giọng ông Hoàng Huy rít lên:

- Không riêng gì Diễm Hà mà số đông phụ nữ các cô. Nếu có thể giết sạch may ra tôi mới được hả dạ.

Hương Lan cảm giác mình nghệt thờ:

- Điều gì khiến ông phải ôm nỗi căm hờn to lớn đến như vậy?

- Tôi cũng đang định cho cô biết. Dù sao trước khi lìa bỏ cõi đời người sắp chết phải hiểu rõ nguyên nhân về sự ra đi của mình.

- Ông vừa nói cái gì?

Nhìn Hương Lan co dúm người trên ghế ông Hoàng Huy bật cười lớn:

- Cô đang sợ đó hả? Đừng lo, tôi sẽ rất từ tốn và tế nhị với cô.

Khi Hương Lan cảm nhận được sự nguy hiểm đến với mình thì đầu óc bỗng choáng váng, mắt mũi tối sầm. Cô gượng đứng dậy tìm đường thoát nhưng lão đảo té ngồi xuống ghế trở lại:

- Ôi, tôi bị sao thế này?

Tiếng cười của ông Hoàng Huy kéo dài đầy ma quái:

- Ha ha ha, cô đang rất buồn ngủ có phải không?

Hương Lan cố hét lên nhưng chất giọng chùng xuống:

- Phải chăng ông hại tôi?

Ông Hoàng Huy dang rộng hai cánh tay làm động tác nhún vai:

- Cô nói sai. Tôi có ý tốt muốn cô được người đời chiêm ngưỡng.

Hương Lan nghe mí mắt của mình nặng trĩu:

- Là sao? Ông cứ nói toẹt ra đi!

Ông Hoàng Huy chấp tay sau lưng diễu qua lại quanh căn phòng nhấn mạnh từng lời một:

- Cô sẽ là tác phẩm thứ hai mươi bảy của tôi.

Đang rũ người ra vì buồn ngủ, Hương Lan giật thót mở choàng mắt, toàn thân run lẩy bẩy:

- Ông tính giết luôn cả tôi chẳng?

Ông Hoàng Huy dừng lại trước mặt cô điệu bộ hơi dí dỏm:

- Cô nói khó nghe quá. Tôi chỉ muốn biến cô thành một tác phẩm nghệ thuật để cô trở nên giá trị hơn.

Ồi, phen này cô thật sự gặp nguy hiểm chết người rồi. Con sợ hãi làm Hương Lan toan òa khóc nhưng không đủ sức nặn ra những giọt nước mắt, toàn thân cô buông xuôi thông thọt, đến kêu la cũng chẳng được. Cô nghe tiếng ông Hoàng Huy văng vẳng trong lỗ tai:

- Ngoan ngoãn rồi phải không? So ra thì cô chưa đạt tiêu chuẩn để được chọn hóa thân trong tác phẩm nghệ thuật của tôi. Nhưng tôi buộc phải miễn cưỡng...

Hương Lan nói thều thào:

- Dừng, tôi thật sự chưa muốn chết. Tha cho tôi!

- Ha ha ha, cuộc sống này có gì đáng để cho cô phải luyến tiếc, phải van xin. Khi trở thành tượng trong cửa hiệu của tôi rồi cô sẽ cảm thấy vui vẻ hơn vì chẳng bị nỗi buồn làm héo hắt như lúc còn sống.

- Dừng!...

Đến đây cô lịm đi và cảm thấy người mình đang bay bổng giữa không trung. Hay cô đã hồn lìa khỏi xác bởi bàn tay khéo léo của ông chủ dã man nhất quyết cướp đi của cô mạng sống? Nếu thế cô sẽ không còn dịp trở về quê gặp lại mẹ cha và anh em họ hàng, không còn bước đi trên con đường làng ngợp mùi hương đồng nội, không còn nhìn thấy bầu trời xanh điểm những áng mây trắng bành bồng, ngọn gió mát làm lòng cô thư thái. Và Tuấn Khanh, gã thanh niên đang khiến tâm hồn cô dịu ấm mỗi khi nghĩ đến hắn. Hết rồi, đang không biết mình thuộc về thế giới nào, Hương Lan vẫn cảm nhận được một điều rất thật là đau. Nhưng cái nhói đau không thể nén chịu mà cũng chẳng kêu rên được. Cha mẹ ơi, con phải bỏ mạng giữa đất khách, quê người rồi. Tất cả cũng vì con không chịu nghe lời. Phải chăng đây là hình phạt mà ông trời giáng xuống đầu những đứa con bất hiếu? Nỗi ân hận của Hương Lan tuôn ra từ tiềm thức sâu thẳm trong cơn mê bắt đầu cho cuộc hành trình vào thế giới của sự chết. Nghĩ đến đây, Hương Lan chỉ còn cảm giác được trạng thái chơi vui, hệt hăng và những đốm sáng yếu ớt đang lịm dần, lịm dần rồi tất cả trở thành một màu đen.

Đứng nhìn cô gái giúp việc cho mình buông thõng người chìm sâu vào cơn hôn mê do bị thấm thuốc ngủ cực mạnh được pha sẵn trong lon nước ngọt mà cô ta đã uống, ông Hoàng Huy gật gù:

- Biến cô thành pho tượng thứ hai mươi bảy tôi chẳng muốn chút nào. Nhưng để cô sống làm người thì lại càng không thể được vì cô đã vô tình chúi mũi vào cái bí mật của chính tôi.

Nói rồi ông Hoàng Huy mở tủ lấy ra một chai rượu rót uống, ánh mắt vẫn chĩa vào chỗ Hương Lan đang bất động. Ông biện hộ cho hành động của mình bằng cách tự phân bua:

- Cô Hương Lan, cô phải biết rằng trên đời này ta căm thù nhất là đàn bà có nhan sắc. Ta đã thề là sẽ giết chết tất cả bọn họ, nếu như có dịp và ta đã đang làm. Cô là trường hợp ngoại lệ bị bổ sung vào trong số bọn họ. Mong cô không oán ta, ta cũng hiểu cô là người tốt.

Nhấp một ngụm rượu rồi ông ta lại nói một mình:

- Đời Hoàng Huy này bao lâu nay phải cam chịu cảnh cô đơn, nhục nhã thậm chí không còn chút sinh khí nào của một thằng đàn ông. Hừ, ngay chính vợ ta cũng bỏ ta để mà đi sống với người khác. Ta chẳng có ai là người thân bên cạnh cả.

Tới đây ông Hoàng Huy đưa hai tay bưng lấy đầu vể thật đau khổ. Nếu ai nhìn thấy ông lúc này chắc chắn sẽ cảm thương. Ông làm nhảm bằng thứ âm thanh nghẹn ngào pha lẫn sự tức tưởi:

- Diễm Hương, chính em là nguồn gốc khiến ta phải lâm vào tội ác. Em là người phụ nữ mà ta yêu thương nhất, chiều chuộng nhất. Ta đã không màng đến mạng sống của mình để cứu em, để chấp nhận trở thành người tàn phế. Vậy mà khi ta không còn là người đàn ông đúng nghĩa, không còn đem đến cho em sự hoan lạc gối chăn thì em lại nỡ nhẫn tâm bỏ rơi ta. Nỡ để ta vật lộn với muôn vàn nỗi đau cả thể xác lẫn tâm hồn. Ta hận em, ta oán em, ta muốn bóp chết em, nhưng ta vẫn chưa làm gì được em. Ta đã và đang trút cơn phẫn nộ của mình xuống những người đàn bà có nhan sắc để cho họ phải chịu tội thay em. Tuy nhiên, ta vẫn đối xử với họ rất tốt, vẫn biết tiếc ngọc, thương hoa. Ta luôn muốn lưu trữ những nét đẹp trời ban. Ta không muốn phá hủy cái công trình của tạo hóa dù tâm hồn ta bị em làm tổn thương, trái tim ta vụn vỡ. Diễm Hương, ta mong có một ngày nào đó em sẽ tự dẫn xác đến tìm ta, để cho ta thực hiện tâm nguyện chính của mình là bắt giữ em, không cho em xa rời ta nửa bước. Diễm Hương, Diễm Hương, em là người đàn bà không chung thủy, em nhất định phải trả giá!

Sau giây phút thống khổ, ông Hoàng Huy rời mặt khỏi hai lòng bàn tay ngược lên để lộ

đôi mắt đỏ lòm của người vừa trải qua cơn xúc động. Nhìn vào ông người ta có thể thu gom được cả tính thiện lẫn cái ác. Nhất là khi ông Hoàng Huy bắt đầu nghĩ đến chuyện xử lý cô gái giúp việc đang mê man trên ghế. Nhưng một vấn đề đã làm ông phải tạm dừng hành động giết người lại khi sức nhớ tới pho tượng thứ hai mươi sáu bị đổ vỡ nằm phoi xác chết bên ngoài cửa hiệu. Cần thu dọn nơi đó thật nhanh, kéo có người trông thấy. Kiểm tra lại độ mê của Hương Lan, ông Hoàng Huy mới yên tâm tiến hành công việc. Đầu tiên ông hì hục đưa xác Diễm Hà vào hũ phòng làm việc mãi sâu tít ở phía sau. Vốn không phải là người khỏe mạnh nên ông Hoàng Huy cũng vất vả ra trò trong cả khâu quét dọn những mảnh vỡ còn nằm lại. Khi vừa xong xuôi mọi việc bên ngoài, chưa kịp thở thì bất ngờ có tiếng động khiến ông giật nảy người. Rõ hú hồn, may mà ông đã nhanh tay hơn, nếu không vị khách đến viếng thăm cửa hiệu của ông sẽ khiến ông phải sống dở, chết dở. Ông lúng túng lấy khăn mùi xoa ra lau mồ hôi đang rịn ứa trên trán để che giấu vẻ không bình thường của mình, rồi liếc nhìn người khách qua khe hở những ngón tay. Phụ nữ ư. Ông Hoàng Huy mau chóng lấy lại bình tĩnh tạo tư thế tiếp khách:

- Thưa bà...

Người khách hơi nghênh đầu nói mà không nhìn Hoàng Huy:

-Ồ, ngày chẵn nên tôi đã gặp may rồi đây. Gặp lại ông quả là khó khăn quá.

Ông Hoàng Huy nhìn sững vào người khách rồi nghếch mặt kêu lên:

- Diễm Hương!

Người phụ nữ vòng hai tay trước ngực, điệu bộ rất kênh kiệu:

- Tôi đây, cứ ngỡ ông sẽ không còn nhận được người đàn bà này chứ.

Ông Hoàng Huy cảm giác người mình mềm nhũn ra sau phút giây nhận diện kẻ trước mặt. Ông cất tiếng bi thảm:

- Diễm Hương, làm sao tôi có thể quên được em.

Giọng người phụ nữ đỏng đảnh dù tuổi tác không còn trẻ:

- Ông cần gì phải nhớ tôi khi tôi không hề có chút cảm giác nào luyến tiếc ông, một người chồng đã mờ phai trong quá khứ.

Vẻ mặt ông Hoàng Huy đầy đau đớn:

- Em nói thật tình như thế chứ?

Bà Diễm Hương liếc ông rồi ngoảnh đi:

- Có cần tôi phải nhấn mạnh hai chữ “đúng vậy” nhiều lần không?
- Diễm Hương, em không hề hối tiếc vì đã đối xử với anh thế này sao?
- Chưa lần nào.

Thái độ thản nhiên của bà Diễm Hương làm ông Hoàng Huy chao đảo không đứng vững. Trông ông giống hệt con thú bị trọng thương:

- Diễm Hương, em thật là nhẫn tâm.

Bà Diễm Hương bào chữa:

- Đó là tôi tự cứu tôi thoát khỏi sự tối tăm mà ông trời dành cho ông.
- Nhưng bất hạnh mà tôi mang là vì em. Tôi nghĩ con người ta không phải chỉ yêu thương nhau bằng thể xác mà bằng cả tâm hồn. Diễm Hương, lẽ ra em phải mang ơn tôi và chăm sóc tôi cả đời này mới đúng.
- Lập luận của ông không hợp với cuộc sống thực dụng đâu. Nhất là đối với tôi, ông thừa hiểu tôi không chịu đựng nổi bất cứ sự thiệt thòi nào dù chỉ nhỏ bằng cái móng tay. Trời sinh ra và dạy tôi phải hưởng thụ cuộc sống. Bởi thế nên ông cần phải thông cảm cho tôi khi ông không thể đem đến những thứ mà tôi mong muốn. Nếu ép tôi phải chung sống với ông mới là điều tàn nhẫn.

Khoảnh khắc im lặng giữa cả hai diễn ra khá lâu, lâu đến mức tưởng chừng không còn gì để nói. Mà đối với ông Hoàng Huy thì đúng là như thế! Ông còn có gì để nói với người đàn bà mà ông đã từng yêu tới độ không màng đến tính mạng và đến giờ thì hận xuyên thấu cả ruột gan. Còn lời lẽ nào có thể lay chuyển nổi kẻ bội bạc hay không? Ông Hoàng Huy tự hiểu không còn hy vọng khiến người xưa quay trở lại qua thái độ mà ông vừa thấy. Ông mím môi, hai bàn tay nắm chặt bộc lộ nỗi căm hờn sau những giây phút cố đè nén nội tâm:

- Diễm Hương, hôm nay tôi nhất quyết không để em ra khỏi nơi đây.

Bà Diễm Hương tỏ vẻ không sợ hãi, còn nhếch môi chế giễu:

- Ông tưởng mình là gì mà có thể giữ chân tôi lại được?

Ánh mắt ông Hoàng Huy rực lên màu sắc của sự trả thù:

- Là gì à? Hãy tưởng tượng thử xem thằng Hoàng Huy này hiện giờ đang là gì?

Bà Diễm Hương lùi ra phía ngoài để chuẩn bị chạy:

- Bản thân ông là gì tôi không cần biết. Mục đích của tôi tìm ông là để hỏi về con Diễm Hà, ông đang giấu nó ở chỗ nào? Ông đừng nói với tôi rằng không hề biết nó. Trước khi đến gặp ông rồi mất tích, nó có gọi điện cho tôi, chỉ tiếc là tôi không kịp ngăn nó lại.

- Cô người mẫu Diễm Hà ư?

- Đúng thế! Nó là em gái út của tôi, hẳn ông đã rõ điều này rồi.

Lời ông Hoàng Huy có vẻ ngậm ngùi:

- Chúng ta chia tay đã lâu rồi. Làm sao tôi có thể nhớ nổi em gái của người vợ cũ.

Bà Diễm Hương gườm gườm:

- Không nhớ cũng được. Nhưng ông không thể không trả lời việc con Diễm Hà đang ở đâu.

Ông Hoàng Huy cười khẩy:

- Trên đời này không phải muốn ép buộc ai là đều được toại nguyện.

- Nếu ông không nói thì tôi sẽ đi kiện ông ngay.

- Về tội danh gì? Tôi đâu phải là người chịu trách nhiệm trong việc vắng mặt hay có mặt của em gái cô.

Bà Diễm Hương tỏ sự tức giận:

- Tôi khẳng định ông đã bắt cóc nó để làm trò bỉ ổi.

Sắc diện của ông Hoàng Huy vụt đổi thành màu tím tái, ông nghiến răng tựa như muốn nhai nát người đàn bà:

- Bỉ ổi à. Tôi còn có thể làm được trò bỉ ổi với phụ nữ được sao? Khốn nạn!

Không chịu dừng lại, bà Diễm Hương vẫn khẳng khái khép tội Hoàng Huy cho đến lúc bị ông lao đến tát vào một bạt tai. Bà ôm chỗ đau rú lên:

- A, ông dám đánh...

Ông Hoàng Huy trừng mắt quát:

- Tôi còn có thể giết em chứ đánh thì nhằm nhò gì. Đồ đàn bà xấu xa!

Toàn thân bà Diễm Hương run lên không hiểu vì sợ hay vì tức giận. Bà lắp bắp trong hơi thở hỗn hển:

- Ông đúng là đồ tồi!

Hai hàm răng của ông Hoàng Huy cọ xát vào nhau tạo thành tiếng kêu rin rít nghe ròn rợn. Ông áp sát bà Diễm Hương rồi thuận tay chop lấy hai bả vai người vợ cũ bóp thật mạnh khiến bà kêu thét lên:

- Á!!!

Ông Hoàng Huy cười khục khặc:

- Đau lắm ư? Nhưng làm sao bằng nỗi đau mà tôi đã phải chịu trong suốt bao lâu nay chứ.

Da mặt bà Diễm Hương xám ngoét:

- Ông mau buông tôi ra.

Bàn tay ông Hoàng Huy siết chặt hơn:

- Sao tôi lại có thể buông khi tôi đang muốn nghiền nát em chứ. Diễm Hương, em chuẩn bị nhìn cuộc đời lần cuối đi.

Nói rồi Hoàng Huy đẩy mạnh tay khiến bà Diễm Hương nhào đập đầu vào tường đau đến tối tăm mặt mũi. Trong lúc chưa kịp lấy lại bình tĩnh để phản kháng thì Diễm Hương cảm giác cổ mình bị nghẹn cứng và đau điếng, không thể nào thở nổi. Bà cố gắng giãy giụa nhưng sức lực cứ đuối dần, đuối dần...

Không hiểu sao đêm nay Tuấn Khanh lại khó ngủ đến như vậy. Anh cứ nằm thao thức mãi với những suy nghĩ miên man về sự ra đi của mình. Thời gian qua cuộc sống của Tuấn Khanh thật khó nhọc vô cùng. Để có được miếng ăn, anh phải khem cả những công việc lao động nặng mà vẫn không dư dả được đồng tiền nào phòng thân hòng khi đau ốm. Lúc trước còn ở nhà, anh chưa từng chịu đựng sự thiếu thốn bởi gia đình anh rất khá giả có mức thu nhập cao từ trang trại chăn nuôi và năng suất thu hoạch của các mảnh vườn. Ba nói chỉ có mình anh là con trai nên cứ buộc anh phải cưới vợ sớm dù anh

không đồng ý. Thật tình thì Tuấn Khanh cũng hiểu rõ tấm lòng của cha mẹ, sở dĩ ông bà muốn như vậy bởi vì cả dòng họ có mình anh là cháu trai cần nối giống, nối dòng. Nhưng nếu phải lập gia đình, thì lẽ ra mọi người phải cho anh cái quyền tự do lựa chọn bạn đời. Đằng này, anh lại bị ép lấy một cô gái xa lạ chưa hề gặp mặt. Những người lớn thật là lẩn thẩn, họ vẫn tuân thủ với các hủ tục phong kiến cổ xưa đến nỗi bỏ mặc mọi phản đối của con. Biết không làm thay đổi được tình hình, Tuấn Khanh đành tạm bỏ trốn với hy vọng thời gian sẽ làm cho cha mẹ hiểu ra. Tuy nhiên anh cũng rất lo âu trong khoảng ngày mình vắng nhà, chẳng biết có gây ra điều chi bất trắc? Tối gần sáng Tuấn Khanh mới thiếp đi cùng cơn mệt mỏi và một giấc mơ kỳ cục. Trong mơ, anh thấy rõ mình đang cử hành hôn lễ cùng một cô gái không quen biết. Cho đến khi tàn tiệc cưới, cả hai bị đẩy vào căn phòng hoa chúc, cô dâu, chú rể mới day mặt lại nhìn nhau thì hai gương mặt kinh ngạc, ngổ ngàng...

Tuấn Khanh choàng thức giấc giữa lúc cơn mơ đang đến giai đoạn thật thú vị khiến anh tiếc ngán người. Phải chi giấc mộng này có thật ở ngoài đời thì anh sẽ không phản đối, hay trốn chạy. Dù sao làm chồng cô gái ấy cũng tốt hơn kẻ mà cha mẹ anh đã đặt để cho anh. Vì ít ra anh cũng hiểu được phần nào về cô ta chứ không hề mù tịt như người mà gia đình anh đang ép buộc.

Thức dậy, biết ngoài trời đã sáng từ lâu nhưng Tuấn Khanh không buồn ngồi dậy rời khỏi giường bởi cảm thấy rất mệt. Có lẽ do bị cảm bất ngờ hoặc giấc ngủ trong đêm quá ngắn khiến tâm thần uể oải. Nên nán lại trong chiếc mền ấm cúng để có thời gian ngẫm nghĩ tới tình cảm của mình. Một cuộc sống nổi trôi, phiêu dạt mà từ nhỏ tới lớn anh chưa bao giờ hình dung đến. Mặc cho Khanh vẫn không quan tâm cho tới lúc chiếc bụng sôi ùng ục kèm theo cảm giác được ăn anh mới chịu ngồi dậy và sức nhớ việc phải đến cửa hiệu làm bảo vệ bắt đầu dĩ cho Hương Lan. Có lẽ giờ này cô gái ấy đã sợ chết khiếp vì chưa thấy anh xuất hiện.

Nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, Tuấn Khanh mặc vội bộ quần áo vào người rồi rời khỏi phòng trọ. Sau một chặng xe buýt, kéo dài mất mười phút, anh mới đến được cửa hiệu trưng bày Hoàng Huy. Với dự định rủ Hương Lan đi ăn bún riêu nên anh không mua xôi mặn cho cô. Tuấn Khanh biết sự chậm trễ của mình sẽ bị Hương Lan mắng, anh chuẩn bị tư thế trước khi đẩy mạnh cửa.

Nhưng thật bất ngờ, trước mặt anh đang diễn ra một vụ giết người. Theo phản xạ anh xông ngay vào với tiếng quát khá lớn:

- Dừng tay lại, buông ngay bà ấy ra.

Người đàn ông đang bóp cổ người đàn bà ngẩng phắt đầu lên nhìn anh bằng đôi mắt hầm hừ:

- Việc chi đến mày. Cút khỏi đây!

Rồi ông ta lại ra sức vận dụng đôi cánh tay với toan tính cướp đi mạng sống của người phụ nữ yếu đuối không còn chống cự nổi. Trước tình thế như vậy Tuấn Khanh không thể chậm trễ đành phải vào cuộc bằng cú đấm mạnh vào đầu người đàn ông hùng cứu nguy cho kẻ sắp sửa bị giết chết. Quả nhiên, sự tiếp ứng của anh đã phá vỡ ý đồ man rợ của người đàn ông đang nuôi dưỡng hận thù. Ông ta lão đảo buông rời người đàn bà vì tác động mạnh của cú đấm khiến ông ta tối tăm cả mặt mày. Sau một lúc sững sờ, ông ta chỉ tay vào Tuấn Khanh hỏi dồn dập:

- Mày là ai mà dám đánh lại tao?

Tuấn Khanh nhìn chăm chú người đàn ông, đáp trả lại:

- Tôi là ai, ông không cần biết rõ. Có điều hành động của ông vừa rồi là phạm pháp, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Người đàn ông phải chống tay mới có thể đứng vững nhưng vẫn chưa chịu tỉnh:

- Đây là chuyện riêng của tao, không mượn mày xen vào.

Tuấn Khanh không chịu thua:

- Pháp luật nào cho phép anh có hành vi hại người? Nếu tôi đoán không lầm thì ông đang muốn giết hại người phụ nữ này.

Người đàn ông không chối cãi:

- Đúng! Tao rất muốn con đàn bà xấu xa này phải chết, bởi nó không xứng đáng được sống.

Nghe thấy thế Tuấn Khanh trợn mắt lên:

- Ông nói thật khó nghe. Người đàn bà này không xứng đáng được sống, vậy ông xứng đáng lắm sao?

Giữa lúc người đàn ông đang há miệng biện minh thì Tuấn Khanh gạt tay:

- Ông nói thật ngông cuồng tôi sẽ mời người đại diện cho pháp luật tới đây xử lý hành vi phạm tội của ông. Vấn đề này đúng hay sai sẽ do họ giải quyết.

Thấy Tuấn Khanh nói cứng, người đàn ông tái mặt hạ giọng dễ nghe hơn:

- Cậu không cần dính vào chuyện của tôi. Chẳng lẽ vợ chồng tôi xung đột mà cậu cũng

thích xen vô đứng giữa sao?

Tuấn Khanh khẽ nhún vai:

- Tôi không rảnh để làm chuyện tào lao. Tại ông đối xử với vợ mình thô bạo quá, nhất là ở nơi này, một cửa hiệu trưng bày toàn là hàng mỹ nghệ quý giá. Lỡ ra bị đổ vỡ ông có đủ tiền để bồi thường hay không?

Người đàn ông đột nhiên vỗ ngực mình:

- Cậu lo xa giùm người khác hơi nhiều rồi. Ông chủ của cửa hiệu là tôi đây, chắc cậu không còn ý định tước đoạt quyền tự do của tôi nữa chứ.

Lời giới thiệu này làm Tuấn Khanh chau mày:

- Ông chính là Hoàng Huy?

Người đàn ông ưỡn ngực đầy tự hào:

- Phải. Tôi là Hoàng Huy, một nghệ nhân có tiếng trong làng đúc, nặn tượng. Tất cả những sản phẩm tại cửa hiệu này đều do một tay tôi sáng tạo nên.

Sự bất ngờ khiến Tuấn Khanh đứng im dán cặp mắt quan sát vào người đàn ông đang đối diện. Thì ra nãy giờ anh đã đối đầu với ông Hoàng Huy mà không hề hay biết. Thế còn Hương Lan đâu? Sao nãy giờ không thấy cô có mặt ở đây? Linh cảm báo cho Tuấn Khanh biết có một mối nguy đã đến với cô, anh hỏi gặng:

- Cô gái giúp việc tại cửa hiệu này đi đâu rồi?

Ông Hoàng Huy hếch mặt:

- Tôi đã cho cô ta nghỉ từ hôm qua.

Nghe xong, Tuấn Khanh liền trừng mắt:

- Liệu ông có phải là kẻ giả danh không đó?

- Sao cậu lại nói thế? Hoàng Huy là tôi, chủ cửa hiệu này cũng là tôi.

- Nhưng tôi thấy ông không giống một nghệ nhân...

Ông Hoàng Huy toan lấp liếm sự ngờ vực của Tuấn Khanh thì một giọng nói vạch trần tội lỗi của ông ta vang lên:

- Phải! Hắn không phải là nghệ nhân mà là một con quỷ sống. Cậu hãy mau bắt giữ hắn đừng để cho hắn thoát.

Trong lúc Tuấn Khanh quay mặt về phía người đàn bà vừa tỉnh lại sau sự thoát hiểm của thần chết đã vội tổ giắc kẻ giết mình thì ông Hoàng Huy tông chạy vào trong biến mất sau cánh cửa hình sập màu. Tuấn Khanh bèn rượt theo nhưng phải khựng lại vì cánh cửa đã bị khóa từ bên trong. Cũng lúc này, anh nhìn thấy chiếc giỏ đeo của Hương Lan để trên bàn. Như thế có nghĩa là cô đã đến cửa hiệu, nhưng hiện giờ đang ở đâu? Tuấn Khanh dùng sức mạnh của mình thử lay lắc cánh cửa nhưng chẳng hiệu quả, bèn quay ra đỡ người đàn bà đang trong tình trạng cố gượng dậy. Anh cất tiếng:

- Tại sao ông ta lại có ý định giết bà vậy?

Người phụ nữ ôm lấy cổ mình ho rũ rượi và giải thích thật khó khăn:

- Tôi nghĩ có lẽ hắn đã biến thành ác quỷ rồi. Cuộc hôn nhân giữa tôi và hắn đã chấm dứt từ lâu, thế mà vừa gặp mặt thì mọi việc đã diễn ra như cậu thấy.

- Bà là vợ của ông Hoàng Huy ư?

- Đó là ngày xưa. Còn bây giờ dường ai nấy đi, không liên quan gì tới nhau cả.

- Nếu đã không liên quan, sao ông ta còn toan tính làm hại bà?

Nét mặt người phụ nữ nhăn nhó:

- Làm sao tôi biết được “con quỷ” trong ông ấy nghĩ gì, muốn gì chứ. Hôm nay tôi tìm tới đây là để hỏi ông ấy về tin tức của đứa em.

Tuấn Khanh chớp mắt hỏi:

- Em của bà bị ông ấy giam giữ ư?

- Tôi cũng chưa khẳng định. Chỉ biết trước khi mất tích, nó đã đến gặp ông ta.

- Em của bà là nữ hay nam?

Người phụ nữ chột khoe khoang:

- Nó là một cô gái có nhan sắc tuyệt vời, nghề nghiệp là người mẫu.

Tuấn Khanh buột miệng nói:

- Cô ấy là Diễm Hà phải không?

Nghe qua, người phụ nữ rối rít:

- Chính là nó. Sao cậu biết?

Tuấn Khanh vừa bước đi vừa đáp lại:

- Bà hãy tới đây nhận dạng coi có phải...

Nhưng chỉ nói được bấy nhiêu lời anh đã vội ngưng ngang, khuôn mặt đầy ngỡ ngàng cùng tiếng kêu kinh ngạc:

- Ủa, đâu rồi...

Người phụ nữ nhìn theo anh:

- Cậu vừa nói cái gì đâu?

Tuấn Khanh nghếch mặt dòm lung tung:

- Cái pho tượng bị bể có em gái bà trong đó.

- Liên quan gì tới em gái của tôi chứ?

- Tất nhiên phải có liên quan tôi mới nói. Nhưng đâu mất tiêu rồi?

Người phụ nữ ngo ngác:

- Cậu kêu cái gì mất?

Chiếc miệng của Tuấn Khanh tròn vo:

- Thì pho tượng...

- Chung quanh đây thiếu gì.

- Không phải những pho tượng lạnh lặn này. Tôi muốn nói cái pho tượng bị bể.

- Cậu nói năng điên khùng quá. Tượng bể thì còn giá trị gì mà phải tìm.

- Đành rằng thế. Nhưng vấn đề ở chỗ là nó có chứa đựng em gái bà.

Người phụ nữ đột ngột đưa tay sờ vào trán Tuấn Khanh:

- Cậu có phải là người bình thường không?

Tuấn Khanh liền phản đối:

- Ý bà muốn nói tôi là kẻ tâm thần ư? Hoàn toàn không đúng đâu, tôi là người tỉnh táo và lời tôi thốt ra có cơ sở đàng hoàng.

Người phụ nữ ngo ngắc:

- Liệu tôi có thể tin cậu không?

- Tùy bà thôi. Điều cần thiết bây giờ là phải lôi lão Hoàng Huy ra hỏi coi cô gái giúp việc của ông ta đâu rồi.

Người phụ nữ lắc đầu:

- Khi tôi tới đây không hề thấy ai ngoài hăn cả.

- Nhưng tôi tin rằng Hương Lan đã đến cửa hiệu, bằng chứng là chiếc túi đeo của cô ta đang hiện diện ở đây.

Rồi anh giật thót người kêu lên:

- Ồ, có khi cô ấy đã bị hại rồi? Biết đâu Hương Lan lại chẳng là nạn nhân kế tiếp sẽ bị đem nặn tượng.

Nhìn sự hốt hoảng của Tuấn Khanh, người phụ nữ thoáng hình dung ra được cái điều mà nãy giờ bà hoàn toàn mù tịt. Nhưng càng hiểu thì bà càng cảm thấy lo sợ cho cô em gái xinh đẹp của mình.

Mặc cho sự ngạc nhiên của bà Diễm Hương, Tuấn Khanh lung sục khắp mọi ngõ ngách của gian phòng trưng bày với hy vọng sẽ tìm thấy Hương Lan nằm xui ở đâu đó. Nhưng sau khi xem xét kỹ, anh chẳng phát hiện bóng dáng của cô đâu. Ngay cả xác của Diễm Hà và những mảnh vỡ từ pho tượng cũng tự dung biến mất, cứ như tại đây chưa hề có chuyện gì xảy ra. Anh lâm bầm:

- Lạ thật. Rõ ràng chiều qua cái xác ấy vẫn còn nằm ở đây.

Bà Diễm Hương hỏi lại:

- Cậu đang nói điều gì vậy? Cái xác nào?

Tuấn Khanh tỏ vẻ trấn an người đàn bà:

- Trước khi nghe tôi thông báo lại xin bà hãy bình tĩnh.

Toàn thân bà Diễm Hương khẽ run lên:

- Cậu làm tôi sợ quá.

Trong tia nhìn của Tuấn Khanh chứa đựng sự thương hại:

- Lời tôi nói ra chắc chắn không phải điều lành. Nếu bà không chịu nổi thì thôi vậy.

Dù trong lòng rất sợ hãi bà Diễm Hương vẫn cố ép:

- Tôi tin cậu, biết được gì thì hãy nói.

Tuấn Khanh nhìn chăm chăm vào gương mặt còn rất đổi nhan sắc của bà Diễm Hương, bụng thầm khen chị em họ có vẻ đẹp thật giống nhau. Anh mấp máy bờ môi:

- Bà có tin rằng cô Diễm Hà đã bị sát hại rồi không?

Linh tính bà Diễm Hương báo trước nãy giờ, nhưng khi nghe Tuấn Khanh nói bà vẫn không đứng nổi đã ngã ngồi phịch xuống:

- Diễm Hà bị giết chết rồi ư?

Tiếng kêu thảng thốt lẫn bàng hoàng của bà Diễm Hương làm Tuấn Khanh chạnh lòng dù anh đã biết rõ sự việc từ mấy hôm. Anh từ từ gật đầu:

- Phải, Diễm Hà đã chết rồi. Tôi và cô bạn gái giúp việc tại cửa hiệu này đã phát hiện ra sự khủng khiếp ấy từ nhiều ngày trước.

Sau một lúc sững sờ để nhìn nhận sự thật, bà Diễm Hương bắt đầu khóc:

- Hu hu hu, lẽ nào em gái tôi lại không còn trên cõi đời này khi nó đang là một người nổi tiếng chứ. Diễm Hà ơi, chị không cho phép em chết sớm vậy đâu. Hu hu hu...

Đứng trước thảm cảnh tang thương của người khác Tuấn Khanh cũng hết sức buồn lòng, anh phải quay mặt đi một hồi mới ngoảnh lại an ủi:

- Theo tôi thì phải mau báo với chính quyền chứ chúng ta không dễ dàng bắt hắn.

Tuấn Khanh lại quyết định theo ý riêng của anh:

- Ông Hoàng Huy chỉ có một mình, nếu phá hỏng được cánh cửa tôi và bà cũng có thể khống chế được ông ta mà hỏi cho ra lẽ.

Nghĩ lại hành vi thô bạo của người chồng cũ lúc này, bà Diễm Hương không ngót run:

- Hắn đã trở thành con quỷ sống, cậu phải nên cẩn thận. Tôi không ngờ hắn lại có ý định giết chết cả tôi. Ôi! Cổ tôi này giờ vẫn còn đau, tôi không tham gia bắt hắn đâu.

Thấy bà Diễm Hương lo sợ Tuấn Khanh cũng chùn lòng nhưng nghĩ tới sự an nguy của Hương Lan, anh giữ nguyên ý định:

- Bà sợ thì cứ rời khỏi cửa hiệu này để mặc tôi với hắn. Tôi đoán bên trong cánh cửa kia còn nhiều điều bí mật đang chờ sự khám phá của tôi.

- Cậu sẽ gặp nguy hiểm chứ chẳng chơi. Con người của Hoàng Huy tôi biết rõ hơn ai hết.

Không để ý đến lời khuyên của người phụ nữ, Tuấn Khanh nói:

- Tôi sẽ nghĩ cách phá ổ khóa kia ra.

- Tôi không giúp được gì cho cậu đâu. Tôi chỉ muốn biết nếu Diễm Hà chết thật thì xác nó đang ở đâu?

- Chắc chắn chỉ quanh quẩn nơi đây thôi, lão Hoàng Huy chưa thể tẩu tán đi nơi khác hoặc hủy xác nhanh thế được.

Điệu bộ bà Diễm Hương cuống cuống lên:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ chứ không thể để hắn tiêu hủy xác của em gái tôi.

- Muốn vậy thì bà phải hợp lực cùng tôi. Tôi cũng đang rất nóng lòng về sự vắng mặt của cô bạn gái.

Lúc này bà Diễm Hương đã ngừng khóc nhưng chẳng giúp gì được cho Tuấn Khanh ngoài việc khiến anh phải bối rối thêm vì lo cho tính mạng của Hương Lan.

Phần 5

Mặc dù cánh cửa làm bằng kính nhưng phá hủy nó cũng không phải dễ. Tuấn Khanh đã phải dùng đến thanh gỗ nhặt ở bên ngoài cửa hiệu đem vào nện mạnh nhiều cái vô tẩm kính nhưng nó chỉ rạn nứt chứ không bể hẳn ra. Hơn nữa lại còn thêm một lượt chấn song sắt ở phía trong nên đầu nó có bể nát, người bên ngoài cũng không thể xông vô được. Thêm vài cú nện nữa, cánh cửa để lộ ra một lỗ hổng đủ để Tuấn Khanh ghé mắt nhìn bên trong. Anh hét to:

- Hoàng Huy, ông mở cửa ra. Pháp luật không để yên cho ông tiếp tục hại người.

Không có tiếng đáp lại dù Tuấn Khanh đã gào đến khản cổ. Anh hoang mang bảo bà Diễm Hương đang lập cập cạnh bên:

- Đúng là một tên ngoan cố số một.

Bà Diễm Hương run giọng:

- Hắn nhất quyết không chịu phục thiện đâu.

- Xưa kia ông Hoàng Huy có phải là kẻ ác ôn không?

- Chỉ khi tôi không còn là vợ hắn, hắn tự biến thành một con người dễ sợ.

- Phải chăng ông ta có oán hận bà?

Nghe hỏi, bà Diễm Hương cúi đầu:

- Lẽ ra hắn phải biết thông cảm cho tôi nếu hắn yêu tôi thật sự.

Chẳng phải kẻ tò mò, nhưng trước tình tiết của câu chuyện Tuấn Khanh bỗng nôn nao muốn biết:

- Bà có thể nói rõ hơn vấn đề được chứ?

Làn da mặt đang nhợt nhạt của bà Diễm Hương vụt pha đậm sắc đỏ hồng. Trông cử chỉ của bà rất ngượng ngịu:

- Chuyện riêng của chúng tôi mà để cho cậu biết thì kỳ quá. Nhưng không nói cậu lại nghĩ xấu về tôi.

Thấy người phụ nữ có vẻ khó mở lời, Tuấn Khanh tế nhị ngăn bà ta lại:

- Thôi để lúc khác vậy. Việc cần thiết bây giờ là phải xông vào được bên trong.

Bà Diễm Hương tỏ ra can đảm hơn:

- Đúng. Phải xông vào bên trong mới biết được hấn đang làm gì em gái tôi.

Giật thanh gỗ trên tay Tuấn Khanh bà Diễm Hương dùng hết sức mình đập vào cánh cửa kính dày cộm làm nó bể toang thành một lỗ hổng lớn. Bây giờ thì cả hai có thể nhìn thấy rõ mọi vật ở căn phòng kín bên trong. Nhưng chẳng có bóng một ai, lẽ nào ông Hoàng Huy đã đột thổ chui xuống đất. Bà Diễm Hương kêu lên trước:

- Gã nghệ nhân này còn có cái tài tàng hình nữa hay sao?

Tuấn Khanh cũng nhìn cô nói:

- Dẫu có tàng hình thì ông ta cũng không thể làm biến mất một tử thi và một người còn sống khác. Chắc chắn bên trong có căn phòng ngầm, nhất định ông Hoàng Huy đã đưa họ vào đó.

Bà Diễm Hương chợt kêu lên:

- Dường như có một cầu thang dẫn lên lầu ngay sát bức vách này.

Tuấn Khanh chớp nhanh mắt:

- Ồ, sao chúng ta lại không nghĩ ra sớm cơ chứ. Đến giai đoạn này thì phải nhờ tới chính quyền tiếp tay thôi.

Bà Diễm Hương nói:

- Chuyện ấy để cho tôi. Cậu hãy nghĩ cách khống chế gã điên khủng ấy trước.

Không có thời gian bàn bạc lâu Tuấn Khanh chạy ào ra khỏi cửa hiệu rồi nhónng mắt nhìn lên tầng lầu cao ngất trụ ở phía gian trong, cách mặt tiền hơn chục mét. Chà, khó lòng mà leo lên đó bằng con đường tắt, nhưng dẫu khó tới đâu anh cũng phải làm vì tính mạng của Hương Lan đang nằm trong tay gã Hoàng Huy cuồng loạn. Rất có thể sự chậm trễ của anh sẽ gây ra cái chết cho cô. Đầu vừa nghĩ là tay chân hành động ngay, Tuấn Khanh không sợ nguy hiểm cho bản thân đã tìm cách leo lên mái nhà và anh đã bị trượt té. Mặc dù vậy, Tuấn Khanh vẫn không chịu bỏ cuộc mà lại tiếp tục trèo lên, ngã xuống nhiều lần tới khi ngồi được trên mái nhà của cửa hiệu Hoàng Huy. Có một số người hiếu

kỳ tùm lại để coi và trong mắt họ, anh đúng là một tên điên không phải kẻ bình thường. Cũng chẳng cần phân bua hoặc giải thích việc mình làm. Tuấn Khanh mãi lo chuyện cứu người nên chỉ hướng về phía tầng lầu mà anh phải trèo được qua bên đó!

Nói đến ông Hoàng Huy thì sau khi chạy thoát được vô trong nhà ông đã hiểu mọi việc đến đây sẽ phải chấm dứt. Nhưng ông quyết không cam lòng như thế! Ông cần phải sáng tạo thêm thật nhiều pho tượng và cần phải trả thù cho cái số phận khốn kiếp của ông. Chẳng phải người vợ cũ của ông đang ở bên ngoài cửa hiệu đó sao? Nhất định bà ta chưa thể bỏ đi, bà ta còn phải nán lại để hỏi han ông về cô em gái cưng của mình chứ. Ông Hoàng Huy thật không ngờ Diễm Hà có liên quan tình thân với người vợ cũ. Khi sát hại cô ta, ông chỉ cho đó là một ả đàn bà đẹp không thể sống để làm tổn thương đến cánh đàn ông đang trong hoàn cảnh khốn đốn như ông. Khi xưa, còn chung sống với bà Diễm Hương thì cô em vợ này chỉ mới là một đứa bé gái kháu khỉnh, dễ thương. Nó thường được ông cho quà và cũng quý mến ông. Vậy mà bỗng đi một thời gian dài, sau khi chị nó bỏ rơi ông, nó lớn lên xinh đẹp nhưng tính tình lại giống hệt chị nó. Vừa gặp lại, tuy không nhận ra đó là em gái của vợ cũ song với những cá tính ấy và sắc đẹp trời cho ấy thì nhất định cô ta không có quyền được sống thêm. Thế là ông đã hành động theo ý nghĩ độc lập bấy lâu nay. Người mẫu Diễm Hà đã bị biến thành tượng bổ sung vào quân số tác phẩm nghệ thuật trong cửa hiệu của ông. Tiếc thay, bọn nhóc con kia đã làm hỏng hết quá trình sáng tạo gian khổ của ông. Làm lộ hết bí mật mà bao năm nay ông ra sức giữ kín. Không, ông phải biến tất cả phụ nữ trên trái đất này thành tượng nghệ thuật để họ đáng yêu hơn, để họ không có cơ hội phản bội. Nhưng còn thời gian, liệu ông còn được bao lâu nữa để làm việc, khi bên ngoài cánh cửa cách ly đang bị người ta dùng vật cứng phá cho nó bung ra. Mỗi tiếng dội mạnh vang lên mà lòng ông Hoàng Huy lại nhói đau. Ông không thể để cái công trình sáng tạo này tiêu tan khi ông vẫn còn hơi thở. Phải tranh thủ, phải biết tận dụng thời khắc ít ỏi để tiếp tục đắp tượng. Và ông đã ra sức đưa hai người phụ nữ, một đã chết từ lâu và một còn thoi thóp thở lên lầu cao. Ông Hoàng Huy mắng Hương Lan khi vác cô:

- Con bé đáng ghét này, ta sẽ chôn sống mi trong pho tượng thứ hai mươi bảy để gọi là trùng trị mi cái tội đã làm hỏng hết công trình sáng tạo cả đời của ta. Hôm nay ta sẽ trở tài đắp một lúc hai pho tượng để khi bọn người bên ngoài xông được vô đây thì các ả đã chìm lìm trong lớp vữa.

Lên tới chỗ vẫn dùng làm nơi đắp tượng, ông Hoàng Huy bắt tay ngay vào việc. Với cái xác của người mẫu Diễm Hà thì ông tạo lại tư thế đúng y như cũ, còn Hương Lan, vì cô vẫn còn sống nên thân thể mềm oặt, ông buộc phải tạo thế nằm cho cô. Hì hục trộn vữa đắp đắp, nặn nặn, hai bàn tay của ông Hoàng Huy bỗng trở nên nhanh nhẹn hẳn. Có lẽ trong đời mình ông chưa từng phải làm việc theo kiểu gấp gáp như thế! Nhưng đã gấp thì không thể ra hồn được, mặc dù cố đắp nặn đến mệt phờ người ra song khi nhìn lại chẳng phải là tượng mà giống như cái khối vữa lem nhem không có hình thù gì. Dù vậy,

ông Hoàng Huy vẫn gắng sức một cách điên cuồng cho tới lúc hai thi thể một sống một chết bị đẩy vữa lên tới cổ rồi đến phần đầu:

- Hà hà hà, rồi ta sẽ sửa dáng các cô sau. Đừng lo mình không đẹp bằng các pho tượng bên dưới.

Ông Hoàng Huy vừa nói, vừa dùng tay để thở nhưng ngay lập tức lúc ấy một bóng người đã lao tới làm hụt hẫng ý tưởng mãn nguyện của ông. Đó chính là Tuấn Khanh, chàng trai đã bất chấp mọi nguy hiểm vì nỗi an nguy của cô bạn gái. Anh quát to khi vừa giáp mặt với ông Hoàng Huy:

- Mau dừng hành động giết người lại đi! Ông sẽ bị pháp luật trừng trị nếu vẫn còn ngoan cố.

Rồi anh nhìn nhanh vào hai khối vữa và hỏi:

- Hương Lan đâu? Mau trả cô ấy lại cho tôi.

Ông Hoàng Huy không thèm chỉ mà còn ngửa cổ cười, đưa cả hai bàn tay dính đầy vữa lên trời:

- Ha ha ha, có lẽ giờ này hồn cô gái ấy đã thăng thiên rồi, muốn tìm thì phải bay lên thôi.

Một cái nhói đau thót ra từ nơi tim khiến Tuấn Khanh không thể kiên nhẫn bật lên câu hỏi tiếp. Anh tự tay hành động bằng cách nhảy xổ đến bên cạnh khối vữa đứng còn đang ướm đẩy thật mạnh cho nó lăn kền ra. Quả nhiên, anh đã tìm thấy người bên trong nhưng lại là xác của Diễm Hà. Không ngừng lại, Tuấn Khanh quay ngoắt sang khối vữa có dáng người nằm dài chụp đại vào phần cao nhất vượt xuôi xuống, nhưng động tác ấy của anh không thể lặp lại lần thứ hai vì ông Hoàng Huy đã phản ứng khi thấy công trình khổ nhục của mình bị phá hủy. “Bốp” một cú nện thật mạnh bằng cán xẻng của ông Hoàng Huy đập xuống đầu Tuấn Khanh làm anh choáng váng, mặt mũi tối sầm, không còn sức để phát ra cử chỉ tự vệ nào ngoài việc ngã vào đồng vữa. Trước khi ngất đi anh còn nghe rõ tiếng bước chân chạy rầm rập của nhiều người rất gần.

- Bỏ hung khí xuống, ông không được tiếp tục gây tội ác!

Đang gio cao chiếc xẻng định kết liễu đời tên thanh niên đã làm hỏng hết bao nhiêu công sức của mình thì tiếng quát đanh thép của ai đó khiến ông Hoàng Huy chững lại. Trong khi ông ta chưa kịp nhìn rõ kẻ nào ngăn cản mình, hai cánh tay đã bị giữ chặt và ngay lập tức nằm gọn giữa chiếc còng số tám. Chưa hết, ông còn bị một người đàn bà sỉ vả:

- Dáng dấp trí thức thế này mà hành vi giống như tên đồ tể. Hoàng Huy, tôi căm hờn ông vì ông đã giết chết em gái tôi.

Rồi bà ta vật vã trước cái xác lem nhem đầy chất vữa kêu la:

- Ôi, Diễm Hà ơi, em chết thảm quá em ơi!

Những người đang hiện diện không có thời gian nghe bà ta khóc nên lên tiếng:

- Hãy lo cứu người đã. Trước tiên phải đưa cậu này đi bệnh viện.

Bỗng có ai đó phát hiện thêm:

- Một cô gái đắp tượng vẫn còn thở, mau gạt lớp vữa ra để cứu người!

Người đàn bà nhóng cao cổ với một chút hy vọng khế lóe lên trong mắt nhưng rồi vội tắt ngấm vì bà hiểu rằng đó chẳng phải em gái mình. Bà lại gào lên thảm thiết:

- Diễm Hà em ơi, em ơi. Hu hu hu, trả lại mạng cho em tôi!

Rồi thấy ông Hoàng Huy chưa bị điệu đi, bà đã lao tới cấu xé người chồng cũ:

- Khốn kiếp, tôi nguyện rửa ông sẽ phải chịu khung hình phạt cao nhất của luật pháp. Dầu có là ma xuống âm ty địa phủ rồi vẫn phải chịu tội ném vô vạc dầu vì ông đã dám giết em tôi.

Da mặt ông Hoàng Huy tái xám trước sự việc đổ bể nhưng bờ môi lại mím chặt chưa thoả mãn:

- Nếu giết chết được cả em thì dù bị phân xác làm trăm mảnh tôi cũng thấy hài lòng. Rất tiếc là tôi không còn cơ hội.

Chỉ nói được tới đây, ông Hoàng Huy bị dẫn đi trở xuống lầu. Đến chỗ đầu cầu thang, ông bỗng đẩy người đang thừa hành nhiệm vụ sang một bên rồi lao mình xuống với ý định tự vẫn. Một tiếng “huych” vang lên khá mạnh kèm theo tiếng la ó của những người đang có mặt gây ra bối cảnh náo loạn, ầm ĩ lên. Nhưng việc trốn chạy của ông Hoàng Huy không được toại nguyện bởi độ cao của cầu thang chẳng đủ đưa ông về thế giới bên kia, chỉ khiến ông bị chấn thương nhiều chỗ trên thân thể. Lúc này người ta thông báo là đã phát hiện thêm hai mươi lăm xác người nữa nằm trong các pho tượng của ông Hoàng Huy. Nghe tin đó ai cũng rùng mình.

Tại bệnh viện dù được coi là nhân chứng quan trọng cần cấp cứu trước tiên nhưng Hương Lan lại không hề hấn gì và đã tỉnh sau khi lượng thuốc mê trong người hết công dụng. Cô ngơ ngác nhìn quanh rồi nghe các nhân viên y tá của bệnh viện kể sơ lược lại

quá trình đã cứu cô. Nghe xong, Hương Lan chớp mắt kêu:

- Thế mà tôi cứ ngỡ hồn mình đã du địa phủ rồi chứ.

Một cô y tá nói:

- Trong ba người bị đưa vô đây cấp cứu thì chị là nhẹ nhất. Còn hai người đàn ông, ai cũng đều nặng cả.

Hương Lan khẽ nhú mày:

- Đàn ông, những hai người cơ à?

Cô y tá gật đầu:

- Hai người nhưng một trẻ, một già. Anh thanh niên bị thương phần đầu hơi nặng và mất khá nhiều máu.

Tự dưng Hương Lan thẳng thốt lên:

- Tuấn Khanh, có phải là Tuấn Khanh không?

Cô y tá tròn mắt:

- Tôi không biết tên tuổi của anh ta, chỉ biết anh ta được đưa vô đây cấp cứu cùng với cô.

- Còn người già?

- Không già đâu. Chỉ nói thế để dễ phân biệt thôi, chứ ông ta ở độ tuổi trung niên. Đặc biệt người đàn ông này dường như đang bị thương nặng vẫn có người canh giữ. Chắc ông ta là tội phạm.

Trò chuyện tới đó Hương Lan đã hiểu được phần nào sự việc. Phải chăng vì cứu cô mà Tuấn Khanh bị thương nặng đến thế? Gã Hoàng Huy thật độc ác, nhưng sao hắn cũng bị thương. Họ đã ẩu đả với nhau chẳng? Còn cái xác chết của Diễm Hà thì sao? Ôi, cứ hễ nghĩ tới là Hương Lan lại rùng mình. Không biết ấn tượng này sẽ làm cho cô phải khiếp hãi đến bao giờ mới hết? Ngồi im trên giường bệnh một lúc cho tâm thần thật tỉnh táo, Hương Lan mới hỏi tiếp cô y tá:

- Người thanh niên kia hiện giờ ở đâu?

Cô y tá chịu khó nói:

- Trong phòng cấp cứu, người không phận sự chẳng thể vào được đâu.

- Nhưng tôi là bạn của anh ta.

- Cũng không ngoại lệ được. Việc của chị hiện giờ là nghỉ ngơi chờ người ta đến thăm vấn. Tôi nghe nói loáng thoáng đây là một vụ án rất nghiêm trọng, có nhiều người chết.

- Sao?

- Chị là người trong cuộc mà còn ngạc nhiên ư?

Nét mặt Hương Lan ngần ngừ:

- Tôi chẳng hiểu gì cả.

Cô y tá nhìn Hương Lan nói:

- Liệu sau sự kiện ghê gớm này chị có mắc phải chứng hoang tưởng không?

Nghe hỏi thế, Hương Lan chợt nổi nóng:

- Vậy trong mắt mọi người hiện giờ tôi sắp thành người điên à?

Cô y tá vội xoa dịu:

-Ồ, chớ có quá kích động. Làm người điên cũng khó, không phải dễ đâu nghe. Tình huống này chỉ có thể xảy ra cho hai người đàn ông thôi. Còn chị chắc chỉ mắc thêm chứng sợ ma.

Hương Lan tròn mắt, trái tim trong người cô thoi thóp bởi hai từ “sợ ma” vừa được nghe. Chẳng phải những ngày vừa qua cô đã quá sợ rồi sao. Ôi nghĩ lại mà thấy ghê. May cho cô là cái xác chết của Diễm Hà không bốc mùi xú uế và hồn ma bị thác oan uổng của cô ta cũng không quây quạng gì. Chứ nếu không, trái tim “thỏ đế” của Hương Lan dễ gì còn thoát ra nhịp đập. Cô phải dùng tay xoa lên các khoảng da thịt đang nổi gai để tự trấn an mình. Ngay lúc đó, cô y tá bận việc ra khỏi phòng. Hương Lan cũng vội đi theo. Đi dọc dãy hành lang bệnh viện, qua cửa phòng nào cô cũng ghé mắt ngó với hy vọng tìm thấy chỗ Tuấn Khanh nằm. Mải nhìn, cô va phải một chiếc xe đẩy xác đi ngang qua và sợ hãi hét rú lên:

- Á!!!

Cùng lúc với tiếng kêu là những hình thù ma quái xuất hiện, chòn vờn chung quanh, khiến Hương Lan ôm đầu bỏ chạy và cô đã tông thẳng vào phòng cấp cứu để rồi bị điệu

trở ra. Chợt có người gọi tên cô:

- Hương Lan!

Đang hoảng loạn, nhưng vừa nghe tiếng gọi quen quen, Hương Lan đã dừng lại dáo dác:

- Tuấn Khanh... phải Tuấn Khanh đó không?

Tiếng đáp lại từ một giường bệnh nhân bị quần băng kín cả đầu, đang truyền dịch trông có vẻ rất nặng. Giọng nói đáp lại thều thào, khó nghe:

- Tôi đây!

Hương Lan nhảy xổ tới:

- Ôi, sao lại đến nông nỗi này?

Mấy bóng áo trắng đang có mặt trong phòng ngăn cô lại:

- Bệnh nhân này vừa mới tỉnh, chưa thể tiếp xúc nói nhiều được. Yêu cầu cô đi ra.

Hương Lan òa khóc:

- Không. Tôi là người thân duy nhất của anh ấy tại thành phố này. Xin cho tôi được ở đây chăm sóc anh.

Đề nghị của cô không được chấp thuận nên Hương Lan vẫn bị đẩy ra:

- Mong cô chấp hành nội quy của bệnh viện. Đây là phòng cấp cứu, người không phận sự không được vô.

Ở bên ngoài cánh cửa kính cách ly. Hương Lan giãy đành đạch:

- Cho tôi gặp anh ấy... anh cần có tôi ở bên cạnh.

Nhưng phải đến mấy ngày sau cô mới có cơ hội chăm sóc cho Tuấn Khanh ở phòng hồi sức và vô cùng thất kinh khi nghe những lời kể về chuyện đã xảy ra. Tuy gặp nạn nhưng lòng cô thấy thoang thoảng niềm vui vì người thanh niên đó đã cứu cô mà quên cả tính mạng của mình.

Đang chuẩn bị để ra viện thì Hương Lan đến dẫn theo người phụ nữ mà Tuấn Khanh cũng từng biết. Bà ta trao gói quà vào tay anh nhưng ánh mắt buồn hiu:

- Có ít đường, sữa biếu cậu dùng cho mau lại sức.

Tuấn Khanh cảm thấy lòng khó nghĩ:

- Bà làm tôi ngại quá. Nếu đây là sự trả ơn tôi không dám nhận đâu.

Bà Diễm Hương vỗ vai anh:

- Cậu nghĩ ngợi chi nhiều, ơn cứu mạng của cậu làm sao tôi trả nổi, chút quà mọn là tấm lòng tôi...

Dù còn rất yếu nhưng Tuấn Khanh cố bật cười vui vẻ:

- Bà nói ra tôi mới nhớ rằng mình cũng đã mắc nợ... nếu như trong tình huống khẩn cấp ấy bà không chạy đi báo với chính quyền kịp thời thế chắc đâu tôi đã bị chiếc xẻng của gã Hoàng Huy chẻ đôi rồi. Không khéo giờ này tôi cũng đã hội nhập vào đội quân ma nữ trong cửa hiệu trưng bày quỷ quái của gã nghệ nhân mất tính người.

Bà Diễm Hương sụt sịt khóc:

- Híc híc híc, kể ra thì mọi tội lỗi của Hoàng Huy xuất phát từ sự hận thù của người đàn ông bị bỏ rơi. Cậu còn nhớ câu chuyện tôi kể cho cậu nghe nửa chừng không? Thú thật, sau sự việc này xảy ra tôi cũng thấy hổ thẹn lắm, và cả lương tâm ray rứt nữa. Tất cả đều tại tôi.

Hương Lan vội tìm lời an ủi:

- Bà không cần phải nhận lỗi. Ông Hoàng Huy đã giết rất nhiều người thì ông ta phải chịu sự trừng trị của luật pháp, bà đâu có liên quan. Hơn nữa, ông ta còn cướp đi mạng sống của em gái bà.

Nước mắt chảy thành dòng trên má người phụ nữ tuổi xuân đã về chiều. Bà Diễm Hương nghẹn ngào:

- Diễm Hà chết thật oan uổng, nhưng đáng thương hơn là đã bị Hoàng Huy sát hại rồi đem đắp thành tượng.

Tuấn Khanh đưa mắt nhìn chung cả hai người phụ nữ, anh dò hỏi:

- Ngoài cô người mẫu Diễm Hà ra còn có bao nhiêu kẻ hứng chịu cơn hận thù của gã nghệ nhân ấy?

Bà Diễm Hương thần thò nói:

- Nhiều vô kể. Mỗi pho tượng là một người bị thác oan.

Nghe qua, Tuấn Khanh sững sờ đến nỗi không nói được thành câu. Anh thật sự không ngờ mức độ nghiêm trọng như thế. Tiếng Hương Lan khe khẽ ở bên tai:

- Cứ nghĩ đến chuyện này là khắp người tôi lại nổi gai. Tôi nhớ có lần anh Khanh đã nói đùa cái cửa hiệu trưng bày ấy giống như nghĩa trang ẩn mình, thế mà lại đúng. Hôm người ta phá hủy những pho tượng để lấy xác, tôi không dám đến gần xem chỉ nghe lời kháo qua, kháo lại mà cũng sợ chết khiếp. Thì tại tôi đã có quãng thời gian sống và làm việc giữa bao nhiêu xác chết. Ôi, hể nhớ tới là tôi lại bủn rủn toàn thân.

Thái độ của Tuấn Khanh không như cô. Anh lộ vẻ đau xót ra ngoài mặt:

- Đâu có gì đáng cho chúng ta phải khiếp hãi, mà cần thương cảm người đã chết nhiều hơn.

Rồi anh quay hỏi bà Diễm Hương:

- Cô Diễm Hà đã được an táng chưa?

Hai hàng lệ trên má bà Diễm Hương vẫn tuôn chảy. Bà nấc lên từng chập:

- Xác em gái tôi cũng như những xác được tìm thấy trong các pho tượng tại cửa hiệu đều phải đem đi hỏa táng chứ không thể chôn cất như người bình thường, bởi tất cả đã bị ướp hóa chất thịt da sẽ chẳng phân hủy được.

Tuấn Khanh khẽ gật:

- Hèn gì khi chúng tôi phát hiện ra xác cô Diễm Hà cho đến lúc sự việc kết thúc tuyệt nhiên không có mùi xú uế. Ông Hoàng Huy cũng thuộc loại đồ tể cao tay.

Bà Diễm Hương tiếp lời anh:

- Tôi vừa tiếp xúc với bác sĩ thì vấn đề chúng ta đang nghĩ về ông Hoàng Huy hoàn toàn sai cả bởi theo kết luận của bác sĩ chuyên môn và ban chuyên trách vụ án gã nghệ nhân này là một con bệnh rất đặc biệt. Sở dĩ ông ta có hành vi tội ác là do phải chịu đựng một cơn sốc tình cảm quá nặng mà chính tôi đã trực tiếp gây ra.

Ngừng lại một chút để tăng cường hơi thở, bà Diễm Hương đi đi, lại lại trong khi nói:

- Ngày trước lúc mới cưới được tôi, Hoàng Huy yêu tôi lắm! Thậm chí tôi được coi là một

nữ hoàng trong lòng của ông ta. Khoảng thời gian hạnh phúc của chúng tôi kéo dài chỉ một năm thì tai họa ập đến làm rã tan tất cả. Vì cứu tôi, ông ta đánh mất cái chức năng của một người chồng khiến tôi một cô vợ trẻ sinh lực dồi dào, tuổi xuân đầy ham muốn đã không thể chấp nhận được và tôi quyết định bỏ ông ta.

Hương Lan xen giọng vô:

- Bà cư xử như thế mà không thấy áy náy sao?

Gương mặt còn rất đổi thu hút của bà Diễm Hương sượng sùng:

- Trước sự thống khổ của ông ta tôi cũng rất ray rứt. Nhưng sau đó tôi gặp người đàn ông khác, tôi buộc phải chấm dứt mọi quan hệ với ông ta.

- Từ đó ông Hoàng Huy mới nuôi ý định trả thù tất cả những người đàn bà?

Bà Diễm Hương cúi gằm xuống:

- Có lẽ vậy nên mới xảy ra các sự kiện mà chúng ta đã thấy.

Tuấn Khanh biện bạch giùm cho người đàn ông:

- Xét cho cùng ông ta cũng là nạn nhân.

Bà Diễm Hương thở dài:

- Sau cú tự tử để trốn tránh sự trừng phạt của pháp luật nhưng không chết ông ta đã bị tổn thương vùng não khá nặng đến độ chẳng còn nhớ gì cả. Đã vậy, đôi chân cũng bị gãy phải ngồi trên xe lăn suốt đời...

Mặc dù rất khiếp sợ ông ta. Hương Lan cũng chắt lưỡi xuýt xoa:

- Bất hạnh quá, sống như thế thà chết đi cho đỡ khổ.

Tuấn Khanh bèn nói nhạo:

- Cô trù ẻo ông ta chết để thế gian này có thêm một hồn ma bám theo cô mà nhát hải?

Hương Lan nháy đong đong:

- Nói bậy, anh thừa biết rằng tôi không thích hợp với những điều rùng rợn ấy.

Tuấn Khanh cười tươi rói:

- Nhưng hiện tại có gì đáng sợ đâu. Hương Lan, cô có muốn đi thăm ông chủ của cô không?

Chẳng cần tốn thời gian suy nghĩ, Hương Lan chối đây đẩy:

- Nếu gặp lại ông ấy tôi sẽ phải sống trong sự khủng hoảng cả đời. Tốt hơn hết là không thăm, không hỏi.

- Cô là con người không có chút tình nghĩa.

Bị trách, Hương Lan đỏ mặt cãi:

- Đó là đối với một mình ông ấy? Còn anh tôi nguyện sẽ có tình.

- Cô sẽ đến thăm tôi thường xuyên à?

- Cứ cho là như vậy.

- Nhưng hôm nay tôi đã xuất viện rồi.

- Tôi sẽ tới nơi anh ở trọ.

Tuấn Khanh làm động tác hít hơi dài rồi thở mạnh:

- Tiếc thật, tôi chỉ còn lưu lại thành phố này vài ngày nữa rồi sau đó trở về quê.

Hương Lan hỏi hấp tấp:

- Để làm gì? Chẳng lẽ mới xa nhà tự lập có ít lâu, anh đã không chịu đựng nổi.

- Không phải không chịu nổi mà là tôi mệt mỏi, tôi muốn trở về lập gia đình.

Lời Tuấn Khanh nói rất nhẹ nhàng nhưng Hương Lan lại kêu toáng:

- Cái gì? Anh về nhà lấy vợ ư?

Điệu bộ của Tuấn Khanh thật buồn cười:

- Thì trước sau gì cũng phải thế thôi mà. Phải chi tôi nghe lời ba má tôi cưới đại cô gái mà ông bà đã chọn thì đâu phải trải qua những ngày tháng này. Quả là không đâu êm ấm và bình yên bằng chính nhà mình.

Chờ nghe Tuấn Khanh nói dứt câu, Hương Lan khóc:

- Hu hu hu, sao mỗi người một nơi mà số phận trở trêu lại giống nhau quá vậy? Anh lại bị buộc cưới vợ, còn tôi thì bị ép gả chồng cũng bất mãn trốn đi, rồi lại gặp nhau tình huống éo le. Bây giờ anh tỉnh ngộ quay về, còn tôi biết dự tính gì cho mình chứ.

Sau một lúc cần môi nghĩ ngợi, Tuấn Khanh thân ái đặt bàn tay mình lên vai cô gái:

- Tại sao Hương Lan không làm như tôi, trở về nhà với cha mẹ mình để nhận được sự quan tâm, bao bọc. Thật ra thì chúng mình chưa đủ lông cánh để bay ra vùng vẫy giữa bầu trời rộng bao la đâu.

Hương Lan vừa khóc vừa nói:

- Anh trở nên yếu đuối từ bao giờ vậy hả?

Tuấn Khanh xoa khẽ vùng đầu bị thương:

- Từ lúc tỉnh lại trên giường bệnh, tôi cứ nghĩ mãi chuyện nếu như mình thiệt mạng sau vụ việc vừa qua thì chắc chắn sẽ làm đau lòng những người thân. Cô không biết đó thôi, tôi là “hạt giống” duy nhất của dòng họ, khi tôi trốn đi chắc chắn ở nhà sẽ ầm ĩ cả lên. Không chừng mọi người đang tốn công sức bủa đi tìm tôi cũng nên.

Nghe Tuấn Khanh nói, Hương Lan cũng mếu máo thổ lộ:

- Thì gia đình nào mà chẳng vậy. Tuy không tận mắt chứng kiến nhưng tôi linh cảm ba má tôi rất lo lắng và đổ nhiều nước mắt khóc vì tôi.

- Thế thì còn chờ gì mà cô không chịu về nhà đi?

- Cám ơn sự động viên của anh. Điều tôi ngần ngại là sợ bị ép lấy chồng, nhất là phải lấy người mình chưa hề có tình cảm.

Tự dưng Tuấn Khanh hỏi:

- Cho phép tôi được tò mò một chút trong lòng cô thật sự có ai chưa?

Hương Lan bẽn lẽn vì có thêm người thứ ba là Diễm Hương đang hiện diện kế bên nên không thể thổ lộ. Cô cần môi quay mặt đi hướng khác nói lí nhí trong cổ họng:

- Dĩ đương nhiên là phải có, lớn chừng này chứ đâu phải là trẻ con.

Ngày trở về quê, tuy không hẹn mà cả hai lại gặp nhau ở bến xe. Vừa cầm vé quay ra, Tuấn Khanh đã đụng phải Hương Lan đang xếp hàng phía sau. Anh vừa thích thú, vừa ngạc nhiên:

- Ủa, cô cũng về chung tuyến đường với tôi sao?

Hương Lan mở to mắt, dáng điệu buồn:

- Có thể chung tuyến nhưng lại cách xa đường đất vì mỗi người ở mỗi địa phương khác nhau.

Tuấn Khanh xốc chiếc túi nặng trĩu một bên vai, cười thật tươi:

- Được gần gũi thêm vài giờ cũng đã tốt lắm rồi. Còn những gì chưa nói hết ta tranh thủ nói kéo không còn cơ hội. Nào, để tôi mua vé giúp cô.

Rồi không chờ nhận tiền của Hương Lan đưa, Tuấn Khanh quay lại mua thêm một tấm vé nữa. Lúc sau anh quay ra kéo tay cô:

- Đi, xe đậu ở đằng kia!

Với mớ hành lý cũng không nhẹ nhõm gì, Hương Lan lục tục theo sau Tuấn Khanh, lòng ngổn ngang trăm mối. Quyết định trở về quê với Hương Lan là sự miễn cưỡng chứ chẳng phải cô có ý muốn quay về. Bởi cô rất sợ cha mẹ mình chưa hiểu ra vấn đề lại tiếp tục ép con. Mà lấy một người không thương lúc này càng không thể chấp nhận vì trái tim cô đã có nơi vương vấn. Ôi, phải chi cô có thể nói ra được điều mong muốn. Ngồi yên vị ở hàng ghế đầu tiên xe nhưng Hương Lan cứ thờ dài liên tục. Thỉnh thoảng, cô lại liếc sang phía Tuấn Khanh rồi quay đi khi không bắt được tín hiệu nào nơi anh. Khoảng thời gian chờ đợi chiếc xe bán đủ vé khởi hành cũng hơi lâu nhưng Tuấn Khanh chỉ nói với cô mỗi một câu:

- Nếu có say xe thì hãy uống thuốc vào.

Hừm, thế mà cứ tưởng anh ta sẽ nói với mình câu quan trọng nhất đời người kia chứ. Trái tim Hương Lan thầm hậm hực trong lồng ngực và vẻ mặt cô thì cau lại như kẻ vừa nhấm phải ớt cay. Cô chẳng thèm đáp lại lời Tuấn Khanh, mắt đắm đắm nhìn thẳng về phía trước. Lúc chiếc xe bắt đầu lăn bánh để tách bến cô mới nghe Tuấn Khanh hỏi tiếp câu thứ hai:

- Bộ cô không thích về nhà sao mà trông buồn quá vậy?

Hương Lan nhếch môi như người ốm không thể gượng nói nổi:

- Buồn hay vui là tâm trạng của riêng tôi, anh cần chỉ biết đến.

- Nhưng chúng ta đã là bạn, chẳng lẽ lại không quan tâm tới nhau.

- Thì anh cứ vui với niềm vui sắp sum họp của mình đi. Nếu có nghe lời gia đình cưới vợ thì nhớ mời tôi tới dự với.

Lời Hương Lan chứa đựng nhiều trách cứ nhưng Tuấn Khanh thì lại như không hiểu, trông anh vô tư tới mức độ đáng ghét:

- Cô không cần phải nhắc. Ngày trọng đại của tôi nhất định phải có đông vui bạn bè, không thể sót một ai. Cô sẽ là người nhận thiệp mời trước tiên.

Trong mắt Hương Lan dường như đang lấp lánh hai giọt nước, chỉ cần cô chớp nhẹ tức thì nó sẽ vỡ òa ra tràn khỏi mi. May thay, một luồng gió thốc mạnh vào trong xe để Hương Lan có cơ hội lau nhanh những giọt lệ nóng ẩm, không cho Tuấn Khanh kịp nhìn thấy. Chiếc xe tốc hành vẫn đều đều lăn bánh đưa số hành khách tới nơi họ cần đến. Chuyến đi khá dài nên ngoài vài người hay chuyện, hầu hết ngủ gà, ngủ gật. Tuấn Khanh và Hương Lan không ngồi chung một hàng ghế, nói qua lại được ít câu rồi cũng im lặng với những suy diễn riêng tư. Từ trong đầu Tuấn Khanh, chẳng phải anh không nghĩ tới Hương Lan. Nhưng cô gái ấy với anh cứ như lửa và nước, ở cách xa thì thấy nhớ nhung quyến luyến, nhưng vừa gặp mặt lại khắc khẩu thế nào. Thời gian qua quen và tiếp xúc với Hương Lan, anh cũng đã tự hỏi lòng mình có thể chấp nhận mẫu người như cô không? Đôi khi Tuấn Khanh cảm nhận được một điều gì rất lạ chọt len lỏi vào tim, thứ mà anh cho là lạ lẫm ấy thật dịu êm, tạo trong anh cảm giác của người đang choáng ngợp giữa biển khơi hạnh phúc. Đây phải chăng là tình yêu, là thiên đường mà người người đều mơ đạt được nó? Nhưng phải nói câu tỏ tình với cô ta thật khó, bởi anh lo Hương Lan không chấp nhận thì anh chẳng biết dộn thổ vào đâu trong cái thế giới bé nhỏ này. Thôi, cứ phó mặc cho ông trời. Có duyên tất sẽ dun rúi hai bên nhích tới còn không thì tự động cách xa. Với ý nghĩ đó nên Tuấn Khanh đã trở thành kẻ vô tâm trước sự chờ đợi của Hương Lan cho đến lúc cả hai phải chia tay. Chiếc xe dừng lại ở ngay một ngã ba và cô gái đã nuốt lệ bước xuống:

- Chúc anh may mắn và hạnh phúc...

Ngồi trên xe Tuấn Khanh cũng vẫy tay lại với Hương Lan:

- Tôi chúc cô giống hết cô đã chúc cho tôi.

Hương Lan ngược mắt nói với theo:

- Xin đừng quên tôi nhé!

Con xúc động trong lòng Tuấn Khanh bây giờ mới trào dâng. Anh cảm thấy nghẹn ở cổ nhưng cổ bật lên thành tiếng:

- Cô cũng phải luôn nhớ tôi. Rảnh nhớ viết thư tâm sự với tôi nghen.

Chiếc xe lại tiếp tục lăn bánh không cho họ có nhiều thời gian để thổ lộ ra chuyện thầm kín bên trong. Khoảng cách giữa hai người bắt đầu xa dần đến lúc họ không còn nhìn thấy nhau được nữa. Đứng chờ vợ giữa ngã ba đường, Hương Lan không dám khóc nhưng những giọt lệ đọng đầy trong mắt đã tràn hết ra ngoài. Đúng là ông trời không hề có ý sắp đặt cô và người thanh niên ấy được ăn đời ở kiếp với nhau. Đành vậy chứ phải biết tính sao, dầu có thét lên van xin anh ta cũng đã đi mất rồi. Buồn bã, Hương Lan xách hành lý đi chậm chậm về phía ngôi làng đang ẩn hiện mãi đằng xa. Chẳng biết có ai đón nhận sự trở về của cô không? Nhưng dù phải chịu hình phạt ra sao cô cũng đành chấp nhận vì cánh chim non không đủ sức bay xa, đúng như Tuấn Khanh đã nói. Từng bước rồi từng bước, đi mãi một hồi lâu Hương Lan cũng đã về tới trước cổng nhà mình. Vẫn giàn hoa thiên lý mà ngày nào cô đã trồng đang điểm những chùm bông. Vẫn mái ngói đỏ au chưa kịp bám rêu xanh. Vẫn hàng dừa sai quả trái, buổi trưa nắng nóng nào cô cũng trèo hái. Mọi thứ đều đáng yêu, đều quen thuộc, vậy mà cô đã bỏ nó để ra đi, để chịu đựng biết bao điều khổ nhục, xa cha, xa mẹ, đói khát, cô đơn và những cơn sợ hãi không thể kể hết bằng lời được. Tuấn Khanh đã thức tỉnh sự đại dột của cô, anh ta khuyên cô quay về là đúng đắn. Ôi, Tuấn Khanh, tại sao anh vẫn chưa nói gì với em?

Mặc dù Hương Lan được cha mẹ chấp nhận cho trở về nhà nhưng cô vẫn phải lấy chồng theo đúng sự sắp đặt của gia đình. Bởi bên nhà trai chưa hề hay biết việc cô dâu đã bỏ trốn một thời gian do chú rể bị tai nạn phải nằm viện. Thật là một cơ may ngẫu nhiên giúp cho nhà gái khỏi bế mặt. Bây giờ Hương Lan đã về đến lại trùng khớp với việc xin cưới của đàn trai.

Lần này Hương Lan không phản đối nhưng cũng không hẳn cô vui vẻ nhận lời. Lập gia đình là nghĩa vụ của mỗi người nhưng chung sống với kẻ không yêu hẳn là khổ sở lắm! Hương Lan chẳng hiểu sao số phận của mình lại trở trêu đến thế. Chỉ mỗi việc lấy chồng, mà cũng không có chút tự do. Làm đàn bà thật khổ thân, cứ bị người ta giết quách như cô người mẫu Diễm Hà là bớt phải đau xót. Bây giờ Hương Lan đã quên những ngày phải đối đầu với những cơn mơ quái dị, với xác chết trong pho tượng, với một gã tâm thần phân liệt và với giây phút cận kề giữa cái sống cái chết. Tất cả những điều đó đã qua đi rồi, chuyện nhân duyên cô đành cần rằng phó mặc ông Trời đưa đẩy cô tới bến nào tùy ý. “Trong nhờ, đục chịu” xưa nay phận gái hai mươi bến nước mà có ai tránh khỏi số Trời đâu. Nằm bẹp trong buồng để khóc lóc, than van. Hương Lan chẳng màng đến ăn uống khiến người gầy đi trông rất xấu. Mẹ cô phải năn nỉ:

- Hương Lan. Con đừng có làm thế! Chỉ còn ít hôm nữa là đám cưới rồi.

Hương Lan quay mặt vào tường nói:

- Đám cưới thì có gì mà vui. Cũng giống như đám ma thôi, có đông đủ anh em họ hàng đưa tiễn.

Mẹ cô lớn tiếng mắng:

- Nói bậy. Đám cưới mà ví giống đám ma không sợ xui xẻo hả.

- Đã xui rồi còn phải sợ làm chi nữa. Lấy một người chồng không vừa ý chẳng phải là đen đủi cả đời sao.

- Nhưng thằng đó cũng tốt, là con trai một của gia đình có của ăn của để. Nếu không phải mạnh mối lái, người ta chẳng thêm con đâu, đừng làm bộ ổng ẹo nữa.

Nghe nói vậy, Hương Lan bật dậy khỏi chỗ nằm:

- Con đang cầu mong họ chê để con được làm gái ế, không phải lo chuyện hầu hạ người dung.

Mẹ cô trợn mắt kêu:

- Trời ơi, đã lớn thế này mà còn nói năng tùy tiện vậy. Sao lại gọi là hầu hạ người dung chứ? Cha mẹ đã gả con đi rồi thì sống chết con là người nhà của họ, con phải có trách nhiệm và bổn phận. Làm gái ế xấu hổ lắm chứ chẳng đẹp để gì đâu. Hơn nữa, con phải lấy chồng để các em của con lớn lên không bị cái vía “gái già” của chị làm mất duyên!

- Thì ra ghê gớm vậy sao?

Gương mặt của Hương Lan trông càng nặng nề hơn. Thì ra nếu cô không lấy chồng sẽ trở thành bức rào cản đường đi của các em. Ôi, quy luật gì kỳ cục vậy? Thế này cô đành phải buông xuôi theo số mạng chứ không còn lối nào để thoát! Đang đau khổ, cô bỗng nhớ đến Tuấn Khanh:

- Tuấn Khanh! Phải chi chồng sắp cưới của tôi là anh thì tôi sẽ vui lòng ưng chịu.

Mẹ cô không nghe rõ con gái mình đang lảm nhảm điều gì nên ra sức động viên:

- Thôi đừng buồn nữa con. Rồi đâu cũng vào đấy cả thôi, miễn con biết hòa hợp với người ta. Tình yêu đến muộn không có nghĩa là không hạnh phúc.

Nói tới đây mẹ cô thay đổi thái độ vui vẻ hơn:

- À, áo cưới của con đã may xong, một lát nữa nhà trai sẽ cho người qua dẫn con đi thử áo. Mau sửa sang lại mặt mày, chớ có nặng trịch thế này làm phật ý người ta.

Hương Lan gượng cười:

- Thì con sẽ vui ngay đây mà. Lấy chồng chứ đâu có phải trúng số độc đắc đâu.

- Tổ cha cô. Gái miền quê mà được con nhà giàu hỏi cưới thì trúng số cũng không bằng. - Bà mẹ lại mắng yêu.

- Con không chịu hạ giá trị mình dữ vậy đâu. Ông chồng tương lai của con chắc gì đã hơn con.

- Làm cao vừa vừa thôi cô nương. Chỉ sợ khi thấy người ta rồi, cô lại đòi phải cưới gấp không chịu cho chậm trễ.

Hương Lan ngúng nguẩy bên cạnh mẹ:

- Không đòi nào có chuyện đó xảy ra, mẹ cứ tin con đi.

Rồi cô kể lại cho mẹ nghe những ngày tháng gian khổ khi bỏ nhà ra đi. Cả sự kiện suýt chết trong tay ông chủ hiệu bị tâm thần, Hương Lan cũng không giấu mẹ. Riêng việc cô có gặp và quen biết với một người thanh niên thì giữ kín. Mà nói ra bây giờ có ích gì khi chỉ còn vài hôm nữa cô đã phải bước lên xe hoa. Hương Lan không muốn mẹ lo thêm chuyện tình cảm riêng tư của con gái, nếu như lấy chồng rồi mà lòng vẫn to vương. Cần phải quên tất cả thôi, cứ coi đó là một kỷ niệm đã từng đến trong đời.

Lễ hỏi của Hương Lan được tổ chức trước đám cưới một ngày. Tuy đã đồng ý lấy chồng cô vẫn thấy lòng buồn nao nao buồn. Thế là cô chỉ còn trọn vẹn một ngày làm con gái. Qua khỏi đêm mai cô đã biến thành người phụ nữ có chồng. Hai tiếng “có chồng” thật đơn giản nhưng sao dễ sợ quá, giống như bản án tử chung thân vậy.

Trong chiếc áo dài màu xanh hy vọng bằng thứ vải lụa tơ tằm đắt giá mà đàn ông đã may cho, trông Hương Lan thật đẹp dù nỗi buồn vẫn chứa đầy trong mắt. Bởi niềm hy vọng của riêng cô đã lịm tắt, cô chỉ biết cúi đầu chấp nhận sự đặt để của ông Trời. Cầu mong người chồng của cô có cái đầu hiểu biết và tấm lòng nhân hậu, thương yêu. Chỉ thế thôi, Hương Lan chẳng dám ước ao gì hơn nữa:

- Đã sửa soạn xong chưa? Ra chào đàn ông mau.

Tiếng thúc giục của ai đó, Hương Lan cũng chẳng buồn quan tâm. Cô thần thờ bước ra khỏi phòng, khi tấm rèm được vén sang một bên, không hề ngờ cũng không cảm thấy run rẩy như tâm trạng chung của các cô dâu. Hương Lan chẳng ngước mắt nhìn ai, cô cúi đầu chào những người của họ đàn trai rồi rót rượu nói lí nhí câu mời. Cho đến lúc nhận sinh lễ, sự kiện kinh ngạc đột ngột xảy ra. Hương Lan giật nảy mình bởi tiếng kêu:

- Ôi! Cô là cô dâu của tôi sao?

Âm thanh rất quen khiến Hương Lan không thể tảng lờ được. Cô ngó lên và cũng bộc lộ sự thảng thốt:

- Là anh à!

Thì ra chú rể của Hương Lan chính là Tuấn Khanh chứ chẳng phải một gã xa lạ nào khác. Thật thú vị biết bao, chắc ông Trời đã chiếu cố tới cô nên ra tay đổi người chứ làm gì có chuyện hi hữu đến như vậy. Quá mừng rỡ, Hương Lan quên là mình đang đứng trước mặt nhiều người đại diện cho cả hai họ, cô tóm lấy tay Tuấn Khanh mà lắc:

- Gặp lại anh tôi mừng quá. Sao anh giữ kín chuyện để tới giờ này mới chịu chường mặt ra?

Tuấn Khanh cũng giống như Hương Lan, tựa người bị rơi từ trên trời xuống mặt đất. Vì anh đâu có ngờ cô gái mà cha mẹ anh cố tình ép phải lấy là Hương Lan. Chuyện thật mà cứ ngỡ như mơ. Nếu biết rõ sự thể anh cần chi trốn chạy, bởi cô gái này đã in hình bóng trong tim anh từ lâu. Nhưng xét lại, nếu không bỏ đi thì anh đâu gặp được Hương Lan để tình cảm có cơ hội phát sinh. Bây giờ biết cô sẽ là vợ mình, ruột gan Tuấn Khanh nở ra từng khúc. Anh nhoẻn miệng cười toe toét:

- Đúng là trái đất này nhỏ bé quá. Cứ tưởng hai chúng mình khó có cơ hội gặp lại nhau, nào ngờ chỉ cách vài bước chân. Điều thú vị nữa là chúng ta sắp thành vợ, thành chồng.

Sắc mặt Hương Lan đỏ bừng dù cô chỉ trang điểm một chút phấn hồng nơi gò má. Cô cúi mặt thẹn thùng:

- Ai thèm làm vợ anh!

Tuấn Khanh liền bắt bẻ:

- Không thèm sao rót rượu mời ba má của người ta?

Quả nhiên Hương Lan không thể đối đáp lại ngoài việc duy nhất là chịu trận với con hổ thẹn kéo dài. May thay, mẹ của cô đã lên tiếng cứu nguy giúp con gái bằng thái độ hơn hờ:

- Coi bộ cô với cậu đã quen biết nhau rồi hả? Thật tốt quá, thế thì không còn gì đáng ngại rồi.

Phía đàn ông cũng ồn ào nói vun vào:

- Ngó hai đứa xứng đôi quá trời. Nhất định sẽ hợp nhau, giàu sang phú quý.

Buổi lễ ra mắt tiếp tục khiến Tuấn Khanh và Hương Lan không có điều kiện để nói chuyện riêng tư mà phải răm rắp làm theo sự điều khiển của những người lớn tuổi có trọng trách trong buổi lễ ăn hỏi cho đến khi thủ tục xong xuôi. Tuấn Khanh theo Hương Lan vào phòng mà không hề câu nệ, anh khẽ hỏi:

- Em có mệt lắm không?

Hương Lan dùng tay che miệng đáp:

- Không mệt mà chỉ tức.

Tuấn Khanh đứng ngây mặt:

- Sao lại tức? Bộ chê chú rể xấu trai không xứng để trao thân, gửi phận ư?

- Nói sai rồi.

- Vậy thì vấn đề gì?

- Ghét anh.

- Tôi làm gì nên tội?

- Đừng vờ vĩnh. Tội lớn bằng trời, không kể ra hết được đâu.

- Nhưng thật sự tôi không biết mình đã phạm tội gì?

Hương Lan chợt chìa cho anh chiếc gương soi mặt mà cô thường dùng để trang điểm:

- Hãy nhìn vào đó rồi sẽ thấy.

Tuấn Khanh làm theo lời cô nói nhưng anh vẫn ngẩn ngơ:

- Tôi có thấy gì đâu ngoài khuôn mặt của mình.

- Hình ảnh đó không phải của anh mà là của một tên tội phạm tầm cỡ. Hắn đã dám... -
Hương Lan khúc khích cười.

Tối đây thì Tuấn Khanh vụt hiểu, anh lập tức cuốn theo câu chuyện của Hương Lan bằng cách bẹo má cô:

- Đúng. Hắn đã dám to gan hỏi cưới một con ma nữ về làm vợ.

Chiếc môi mọng đỏ màu son của Hương Lan cong cớn. Cô sẵn tới bên anh, điệu bộ thật đáng đá:

- Ai cho phép anh dám gọi vợ mình là ma nữ?

Tuấn Khanh rụt cổ làm bộ sợ:

- Không ai cho, chỉ tại tôi nhớ lại chuyện đã qua rồi ấn tượng.

- Về điều gì?

- Vậy ư? Cần nhờ gì cô cứ nói ra đi.

Hương Lan hơi liếc mắt:

- Một lát nữa ra chào quan khách, anh cài thêm giùm em mấy nhánh hoa.

Tuấn Khanh khoanh tay, mặt rất nghiêm:

- Cài thêm hoa làm chi? Chẳng phải cô vừa bảo thôi là gì.

- Đó là do anh nói mà.

- Tôi không cãi, chỉ tại cô làm chảnh.

Đột nhiên Hương Lan phì lên cười:

- Anh còn chảnh hơn tôi.

- Ai thích ăn ớt chấm muối đâu.

- Xin lỗi. Đừng có giận khó coi lắm!

- Cô nói trỏng, biết ai diễm phúc nhận.

Bị bắt bẻ liên miên, Hương Lan thấy nóng lòng gọi đại luôn:

- Anh Khanh bỏ qua cho em đi. Chẳng gì em cũng đang là cô dâu của anh rồi.

Niềm vui trong lòng Tuấn Khanh dâng ngập tràn ra cả mắt, cả môi trước sự thay đổi cách xưng hô của cô vợ mới. Tuy nhiên, anh vẫn còn yêu sách:

- Hãy nói lại một lần nữa đi, Hương Lan.

Không cảm thấy khó chịu vì bị yêu cầu. Hương Lan ngoan ngoãn đáp ứng:

- Em xin anh đừng để bụng thái độ trẻ con của em hồi nãy nữa.

Tuấn Khanh cũng cư xử với cô dịu dàng:

- Hương Lan à, anh hỏi thật em có cảm thấy vui vẻ với cuộc hôn nhân này không?

Đưa ngón trỏ lên miệng cắn nhẹ nhẹ để tạo cảm giác băng khuâng trước vấn đề đang được hỏi, Hương Lan e lệ nói:

- Khi chưa biết anh là chú rể, em nghe lòng mình buồn và khổ sở vô hạn. Nhưng đến lúc nhìn thấy anh, em vui tới mức độ muốn hét toáng cả lên.

- Tại vì sao?

- Em nghĩ là anh đã hiểu rõ điều ấy rồi, cần chi phải đặt thành câu hỏi nữa.

Tuấn Khanh thì thầm như hơi gió:

- Hiểu sao rõ bằng chính miệng nói ra được. Hương Lan, anh thật sự rất yêu em.

Da mặt bên dưới lớp phấn điểm trang của Hương Lan nóng rần, cô đẩy vai Tuấn Khanh nhích ra xa để cảm thấy bớt ngượng:

- Liệu anh có bày trò để đùa em không?

Tuấn Khanh nắm tay cô dúi thẳng vào ngực mình:

- Hãy kiểm tra thử xem thật hay đùa. Lúc không biết em chính là người cha mẹ muốn hỏi cưới, anh cũng đau khổ lắm? Tính làm một chuyến phiêu lưu dài ngày khác. Nhưng bây giờ đã rõ là em rồi thì chỉ có thể làm đám cưới thật sớm thật nhanh thôi.

Hương Lan véo mũi anh:

- Cười người ta hấp tấp về để ăn hiếp hay sao?

Một bên mắt của Tuấn Khanh khẽ nheo nheo đầy chọc ghẹo:

- Với em thì chỉ có nhờ đến ma mới mong thắng được thôi. Người gì lá gan như con muỗi.

Sực nhớ lại chuyện cũ, Hương Lan rùng mình hai ba cái:

- Ma thì ai mà không sợ. Ôi! Cứ nghĩ đến cái cửa hiệu trưng bày đó là tim em lại nhói đau.

- Triệu chứng của bệnh nan y rồi, lấy anh đi anh làm bảo vệ cho.

Hương Lan véo vô hông anh thật đau:

- Em đang là cô dâu đây chứ không phải tượng có chứa xác người chết từng làm chúng ta sợ.

Tuy không cảm thấy đau nhưng Tuấn Khanh vẫn nháy loi chơi để gây cười cho Hương Lan trong ngày vui của họ. Mọi phiền não bây giờ không còn nữa mà trước mắt cả hai người đang là một khu vườn nở tràn ngập bông hoa. Tiếng gọi cô dâu, chú rể ra chào bàn ngoài cửa phòng nhưng họ chẳng hề nghe mà mãi mê choáng ngợp với nụ hôn hạnh phúc.

HẾT